

Üniversite gençliği, sorunlar ve sorumluluklar

Günümüz üniversite gençliği ortaöğretim sisteminin hepten çöktüğü-çürüdüğü, niteliksizleştiği ve içeriğinin gericileştirildiği AKP'li

yıllarda yetişmiştir. İlkın ırkçı-gerici ideolojiye muazzam ölçülerde maruz kalmak anlamına gelmektedir. İkincisi ise, mevcut üniversite gençliği ihtiyaç duyduğu

sosyal-kültürel gelişmeden yoksun bırakılmış bir kuşaktır. Üniversite gençliği içerisinde belirginleşen AKP karşıtlığının arka planını oluşturmaktadır.

s.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı 2022 / 34
19 Aralık 2022

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak75.net

*Kriz ve çelişkilerin derinleştiği,
saldırıların yoğunlaştığı bir yıl:*

2022

3

**Sermayenin saray rejimi
zivanadan çıktı!**

Saray rejiminin zivanadan çıktığı, emekçilerin seçimlere bel bağlaması ya da oradan sorunlarına çözüm bekleme-leri abesle iştigal olacaktır.

4

**Kapitalizmin "dinci ucubeleri"
ve çocuk istismarı**

Çocukları karanlık zihniyetin pençesinden kurtarabilmek için, bu bataklığı yaratıp derinleştiren kapitalizm belasından da kurtulmak gerekiyor.

18

**Avrupa Parlamentosu'nda
zincirleme rüşvet skandalı**

AP üyeleri ve danışmanları Katar'dan, Avrupa Parlamentosu kararlarını etkilemek için yüklü miktarda rüşvet ve değerli hediye almakla suçlanıyor.

CHP'nin kurallı neoliberal düzen vizyonu- Fikri Tomurcuk

s.6

ABD, Rusya ile gerilimi tırmandırıyor

s.16

Kriz ve çelişkilerin derinleştiği, saldırıların yoğunlaştığı bir yıl: 2022

2022 yılını dünyada ve Türkiye’de kapitalist sistemi pençesine alan çok yönlü krizlerin derinleştiği, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların tırmandığı, faşist baskı ve zorbalığın yoğunlaştığı, emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin yeni boyutlar kazandığı; tüm bunların toplumsal-sosyal bunalımı ağırlaştırdığı koşullarda geride bırakıyoruz.

Ekonomik-mali krizin damgasını vurduğu bir yıl

2022 yılının öne çıkan en temel olgusu, gerici-faşist rejimin uyguladığı politikalarla kontrol edilmesi bir yana, her geçen gün ağırlaşan ekonomik-mali kriz oldu.

Türk lirasında yaşanan değer kaybı, enflasyonun dizginlenemeyen tırmanışı, TÜSİAD gibi sermaye kodamanlarının dahi itiraf etmek durumunda kaldığı “yoksullaştırma büyüme” ve yaşamın her alanını kasıp kavuran hayat pahalılığı ekonomik-mali krizin en dolaysız göstergeleri olarak öne çıktı.

Türk lirasının döviz karşısında yaşadığı değer kaybı, 2021 Aralık’ında devreye sokulan “Kur Korunmalı Mevduat” illüzyonu ile “kontrol altına alındı” algısı yaratılmak istenmişti. Fakat, aradan geçen bir yılın ardından Dolar-Euro’nun TL karşısındaki yükselişi kesintisiz devam etti ve nerdeyse geçen yılın Aralık ayı oranları ile aynı noktaya ulaştı. Bu tablo işçi sınıfı ve emekçilerin gelirlerini eritip alım gücünü günbegün düşürürken, KKM ile Hazine kaynakları sermayenin kasasına transfer edildi. “Mevduat ve Katılma Hesaplarının Kur Artışlarına Karşı Korunmasına İlişkin Giderler” olarak adlandırılan KKM’nin Hazine’ye maliyeti 2022 yılının ilk 7 ayında 84,9 milyar liraya ulaştı.

Öte yandan, yıl boyunca enflasyondaki tırmanış da aralıksız devam etti. Ocak ayında, TÜİK’in çarpıtılmış rakamlarına

göre yıllık enflasyon artışı %50 civarında dayken, bugün bu oran, yine çarpıtılmış resmi rakamlara göre %80 olarak açıklandı. Gerçekte enflasyon oranlarının bu rakamların çok çok üstünde olduğu biliniyor.

Üstü örtülemeyen ve gelinen yerde kontrolden çıkmış bulunan ekonomik kriz gerçeğini gözler önüne seren diğer olgular ise; artan işsizlik, derinleşen servet-sefalet uçurumu, adeta batağa dönüşmüş bulunan iç ve dış borçlar, ithalat ve ihracatta yaşanan açıklar, kişi başına yıllık gelirden yaşanan düşüş, tutturulamayan GSYH hedefleri vb. şeklinde sıralanabilir...

Tablo bu iken gerek AKP-MHP iktidar bloğunun “Türkiye Yüzyılı” adı altında gerekse CHP şahsında düzen muhalefatinin “Vizyon Belgesi” tanımıyla servis ettiği “ekonomi programları” da inandırıcılıktan yoksun birer aldatmaca ve seçim yatırımı olarak kayıtlara geçti.

BASKI VE ZORBALIĞIN TIRMANDIĞI “SEÇİMLERE HAZIRLIK YILI”

Gerici-faşist rejim ve bütünlüğü içerisinde düzen siyaseti, 2022 yılını olası bir erken seçime ya da 2023’te yapılacak olağan seçimlere hazırlık kapsamında değerlendirdi.

Ekonomik, sosyal ve siyasal alanda yaşanan çok yönlü krizleri yönetmekte güçlük çeken ve toplumsal desteği günbegün eriyen gerici-faşist rejim, tam da bu alanlarda yaşanan yıkımın emekçilerin öfkesini büyüttüğü bir dönemde olağan “yönetim tarzını” ve “seçim hazırlığını” baskı ve zorbalığı tırmandırmaya endeksledi. Kendi bekasına ve iktidar gücünü elinde tutmaya odaklanmış bulunan AKP-MHP iktidar bloğu, 2022 yılında zorbalıkta adeta gemi aziya aldı.

Gerici faşist rejimin hedefinde kadın, gençlik ve sınıf dinamiklerine dayalı sokak hareketi ve direnişler, Kürt halkının haklı-meşru mücadelesi, ilerici-muhafif kurumlar ve yine muhalif gazeteciler yer aldı. Öyle ki, çapsız burjuva muhalefet dahi bu saldırganlıktan payını fazlasıyla aldı.

2022 yılında hiçbir kural tanımayan bu keyfi saldırganlığın öne çıkan örnekleri ise; Haziran Direnişi’ne sahip çıkan ve Kürt halkına yönelik saldırılar karşısında duyarlılık gösteren TMMOB, TTB vb. emek-meslek örgütlerini hedef alan gözaltı-tutuklama terörü, HDP üye ve yöneticilerine dönük siyasi operasyonlar, işçi direnişlerine yönelik saldırılar ve grev yasakları, kadın hareketine dönük devlet şiddeti, öğrenci gençliği kuşatmak için çıkarılan faşist genelgeler, Canan Kaptancıoğlu ve Ekrem İmamoğlu şahsında düzen muhalefetine sallanan yargı sopsası, başta Kürt illeri olmak üzere bir çok kentte hayata geçirilen keyfi eylem-etkinlik yasakları oldu. Yine bu yıl onlarca muhalif gazeteci tutuklandı, haber takibi yapan muhabirler polis şiddetine maruz kaldı. Türkiye Gazeteciler Sendikası’nın (TGS) verilerine göre 2022 yılı Aralık ayı itibarıyla 44 gazeteci hala daha zindanlarda tutuluyor.

KIRLI SAVAŞIN VE SALDIRGANLIĞIN BOYUTLANDIĞI BİR YIL

Kürt halkını, devrimci, ilerici ve sol güçleri hedef alan bu kapsamlı saldırılar, 13 Kasım’da gerçekleştirilen Taksim saldırısı ile yeni bir boyut kazandı. Kamuoyuna yansıyan tüm veriler saldırının gerisinde sermaye devleti ve çetelerinin olduğunu ortaya koymasına rağmen, gerici-faşist rejim hızla Kürt hareketini hedefe koydu.

Halihazırda devam eden kirli ve kanlı savaş tırmandırılarak Rojava ve Güney Kürdistan’a bombalar yağdırıldı. Rejim, saldırının devamında “kara harekâtına” geçileceğini duyursa da emperyalistlerden izin koparamadığı için henüz bu adımı atamadı. Fakat, böylesi bir izni kopardığı koşullarda gemi aziya olarak Kürt halkına dönük saldırılarını yoğunlaştıracığından kuşku duymamak gerekiyor.

İçeride ve bölgede Kürt halkının ve hareketinin kazanımlarını boğmak isteyen AKP-MHP iktidar bloğu, öte yandan “savaş konseptine” ve “terör demagojisine” sırtını dayayarak düzen muhalefetine hizaya çekmek, Kürt halkının, devrimci ve ilerici güçlerin üzerindeki faşist baskıyı yoğunlaştırmak, toplumsal muhalefeti yeni bir düzeyde kuşatmak için adımlarını hızlandırdı. Taksim saldırısı, faşist tek adam rejiminin seçim takviminin işlediği şu günlerde kendi bekasını ve iktidar gücünü elinde tutmak için her türden provokasyona, kirli ve kanlı politikaya başvurabileceğini bir kez daha teyit etmiş oldu.

2023: ZORLUKLAR VE OLANAKLAR

Yukarıda en genel çerçevesi ile sunulan tablo, başta sınıf hareketi olmak üzere, bütünüyle toplumsal mücadele dinamikleri açısından zorlu bir yıla girildiğini ortaya koymaktadır. Zira, bir yandan ekonomik-mali krizin kabaran faturası 2023 yılında da yeni yol ve yöntemlerle emekçilerin omuzlarına yüklenecek, bunun dolaysız sonuçları olan açlık, yoksulluk, sefalet ve hayat pahalılığı derinleşmeye devam edecektir. Öte yandan, ayağının altındaki toprağın kaydığını iliklerine kadar hisseden gerici-faşist rejimin saldırıları da yeni boyutlar kazanarak devam edecektir. Özellikle 2022’nin son çeyreğinde yaşanan olayları (kirli savaşın

tırmandırılması, düzen muhalefetine dönük devreye sokulan yargı operasyonları vb.) bu gerçeğin dolaysız kanıtları olarak kayıtlara geçti.

Fakat, 2023 yılının bir yandan ekonomik krizin ağır yükünü sırtlanmış bulunan, öte yandan faşist baskı ve kuşatma ile soluksuz bırakılan emekçiler arasında hoşnutsuzluğun derinleşeceği bir yıl olduğundan da kuşku duymamak gerekiyor. Zira bugün, toplumun önemli bir kesimi açlık-sefalet sınırındaki ücretlerle yaşam savaşı veriyor; barınma, beslenme ve ulaşım gibi en temel gereksinimlerini dahi karşılamakta güçlük çekiyor. Piyasalaşan eğitim, sağlık vb. hizmetlere erişim ise günbegün güçleşiyor. Kapitalist sömürü düzeni ve gerici-faşist rejim her adımında gençliğe koyu bir geleceksizlik, kadınlara ise kölelik dayatıyor. AKP-MHP iktidarı ile organik bağı olan ve toplumsal ilişkilerde belirgin bir yer tutan gerici tarikat ve vakıflarda yaşanan çürüme ve yozlaşma gizlenemiyor, hemen her gün bu tür yapılarda yaşanan pislikler ortalığa saçılıyor...

Bütünlüğü içerisinde bu tablo, toplumun derinliklerinde nesnel olarak sosyal bunalımı ve öfkeyi büyütmede, toplumun farklı kesimlerinde mücadele isteği ve arayışını güçlendirmektedir. 2022 yılının ilk aylarında yaşanan yaygın işçi direnişleri, tüm saldırılara rağmen Kürt halkının kırılmayan iradesi, kadın mücadelesinin baskı ve yasaklara karşı kendisini sokaklarda ifade etmesi bu olgunun öne çıkan örnekleri olmuştur. İşçi sınıfı, emekçiler, gençler, kadınlar ve diğer tüm ezilen kesimler içerisinde bu eğilimin önümüzdeki yıl içerisinde de güçleneceğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Buradan hareketle, tüm zorlu koşullara rağmen 2023 yılına önemli mücadele dinamikleri ile girildiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Bu tablo devrimci-ilerici güçlerin, sınıf ve emek örgütlerinin, bütünlüğü içerisinde toplumsal mücadele güçlerinin omuzlarına önemli sorumluluklar yüklemektedir. Bu sorumluluğun başında ise, seçim atmosferinin ve burjuva siyasetin toplumun üzerine yeni bir düzeyde çörekleneyeceği 2023 yılında; bir yandan kapsamlı saldırılara, faşist baskı ve kuşatmaya karşı direnme iradesini güçlendirmek, öte yandan düzenin seçim aldatmacasıyla oyalanmaksızın toplumun içerisinde biriken mücadele dinamiklerini açığa çıkarmak, birleştirmek ve toplumsal mücadeleyi ileri taşımak geliyor. Zira, 2023 yılının sınıf hareketi ve toplumsal mücadele adına kazanımlar yılı olması, saldırıların bir nebze geri püskürtülmesi, mücadelede yeni ve güçlü mevziler elde edilmesi bu kapsamda elde edilecek başarılarla doğrudan ilişkili olacaktır.

Sermayenin saray rejimi zivanadan çıktı!

Sarayın elinde kullanışlı bir aparatla dönüştürülen yargı, Tayyip Erdoğan'dan aldığı emir üzerine İstanbul Büyükşehir Belediye (İBB) Başkanı Ekrem İmamoğlu'na 2 yıl 7 ay 15 gün hapis ve siyasi yasak cezası verdi. "YSK başkanına ve üyelerine hakaret ettiği" iddiasına dayandırılan cezanın gerekçesini elbette kimse ciddiye almıyor. Zira davaya bakan önceki hakim ortada cezayı gerektirecek bir suç olmadığını söylediği için, AKP destekçisi olmasına rağmen Samsun'a sürülmüştü. Yani saray kararını çoktan vermişti.

Düzen siyasetçilerinin önde gelen simalarından biri olan İmamoğlu'na verilen ceza, saray rejiminin iyice zivanadan çıktığına işaret ediyor. Düzen yasalarının bu kadar kaba bir şekilde paçavraya çevrilmesi, zaten "beş paralık" imajı olan rejimin daha da yıpranmasına neden olacaktır. Nitekim AKP şefleri bile mahkeme kararını açıkça savunamıyorlar. Zira herkes sarayın kirli siyasi hesapları için yargıyı bir silah olarak kullandığının farkında. Buna rağmen sıranın altlı masayı kuran Kemal Kılıçdaroğlu ile Meral Akşener'e de gelebileceğine dair spekülasyonlar var.

Sarayın pervasız saldırısı, düzen muhalefetini harekete geçirdi. Çarşamba günü kararın ilan edilmesinden sonra Saraçhane'deki İBB binası önünde miting düzenleyen İmamoğlu, geri adım atmayacağını vaat etti. Perşembe günü ise, aynı mekanda düzenlenen mitinge yüz binlerin katıldığı belirtildi. Altılı masa bileşenlerinin de katıldığı mitingde, saray rejiminin saldırısına karşı "ortak duruş" gösterildi. Olayı "yargı darbesi" olarak niteleyen düzen muhalefeti, bu kaba saldırı karşısında "dik duruş" sergiliyor görüntüsü vermeye çalıştı. Şu ana kadar sokaktan özenle uzak duran altılı masa, bu defa kitleleri Saraçhane Meydanı'na çağırdı.

Sarayın giriştiği saldırı karşısında pek çok spekülasyon yapıldı, halen de yapılıyor. Yapılan spekülasyonlarla kafalar karıştırılmaya çalışılırken, tüm senaryolar düzen güçleri arasındaki ittifak ve hesaplaşmalarla ilgilidir. Sorunun odağında ise cumhurbaşkanı adaylığı var. Yani AKP şefi, tüm yasa ve kuralları ayaklar altına

olarak, kaba zorbalıkla saltanatını ayakta tutmaya çalışıyor.

Tayyip Erdoğan'la yakın müritlerinin bu kadar pervasız bir saldırıya girişmeleri, yanı sıra düzenin diğer önde gelen siyasetçilerini tehdit etmeleri, mafyatik yöntemlerle rejimi ayakta tutma taktiğinin benimsendiğine işaret ediyor. Görüldüğü kadarıyla saltanatı kaybetmenin, ele geçirilen servetleri kaptırmanın, suç dosyalarının açılma ihtimalinin yüksek olması AKP şefi başta olmak üzere mafyatik rejimin şeflerini iyice telaşlandırıyor. Korku paçaları sardıkça daha saldırgan daha pervasız daha histerik oluyorlar. İmamoğlu'na verilen ceza ile bir tür "yoklama" yapan Tayyip Erdoğan, ciddi bir tepkiyle karşılaşsa geri adım atabilir. Ancak gösterilen tepkinin pasif kalması durumunda, düzenin diğer önde gelen siyasetçilerini de aynı yöntemle diskalifiye etme taktiğine baş vurmaktan kaçınmayacaktır. Zira sermayenin ve emperyalistlerin elinde "kullanışlı bir despot" olan AKP şefinin daha histerik hamleler yapma olasılığı yüksektir.

İşçilerin grevlerini yasaklayan, gazetecileri hapse atan, Kürt hareketi ile ilerici güçlere saldıran mafyatik rejimin İmamoğlu gibi bir düzen siyasetçisini hedef alarak, saraya biat etmeyen herkese sopa sallıyor. Yine de tehditlerin işe yarama ihtimali düşük görünüyor. Zira bu kadar pervasız bir saldırıya karşı düzen muhalefetinin tepki vermemesi, kendi saygınlığını kurşuna dizmek gibi bir şey olurdu.

Bu bağlamda düzen siyasetçilerinin, daha somut ifadeyle altılı masa etrafından toplanan partilerin şeflerinin tu-

tumlarını değiştirmeleri muhtemeledir. Kitleleri sokaklara çağırmaktan imtina etmeye devam edecekler. Tabi kendilerinin ihtiyacı olduğunda istisnalar olacaktır. Saraçhane mitinginde olduğu gibi. Ancak emekçilerin kendi talepleri için fiili/meşru mücadeleyi yükseltmesine gerek olmadığını vaaz etmeye devam edecekler. "Biz iktidara gelince sorunlarınızı çözeceğiz. Biraz daha sabredin" türünden vaatleri pazarlamayı sürdürecekler.

Rejimin zivanadan çıkması, düzen siyasetinde yeni çalkantılar yaratmaya aday görünüyor. Zira seçimler yaklaştıkça, hesaplaşma yöntemlerinin özellikle saray ve avanesi tarafından daha da sertleştirilmesi kaçınılmaz görünüyor.

Sermayenin temsilcileri arasında hesaplaşma şiddetlenirken, saray rejimi işçilere/emekçilere daha çok sefalet ve yoksulluk dayatan politikalarını uygulamaya devam ediyor. Son grev yasaklama kararı, AKP şefinin emekçilere kaba köleliği dayatmaktan hiçbir koşulda vazgeçmeyeceğini göstermiştir. Kapitalistlere "kimse bizim kadar etkin bir hizmet sunamaz" mesajı, rejimi ayakta tutmanın bir argümanı olarak kullanılıyor. Zira grev yasakları doğrudan kapitalist şirketlere hitap etmek anlamına da geliyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, saray rejiminin zivanadan çıktığı, düzen partilerinin emekçilerin desteğine muhtaç oldukları bir dönemde, emekçilerin seçimlere bel bağlaması ya da oradan sorunlarına çözüm beklemeleri abesle iştigal olacaktır. Emekçiler zaman geçirmeden kaba köleliği dayatan saray rejimi ile kapitalistlere karşı mücadeleyi yükseltmelidir.

Kapitalizmin “dinci ucubeleri” ve çocuk istismarı

İsmailağa Cemaati'ne bağlı Hiranur Vakfı'nın kurucusu Yusuf Ziya Gümüşel'in kızını 6 yaşında evlendirdiğinin ortaya çıkması, çocuk istismarı sorununun farklı çevreler tarafından tartışılmasına vesile oldu. Suçluların olayı yalanlaması üzerine, istismarı gündeme getiren BirGün Gazetesi yazarı Timur Soykan, belgeleri yayınladı. Yani bu suçun, Saray'ın aparatlarından biri olan İsmailağa Cemaati şefleri tarafından işlediği kesinlik kazandı.

Bu ya da buna benzer suçların cemaatlerde, tarikatlarda ve onların uzantıları olan yurt gibi kurumlarda işlenmesi iktidar eliyle “olağan” hale getirildi. 2002 yılından beri iktidarda olan AKP ile müttefikleri tarikat, cemaat, vakıf adı altında örgütlenen bu karanlık yuvaları hem ekonomik hem siyasi alanda iktidar ortağı haline getirdiler. AKP öncesinde devlet bu kurumları birer aparat olarak kullanırken, iktidar güçlerinden biri haline getirildiler. ‘Tarikat, ticaret, siyaset’ üçgeni yıllardan beri tartışılıyor. Buna karşın bu gerici odakların devlet kurumlarında ele geçirdikleri alanlar halen genişliyor. Yani kapitalist sistemin yarattığı bu ucubeler, aparat olmaktan çıkıp rejimin organik bir parçası haline getirildiler.

TARİKAT VE CEMAATLERİN DÜZEN SİYASETİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Bu gericilik odaklarının düzen siyaseti üzerindeki etkisinin hiç olmadığı kadar yaygınlaştığını, ortaya koyan pek çok veri var. Örneğin sadece iktidar değil, diğer düzen partileri de işlenen suçları tekil olarak ele alıyor, ona göre tepki gösteriyorlar. Diğer bir ifadeyle tümü tarikat/cemaat denen bu ucube yapıları doğrudan hedef almıyor. Oysa ortada tekil suçlar değil, çocuklar şahsında insanlığa karşı işlenen suçları “olağan” sayan geniş imkanlarla donatılmış dinci örgütlenmeler gerçeği var. Bu örgütlerin deşifre olan bazı suçları ‘sert’ bir şekilde ‘kınıyor’, ancak orta çağ artığı zihniyetin kendisine dokunan yok. Orası düzen siyaseti için adeta ‘yasak bölge’ gibidir.

Düzenin bir parçası olan bu karanlık yuvaları, sistem için taşıdıkları önemin farkında oldukları için hem pervasız hem pişkinler. İfşa edilen suçları Saray yargısı eliyle örtbas ediliyor. Ya beraat ettiriliyor ya göstermelik cezalarla kısa sürede salıverilip işlerine kaldıkları yerden devam

ediyorlar.

GERİCİLER SUÇU VE SUÇLULARI KORUMAK İÇİN SEFERBER OLDU

Saray rejiminde özel şekilde güçlendirilen, devlet kurumlarında ele geçirdikleri alanlar genişledikçe özgüvenleri artan bu örgütler, işledikleri suçlara rağmen küstahça çıkışlar yapmaktan geri durmuyorlar. Resmi açıklamalarda güya işlenen suçun takip edileceği söyleniyor. Oysa Saray rejiminin medyadaki beslemeleri, aktroller ve diğer aparatları, bir kez daha suçu ve suçluları korumak için seferber edildiler. Göstermelik birtakım açıklamalar yapılması toplumda oluşan tepkiden kaynaklanıyor. Ancak gerçek tutumları suçu ve suçluyu savunmaktır. 45 çocuğa tecavüz olayının patlak verdiği dönemde Ensar Vakfı bizzat AKP şefi ile müritleri tarafından korunmuştu. “Hepimiz Ensarcıyız!” sloganını yükselten Saray rejimi ile aparatları hem Ensar Vakfı'nı hem çocuklara tecavüzü savundular. AKP'li bir ‘kadin’ bakan, “bir kereden bir şey olmaz” diyebilecek kadar Ensar zihniyetine angaje olduğu göstermişti.

Suçüstü yakalananlar bu defa da “Timur Soykan yargılsın!” diye kampanya başlatacak kadar ‘cüretkar’ bir tutum aldılar. Bu iğrenç suçu ve faileri savunma ‘cüreti’ sadece Saray rejiminin bu karanlık yuvalarına verdiği destek, açtığı alan, sağladığı korumayla ilgili değil. Çocuklara

tecavüzün onların zihniyetine göre ‘olağan’, hatta bir ‘hak’ olarak görülmesinin de bunda büyük payı var. Çünkü bu tür yapılara egemen olan zihniyete göre sapkınlık ‘olağan’ olandır. Suçluların değil suçu deşifre eden gazetecinin yargılanmasını istemeyebilecek kadar pişkin olabilmelerinin temel nedenlerinden biri budur.

DÜZEN MUHALEFETİ SORUNUN KAYNAĞINA DOKUNMAKTAN ÖZENLE KAÇINIYOR

Giderek yayılan bu salgına karşı mücadelenin hiç olmadığı kadar önemli hale gelmiştir. Bu bağlamda failerin işledikleri suçların hesabının sorulması, Saray yargısı tarafından korunmalarının engellenmesi de önemlidir. Ancak bu sınırlarda kalmak, diğer ifadeyle sorunu ‘tekil’ bir olaylar üzerinden tartışmak, ‘ağacı öne çıkartırken ormanı gözden kaçırma’ tehlikesini yaratıyor. Yaygın benzetme ile buradaki tekil olay bir sivrisinekse eğer, tarikatlar/cemaatler ve onların uzantıları hem genişleyen hem derinleşen bir bataklıkta. Bu bataklık durmadan sürüler halinde sivrisinekler üretiyor. Bu karanlık yuvalarının kapalı ve denetimden uzak tutulması, işlenen suçlarının çoğunun üstünün örtülmesine imkan sağlıyor. Ancak ifşa olan suçlar, bu yapılarda sapkınlığın ‘olağan’ karşılandığını, Saray rejiminin de onlarla aynı görüşte olduğunu

kanıtlamaya yetiyor. Düzen muhalefeti'nin de sorunun kaynağına dokunmaktan kaçındığını not etmek gerek. Zira bu partiler de oy hesapları ve din istismarının kapitalist sistem için vazgeçilmez olmasından hareketle meselenin kaynağına dokunmaktan uzak duruyorlar.

Türkiye’de iktidarın tepesindekilere alta doğru tüm resmi kurumlar, sermaye kodamanları, Saray/Sermaye medyası, düzenin muhalefet partileri... tüm bunlar tarikatları/cemaatleri ve onların kullandığı aparatları hem ‘gerekli’ hem ‘işlevsel’ görüyorlar. Bundan dolayı olsa gerek tekil olaylara ‘çok sert’ tepki gösterirken, sorunun kaynağına dokunmaktan özenle kaçınıyorlar. Tek tek olaylar o kadar büyütülüyor ki, sorunun esas kaynağı olan o derin bataklık unutturulmak isteniyor.

BU KARANLIK YUVALAR DAĞITILMALI VE İŞLEDİKLERİ SUÇLARIN HESABI SORULMALI

Hem orta çağ artığı ideoloji ile emekçileri zehirleyen hem sapkın olan bu karanlık yapıların şefleri kapitalist artı-değer sömürsünden azımsanmayacak bir pay da alıyorlar. Saray rejiminde devlet kurumlarındaki mevkilerin paylaşılmasından, eskisiyle kıyaslanmayacak oranda pay alma imkanı da buldular. Artık işçileri, adalet, sağlık gibi bakanlıklarda bu karanlık yuvalarına da kayda değer oranda kadrolaşma imkanı sağlandığı farklı gazeteciler tarafından yapılan araştırmalarla ortaya konmuştur.

Bu karanlık yuvalarının dağıtılması ve işledikleri suçların hesabının sorulması için mücadele etmek büyük bir önem taşıyor. Zira çocuklara/kadınlara karşı işledikleri suçların yanı sıra, yaydıkları ideolojik zehir emekçilere de bulaşıyor, işçilerin sınıf kimliğini geliştirmesini baltalıyor, sömürü ve kölelik dayatmalarına karşı mücadeleyi zayıflatan bir rol de oynuyor. Buna karşın bu bataklığı sulayanın kapitalist sistem ve sermaye devleti olduğu gerçeğinin karartılmasına karşı mücadelenin de taşıdığı büyük önem her zaman gözetilmelidir. Çocukları, kadınları, emekçileri bu karanlık zihniyetin pençesinden gerçek anlamda kurtarabilmek için, bu bataklığı yaratıp derinleştiren kapitalizm belasından da kurtulmak gerekiyor.

CHP'nin "Vizyon Belgesi" kimin vizyonu?

CHP "İkinci Yüzyıla Çağrı" başlığıyla yeni "Vizyon Belgesi"ni 3 Aralık'ta açıkladı. Büyük bir gösteri eşliğinde yapılan açıklama saatlerce sürdü. Açılışı ve kapanışı CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu yaptı. Sunulan vizyon doğal olarak geniş tartışmalara vesile oldu. Bazı eleştiriler dile getirilmesine rağmen, yapılan yorumların çoğunda pozitif tonun baskın olduğu görülüyor. Saray rejimi ve besleme medyası ise, CHP'nin bu hamlesinden duydukları rahatsızlığı farklı şekillerde dile getirdiler. Güya alaycı olan yorumlar yapılırken, konuşmacılardan biri olan Doran Acemoğlu'nun Ermeni kimliği, Saray rejiminin bir kez daha iğrenç bir ırkçılık sergilemesine vesile edildi.

Soldan yapılan eleştirilerde ise emek örgütlerinin çağrılmaması, ilerici ekonomistlerin kürsüye çıkartılmaması, emekçilere hitap eden bir dilin olmaması gibi konulara vurgu yapıldı. Bu eleştirilerin biraz 'naif' kaldığını belirtmek gerek. Zira CHP ve onun ortakları olan 'Atılı Masa' her şeyleriyle kapitalist sınıfın siyasal alandaki temsilcileridir. Yani sınıfsal aidiyetleri ve misyonları bellidir. Böyle bir bileşen sendikalara, demokratik kitle örgütlerine ya da ilerici ekonomistlere neden yer versin ki?

DEMOKRASİ VAADİ TEMELDEN YOKSUN BİR SÖYLEM

Hazırlanan vizyonu maddeler halinde sıralayan Kılıçdaroğlu, vaatler çitasını epey yüksek tuttu. Demokrasiden, üretmekten, dijitalleşmekten, yapay zekadan, eğitimde niteliksel gelişmeden, tarımsal üretimin geliştirilmesinden, Türkiye'nin ucuz emek gücü merkezi ve mülteci deposu olmaktan kurtarılacağından vb., vb. söz etti. Saray rejimi ve onun tarafından semirilen kapitalistlerin çaldıkları servetlerin 'hukuk yoluyla' geri alınacağı iddia edildi...

Mafyatik Saray rejiminin umutlarını yitki kitlelere düzen adına umut vermeye çalışan Kılıçdaroğlu, Altılı Masa etrafında toplanan 'liderleri' adlarıyla anarak ne kadar deneyimli, bilge, vatansever... olduklarını anlattı. Böylece sözü edilen 'İkinci Yüzyıl'ın o masa etrafındakiler tarafından inşa edileceğini vaat etti. Düzen solunu temsil eden CHP bir yana bırakılırsa, o masa etrafında oturanların tümü dinci-faşist AKP-MHP

ikilisiyle aynı kökenden geliyor. Yani her icraatlarıyla işçilerin, emekçilerin, ilerici devrimci güçlerin demokratik, sosyal, siyasal haklarını kullanmasına tahammül edemeyen bir zihniyetin temsilcileridir. Öylesine koyu bir gericiğe batmışlar ki, kendilerine hak etmedikleri payeler biçen Kılıçdaroğlu'nun adaylığına bile karşı çıkıyorlar. CHP ile diğerleri arasında özünde büyük farklar olmadığını da göz ardı etmemek gerek. Hal böyleyken Altılı Masa adına demokrasi vaadinde bulunmak doğal olarak temelden yoksun bir söylem olmanın ötesine geçemiyor.

VİZYON BELGESİ SERMAYEYE HITAP EDİYOR!

Vizyonda yoksullukla mücadele edileceği, kişi başına düşen milli gelirin 20 bin dolara çıkartılacağı ve bu zenginleşmeden çalışanların da faydalanacağı öne sürülüyor. Oysa vizyonda sunum yapan ekonomistlerin/akademisyenlerin çoğu neoliberal ekonomiyi savunan kişilerden oluşuyor. Neoliberal politikanın iflas ettiğini sermayenin ekonomist temsilcileri de kabul ediyor. Bu politikanın zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul hale getirdiği, doğanın talanını hızlandırdığı, küresel ısınmanın artmasına neden olduğu, savaşları kışkırttığı sayısız kez ispatlanmıştır. Türkiye'de ise on milyonlarca işçi ve emekçinin aldığı ücretle sağlıklı beslenme imkanından bile yoksun bırakıldığı bir durumun yaratılmış olması, neoliberal politikaların ne kadar vahşi olduğunu gösteren somut kanıtlardır.

Neoliberal 'uzmanların' katkılarıyla ilan edilen vizyon belgesi, özü itibarıyla sermayeye hitap ediyor. Hem içerideki sermaye gruplarına hem uluslararası finans kodamanlarına güven vermeye öncelik veren bir vizyondur söz konusu olan. Zira ülke ekonomisi dışarıdan gele-

cek sermayeye bağımlı hale getirilmiştir. Nitekim Kılıçdaroğlu, borç almak istediği finans kodamanlarına güvence veriyor. Zaten bu çevrelerle görüşmeler yaptığını ve büyük miktarda "temiz para"dan oluşan borçlar alacağını bir vaat olarak dile getiriyor.

"Yerli" ya da "yabancı" sermaye için bir tür 'güvenli liman' yaratılacağı söyleniyor. Bu 'limanda' vergide birtakım düzenlemeler yapmak dışında emekçilere somut bir şey önerilmiyor. Haliyle böyle bir vizyonun yoksullukla nasıl mücadele edeceği sorusu orta yerde duruyor.

ONLAR, İŞÇİ VE EMEKÇİLERE OYALAMAK İÇİN BAZI KÜÇÜK KIRINTILAR VEREBİLİR

Vizyon Belgesi hem CHP'nin hem Altılı Masası'nın bir tür seçim vaadi olarak gündeme getirildi. Elbette Saray rejiminin sistemi alabildiğine yozlaştırması, tüm devlet kurumlarını 'liyakatsiz' dinci-ırkçıların arpalığı haline getirmesi, sermaye kodamanlarının bir kesimini de rahatsız ediyor. Dolayısıyla sistemin restore edilmesi, onlar için de bir ihtiyaç haline gelmiş görünüyor. Bundan dolayı Altılı Masa Saray rejiminden yönetimi devralma hedefine ulaşabilirse, sistemde birtakım 'reformlar' yapmak durumunda kalacaktır. Ancak yapabilecekleri 'restorasyon' hiç de vaat edildiği gibi olmayacaktır. Saray rejiminin karanlığa ittiği işçi ve emekçileri oradan çekip çıkarmak onların derdi olmadığı gibi, işi de değildir. Onlar, işçi ve emekçileri oyalamak için en iyi ihtimalle bazı küçük kırıntılar verebilirler. Esas işleri ise sermayeye hizmet etmek olacaktır.

Her şeye rağmen, yakın gelecekte yapacaklarını iddia ettikleri şeyler, geniş kesimleri etkilemiş görünüyor. Zira Saray rejiminden yaka silken milyonlar, Saray rejimine karşı fiili-meşru bir mücadele

geliştiremedikleri için, düzen muhalefetinden medet ummak istiyorlar. Kılıçdaroğlu'nun çizdiği yeni ülke tablosu, bu beklentilere vaat sınırlarında da olsa karşılık vermiş olabilir. Ne de olsa toplumun geniş kesimlerinin böyle bir 'umut ışığı' görmeye ihtiyacı var. Bu bağlamda büyük vaatler, ilk anda etkili olmuş görünüyor. Yarattılan etkiyi canlı tutmak, daha geniş kesimlere yaymak, giderek kalıcı hale getirebilmek için vaatler farklı biçimlerde, farklı araçlarla gündemde tutulmaya devam edecektir.

NE SEÇİMLER NE VİZYON BELGELERİ KURTULUŞ OLMAZ!

Hem ülkede hem dünyada yaşanan sayısız deneyimin de gösterdiği gibi, işçi ve emekçilerin düzenin şu ya da bu kurumuna/partisine umut bağlamalarının sonucu her zaman hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştır. Dönemin CHP'si olan SHP'nin 1989 yılında da şimdikinden çok daha iddialı bir 'Vizyon Belgesi' sunduğunu hatırlamak yeterli olacaktır. 33 yılın ardından gelen bu yeni vizyon belgesinden de çok bir şey çıkması beklenmiyor.

Kokuşmuş mafyatik Saray rejimi yıkılır, yerine düzeni restore etme vaadinde bulunan Altılı Masa geçebilirse, bu, Saray'a biat edenler dışında kalan toplumun geniş kesimlerinde geçici bir rahatlama yaratabilir. Buna karşın tüm temel sorunların yerli yerinde kalacağı, Saray rejimini işçi ve emekçilerin başına bela eden sermaye sınıfının iktidarının devam edeceği, yozlaşmış/çeteleşmiş/tarikat yuvalarına dönüşmüş devlet kurumlarının 'yeni döneme' uyum sağlayarak varlıklarını sürdüreceği hiçbir koşulda göz ardı edilememelidir.

İşçi ve emekçileri hiçbir zaman olmadığı kadar derin bir sefaletle sürükleyen AKP-MHP rejiminden de saraylarda sefalet süren şeflerinden de hesap sormak kuşkusuz ki hayati bir önem taşıyor. Ancak bu ne seçimlerle ne vizyon belgeleriyle olabilir. Bu, ancak işçilerin ve emekçilerin örgütlü mücadelesinin geliştirilmesiyle başarılabilir. Temelsiz vaatlerle oyalanmak zaman kaybıdır. Zira işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlü mücadeleyi geliştirmek, hakları, özgürlükleri ve onurları için mücadele etmek dışında bir çıkar yolları yoktur.

CHP'nin kurallı neoliberal düzen vizyonu

Fikri Tomurcuk

Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) "İkinci Yüzyıla Çağrı" başlığı altında İstanbul'da yaptığı kitlesel toplantı ile seçimler öncesindeki ekonomi vizyonunu açıkladı. Açıklanan belgede, doğal olarak CHP iktidar olursa bu vizyon ile 5 yıl sonra ekonomiyi nereye getireceklerine dair bazı rakamsal hedefler de var. Ancak bu hedeflere ulaşmak için vizyon belgesinin genel çerçevesinin dışında somut olarak nasıl bir yol izleneceğine dair bir açıklama olmadığı için hedefler havada kalıyor. Bu nedenle ekonomik hedeflerin tartışmaya değer bir anlamı yok.

Vizyon belgesinin pratikteki asıl önemi ve anlamı, içinde bulunduğumuz ekonomik ve sosyal krizden çıkışa ilişkin sonuçları. Ekonomide iyice sıkışan Saray yönetiminin bütün çabası, sistemin tamamen tıkanmasını birkaç ay için önleyip sorunları daha da büyütürken seçim sonrasında yığılmaktan ibaret. Saray yönetimi "seçimden sonrası tufan" kafasıyla hareket ettiği için, seçimlerden sonra ekonomi bir enkaz haline dönüşmüş olacak. Seçimi kim kazanırsa kazansın ilk işi, artık kesinlikle sürdürülemez hale gelmiş olan ekonomik kriz olmak zorunda. CHP'nin vizyon belgesinde, krizden çıkmak için izlenecek ana yol ve daha önemlisi krizin yükünün kimin veya kimlerin sırtına ne ölçülerle yıkılacağı sorusunun yanıtı var. Vizyon belgesinin asıl önemi burada.

Toplantıda en çok alkışı, toplantının iki kadın konuşmacısı, CHP Yoksulluk ve Dayanışma Ofisi Koordinatörü Hacer Foggo ile CHP Genel Sekreteri Selin Sayek Böke aldı. Her ikisinin konuşmasında da salonda en yüksek etki yaratan bölümleri, toplumda yaygınlaşan ve derinleşen yoksulluğun geldiği boyuta değindikleri ve CHP'nin bu konudaki vaatlerini sıraladıkları yerler oldu.

CHP'NİN SOSYAL YARDIM SİSTEMİNİN FARKI NE?

CHP'nin bu konudaki temel vaadi aile destekleri sigortası kurumu ve tüm sosyal yardımların tek çatı altında toplanması. Aile destekleri sigortasının temel işlevi, belirlenen asgari geçim düzeyine yetecek gelire sahip olmayan ailelerin gelirini bu düzeye çıkartacak farkın bu kurum tarafından karşılanması olacak.

AKP iktidarının sosyal yardımlar için ayırdığı bütçe yıldan yıla ciddi bir artış

gösteriyor. Bunun bir nedeni, yoksulluğun giderek daha da yaygınlaşması ve derinleşmesi. Bir diğer nedeni ise AKP iktidarlarının, sosyal yardım dağıtımını siyasi bir istismar aracına çevirmiş olması. AKP rejimi, sosyal yardımların dağıtımını partizanca ayrımcı bir tarzda yapmanın yanı sıra, bunu yoksul aileleri kendi siyasi hesaplarına destek olmaya zorlamanın bir aracı olarak kullanıyor. Yoksulluk yardımlarını bir siyasi istismar silahı haline getiren AKP, yoksullukla mücadele görünümlü altında yoksulluk artışını bir araç olarak kullanan, yoksullukla son derece barışık bir siyasi yapı.

CHP'nin öngördüğü sistemle yoksulluk yardımlarının iktidar tarafından dağıtılan bir "sadaka" olmaktan çıkması, asgari geçime yetecek temel ücretin bir vatandaşlık hakkı haline alması, mevcut uygulamalara göre daha ileri ve daha iyi bir sistem olur. Ancak bu sorunun özüne ilişkin bir değişiklik değil. Sosyal yardım sisteminde yapılacak bu değişiklik, yoksulluğu ortadan kaldırmaz veya azaltmaz. Bu sistem, siyasi iktidarın mevcut yoksulluğu nasıl yöneteceğine dair farklı bir çözüm getiriyor.

VİZYONDA ESAS SORU HANGİSİ?

Esas soru, kurduğunuz ekonomik sistemin yoksulluğu azaltan bir sistem mi yoksa artıran ve derinleştiren bir sistem mi olduğu sorusudur. Sistemin yarattığı yoksulluğun açtığı yaranın acısını azaltmak için kullandığınız sosyal yardımların, sadaka mantığıyla mı, aile sigortası aracılığıyla mı dağıtılacağı sorusu, ikincil bir soru. İkincil soruya göreli olarak daha iyi bir yanıt verilmesi, birincil ve temel sorunun çözüldüğü anlamına gelmiyor. Kaldı ki sosyal yardımların nasıl ve ne kadar dağıtılacağı sorusunun kendi yanıtını bile belirleyecek olan şey temel ekonomik sistemin kendisidir.

İşte asıl can alıcı nokta olan bu sorunun, yani ekonomik sistemin nasıl olacağı sorusunun yanıtını, başta Genel Başkan Kemal Kılıçdaroğlu ve Genel Başkan Yardımcısı ve Parti Sözcüsü Faik Öztrak olmak üzere Selin Sayek Böke ve misafir konuşmacılar Hakan Kara ve Refet Gürkaynak'ın konuşmalarında buluyoruz.

Ekonomik ve sosyal alanda yaşadığımız derin problemlerin kaynağı ve çözümünden CHP'nin ne anladığının, CHP'nin

vizyonunun ne olduğunun en iyi tarifini aslında CHP Sözcüsü Faiz Öztrak, sloganlaşmış tek bir cümle ile ifade etti: "Bize kral değil, kural lazım."

CHP'ye göre ekonomik ve sosyal alanda yaşadığımız ağır sorunların sebebi, tek adam rejimi, tek adamın kurallara uymayan keyfi yönetimi, ekonomik kurumların başına getirilen liyakatsiz kadrolar, bu kadroların kurallara göre değil, tek adamın talimatlarına göre iş yapması imiş. Yani CHP'nin vizyonuna göre tek adam rejimi yerine parlamenter sisteme geçilir de ekonomi yönetimine "liyakat sahibi" teknokratlar atanırsa, siyasiler bu teknokratların işine müdahale etmezse, teknokratlar da işlerini neoliberal kurallara uyararak yaparsa bütün mesele çözülecektir.

CHP'nin Erdoğan yönetiminin ekonomik politikalarının temelini oluşturan neoliberal ekonomi sistemine bir itirazı yok, sadece onun uygulama biçimine itirazı var. Kotarmaya soyunduğu, hedefine koyduğu şey, mevcut neoliberal sistemin rehabilite edilmesinden, sağının çözümünün, aksayan yerlerinin "düzeltmesi"nden ibaret.

Oysa yaşadığımız tüm sorunların kaynağı neoliberal kapitalist sistem. Yoksulluğu üreten de, yoksulluğun böylesine yaygınlaşmasına, derinleşmesine yol açan da, ekonominin sık sık tıkanma noktasına gelerek krize girmesine yol açan da neoliberal sistemin kendisi. Neoliberal kapitalist sistemin kendisine dokunmadan, hatta önündeki pürüzleri kaldırarak bu sorunlardan kurtulmak mümkün değil. Eğer iktidar olursa CHP'nin sosyal destek planlarını nasıl işleteceğini, bu soruna ne kadar kaynak ayırabileceğini de neoliberal sistemin o anki sınırları belirleyecek.

KİMİN KURALI?

CHP'nin "ikinci yüzyıl" vizyonunu anlatan sözcüler, 2001 krizinin ardından gelen katı IMF programı çerçevesinde "Kemal Derviş reformları" ile kurumları ve kuralları inşa edilerek sağlaştıran neoliberal düzenin temel direklerine dokunmak bir yana sıkı sıkıya bağlı kalacaklarını ilan ettiler. O kadar ki CHP Parti Sözcüsü Faik Öztrak, bütçe idaresinde mali kural sistemine geçme vaadinde bulundu. Mali kural, neoliberal sistemin

en uç uygulamalarından birisi. Fiilen anlamı katı bir kemer sıkma politikasının sürekli uygulanması olan bu sistemin ilk vurduğu alan emekçiler oluyor. Çünkü iş sermayenin çıkarlarına geldiğinde kemer sıkma çalışmıyor ama konu emekçilerin haklarının ve sosyal refahın artırılması olunca kemer sıkma en katı haliyle devreye giriyor. Bu sert neoliberal maliye politikası, IMF'nin en katı kemer sıkma programlarını dayattığı ülkelerin hepsinde dahi uygulanmıyor.

Öztrak'ın "Bize kural lazım" sözü ile kastettiği neoliberal kapitalist sistemde enerjiden telekoma, eğitimden sağlığa temel kamu hizmetlerini yürüten kamu kurumları özelleştirilir. Çoğu tekel durumundaki bu piyasaların düzeni çıkartılan yasalarla üst kurullara bırakılır. Bu üst kurulların görevi, piyasada neoliberal düzeni korumaktır. Bunun için hem mevzuatı düzenler hem de buna göre denetim yapıp cezalar vererek piyasada neoliberal düzenin korumacılığını yaparlar. Bu kurullar aynı zamanda bağımsızdır ve siyasi iktidarın müdahalelerinden uzak tutulmaya çalışılır. Üst kurulları, piyasada neoliberal sistemin tesisi ve korumasını yaparken her türlü dış müdahaleye karşı korumak ve böylece neoliberal düzeni sağlama almaktır amaç. Türkiye'de çoğu 2001 krizi sonrasında dev özelleştirmelere paralel olarak kurulan bir dizi üst kurul bu kurgunun bir parçasıdır. Enerji, telekomünikasyon, tütün ve alkol, şeker, sermaye piyasası, radyo-televizyon gibi alanlardaki düzenleyici ve denetleyici kurullar bunun örnekleridir.

CHP vizyonunun, "bize kural lazım" derken kastettiği bu üst kurulların varoluş nedeni olan neoliberal piyasa kurallarıdır. CHP bu kurulların neoliberal piyasa kurallarını en katı şekilde işletebilmeleri için siyasi müdahalelerden korunarak, ellerinin daha da güçlendirileceğini vadediyor.

SERMAYE DOSTU KAMUCULUK

Telekom, sağlık, karayolları, şeker, enerji gibi alanlardaki özelleştirme skandallarına ve burada özelleştirmelerden sonra kurulan neoliberal piyasa düzeninin nasıl emekçi halkın zararına işlediği böylesine açığa çıkmışken bile CHP bugün ortaya koyduğu "vizyon"da sık sık "kamu yararı"ndan, "kamuculuk"tan söz

ediyor ama kamulaştırmayı ağzına almıyor.

Dahası kamuculuktan, sermayeye daha fazla hizmeti anlıyor. CHP'nin bu vizyonu Genel Sekreter Böke'nin konuşmasında piyasa kurallarının sermayeyle birlikte belirleneceğini, sermayenin kamunun "demokratik ortağı" olacağı şeklindeki sözlerinde ifadesini buluyor. Piyasa düzenini belirlemede sermayeyi "demokratik ortak" olarak gören Böke'nin aklına üretim sisteminin asıl unsuru işçi sınıfı, ürün pazarının ana hedefi emekçi halkın söz ve karar hakkı gelmiyor.

Piyasa sistemini tasarlarırken sermaye sınıfını "demokratik ortak" gören, kamunun sermayenin önünü açan destekçisi olacağı sözünü veren CHP'nin vizyonunda emekçilerin ekonomik, sosyal, hukuki, siyasal haklarına dair yüzeysel bir-iki cümle dışında bir şey yok. Zaten altılı masanın daha önce açıkladığı anayasa taslağında da işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarının geliştirilmesi ve korunmasına dönük bir yenilik yoktu. CHP'nin baş aktör olduğu altılı masanın anayasasında da hak grevi yasağı, kamu çalışanlarının grev yasağı ve göstermelik toplu sözleşme düzeni aynen korunmuştu.

Tüm piyasaların açık neoliberal kurallarının olması, piyasa işleyişinde keyfi müdahalelerle sürpriz değişiklikler yapılmaması, piyasada neoliberal kuralların uygulanmasını sağlamak, bunun için piyasa denetimi yapmak ve neoliberal piyasa sistemini her türlü müdahaleye karşı korumak ve sürdürmekle görevli üst kurullar bu sistemin temel taşı. CHP'nin "ikinci yüzyıl vizyonu" bu temel taşı korumaya vaadiyle geliyor.

SICAK PARANIN GÜVENCESİ OLAN BİR MERKEZ BANKASI

Bu çerçevenin ikinci temel taşı da Merkez Bankası bağımsızlığı şeklinde ifadesini bulan finans piyasası düzeni. Neoliberal ekonomi sistemi, Merkez Bankası'nın bağımsızlığından, ülke içi ve ülke dışındaki küresel fonların kârlarının güvence altına alınmasını anlıyor. Bunun için merkez bankaları, sıcak para fonlarının kâr etmelerini sağlayacak bir para politikası izlemekle ve bu kârları rahatça yurtdışına çıkarmalarını güvence altına alacak piyasa düzeni kurmakla görevlendirilir. Bu düzende merkez bankalarından beklenen şey enflasyonla mücadele görüntüsü altında, sermayenin kârlarını artırmak ve bunu güvence altına almaktır. Neoliberal sistemin merkez bankası, finans sermayesinin rahatça at koşuracağı bir para ve sermaye piyasası düzeni yaratmayı temel görev olarak üstlenir.

Vizyon toplantısında konuşan tüm CHP sözcüleri neoliberal sistemin bu

temel taşına da ısrarlı bir sadakat göstereceklerini ilan ettiler. Genel Başkan Kılıçdaroğlu'nun uluslararası fonlardan büyük miktarlarda yatırım getireceğini vadetmesi ve sanki bu fonlardan böyle söz almış gibi konuşması da bunun en somut göstergesi.

SICAK PARACI KILIÇDAROĞLU

Kılıçdaroğlu, iktidara gelirlerse üç yıl içinde dışarıdan 100 milyar dolar yatırım getireceğini, buna ek olarak varlık fonlarından 75 milyar dolar, emeklilik fonları benzeri fonlardan da 150 milyar dolar getirmenin sözünü verdi. Bu söz aslında küresel sermayeye verilmiş bir güvence. Onlara Türkiye'ye rahatlıkla gelebilecekleri ve kâr edebilecekleri, paralarını istedikleri gibi geri çıkartacakları bir piyasa düzeninin garantisini veriyor.

Kılıçdaroğlu dış borçlarda patlama yaratan Erdoğan düzenini aynen sürdüreceğini de ilan etmiş oluyor. Kılıçdaroğlu sanki fonlardan söz almış gibi vaatlerde bulunuyor. Ama günümüz küresel piyasa koşullarında söyledikleri büyük ölçüde hayal satmak anlamına geliyor. Çünkü başta ABD ve Avrupa Birliği merkez bankaları olmak üzere dünyada bir parasal sıkılaştırma ve faiz artışı süreci yaşanıyor. Bu koşullar altında küresel fonlar sadece Erdoğan gitti yerine Kılıçdaroğlu geldi diye koşu koşu Türkiye'ye gelmez. Kılıçdaroğlu ve diğer CHP sözcüleri, bu fonları ne kadar "temiz fonlar" diye etiketleyerek şirinleştirmeye çalışsalar da küresel fonların hiçbirisi en yüksek karı garantiye almadan gelmez. O fonlara verilen kâr garantisi de işçi sınıfı ve emekçi halk için daha fazla sömürü ve yoksulluk demektir.

Ayrıca Kılıçdaroğlu'nun "hayali" gerçekleştireceği ve Türkiye'ye üç yıl içinde 300 milyar dolardan fazla yabancı sermaye girerse, bu ekonomiyi sıcak para, dış borç, ithalat ve cari açığa daha fazla bağımlı hale getirerek, bugünkü derin krizin yolunu döşeyen AKP politikalarının bir tekrarı olur. Başlangıçta ülke varlıklarının yabancılar tarafından talan edilmesine paralel olarak içeride ve dışarda borçlanmanın hızla artmasıyla hormonlu bir büyüme ve yalancı bir refah havası yaratılır. Arkasından ekonomik istikrar-

sızlık, sıklaşan ekonomik durgunluk ve krizler, emekçi kitleler için artan sömürü, güvencesizlik ve yoksullaşma gelir.

2002 MODEL AKP OLMA VİZYONU

2002 sonrasında AKP'nin Ali Babacan'ın kaptanlığı altında sadakatle uyguladığı Kemal Derviş imzalı IMF programı, 2007'den itibaren bu sonucu doğurmayaya başlamıştı. 2001 krizinin bütün yükü emekçilerin sırtına yıkılmış ama 5 yıl geçmeden kurulan neoliberal sistem tekrar kaçınılmaz sonucu, yeni krizleri üretmeye yönelmişti.

2008-09 küresel ekonomik krizi bir anlamda Erdoğan-Babacan ekibinin imdadına yetişti. Küresel kriz patlak verince başta ABD ve AB merkez bankaları olmak üzere dünya devleri piyasaya olağanüstü para pompalamaya başladılar. Finans piyasaları beleş paraya boğulurken, daha yüksek kâr arayan bu fonlar Türkiye gibi ülkelere akmaya başladı. Erdoğan-Babacan ekibi küresel fonlara kapıları ardına kadar açarak kendi krizlerinin su yüzüne çıkmasını önlemeye çalıştılar. Ama o şiddetli yabancı fon girişi içeride ekonomiyi iyice tahrip ederek bugünkü krizin mayası oldu.

CHP "ikinci yüzyıl vizyonu" diye ortaya koyduğu çerçeve ile "2002-2007 model bir AKP" olacağını söylüyor. CHP'den aylar önce TÜSİAD'ın ortaya koyduğu vizyon da böyle bir şeydi. Yeni vizyonu ile emekçi halka daha iyi sosyal yardımdan başka bir şey vadetmeyen CHP, TÜSİAD'a ve uluslararası sermayeye istedikleri "kurallı" neoliberal düzeni kendilerinin kuracağını sözünü veriyor. CHP'nin vizyon toplantısında da genel vizyonu anlatan konuşmacının aynı kişi, yani Daron Ace-moğlu olması bir tesadüf değil.

Ekonomide ve piyasalarda koşulları sermayenin isteklerine göre düzenlemek, ekonomik düzeni onların hakimiyetine bırakmak, buna karşın işçi sınıfının gücünü artıracak hiçbir şey yapmamak, işçi sınıfı ve emekçileri sermayenin insafına savunmasız olarak bırakmaktan başka bir sonuç doğurmaz. CHP'nin yeni vizyonunun getireceği düzen, emekçi kitleleri neoliberal çarklar karşısında savunmasız bırakarak daha da yoksullaştır-

dıktan sonra, sosyal yardımlarla acılarını hafifletmekten ibaret olacak. Farklı olan tek şey, AKP'nin sadaka kimlikli sosyal yardım sisteminin yerine CHP'nin aile sigortasına dayalı sosyal yardım sisteminin gelmesi olacak.

Kılıçdaroğlu'nun, bugünkü krizin mayasının atıldığı dönemde Kemal Derviş-IMF programını sadakatle uygulamaktan başka bir şey yapmayan Ali Babacan'ı "ekonomideki başarıları dünyaca biliniyor" diye övmesi, vizyonunun neoliberal düzeni restore etmekten ve 2002-2007 arası AKP gibi bir parti olmaktan ibaret olduğunun bir diğer itirafıdır.

Kılıçdaroğlu'nun yeni vizyonunu ortaya koyarken sağ kolu olan Faik Öztrak, 2001 krizi sonrasında IMF'nin neoliberal reçetesi tahkim edilirken Kemal Derviş'in de sağ koluydu. O dönemde Hazine Müsteşarı olarak yeni IMF düzeninin inşasında birinci derecede rol aldı.

Vizyon toplantısında en önemli konuşmacılardan birisi olan Hakan Kara da Merkez Bankası Başekonomisti olarak, o düzenin yerleştirilmesi ve geliştirilmesinde fikir üreten önemli aktörlerden birisi olarak rol aldı. Hakan Kara, AKP iktidarında 2003'ten 2013'e kadar olan bütün sürecinde bu rolü oynamaya devam etti.

İŞÇİ SINIFI KENDİ GÖBEĞİNİ KENDİSİ KESMEK ZORUNDA

CHP'nin yeni vizyonu, Erdoğan yönetiminin yolsuzluklara kapı açmak ve daha fazla rant yaratmak ve seçimlere bağlı siyasi hesaplarla dar görüşlü, kısa ömürlü, istikrarsız uygulamalarıyla yıpranan ve kırılan hale gelen mevcut neoliberal sistemi tedavi ederek güçlendirmeyi amaçlıyor. Bu vizyon, seçimler sonrasında kaçınılmaz olarak gündeme gelecek olan "krizin faturası kimin sırtına yıkılacak" sorusunda CHP'nin safını da belirliyor.

Bu vizyonla CHP'nin yapacakları, krizin faturasını yine işçi sınıfı ve geniş emekçi kitlelerinin sırtına yıkmaktan başka bir şey olmayacak. Kılıçdaroğlu ekibinin tek umudu küresel fonların hızla Türkiye'ye akmasını sağlayarak ortaya çıkacak hasarı biraz zamana yayma şansı yakalamak. Ancak küresel piyasa koşulları CHP'ye bu şansı vermeye pek müsait değil.

Bu da seçim sonrasında Erdoğan iktidarını sürdürse de altılı masa ve CHP iktidara gelse de işçi sınıfının yeni bir neoliberal saldırı ile karşı karşıya kalacağı anlamına geliyor. Bu koşullar altında işçi sınıfı ve emekçi halkın kendi göbeğini kendisinin kesmesinden başka çaresi yok. İşçi sınıfının, emekçi halkın birleşmekten, dayanışmadan, örgütlenmeden ve saldırıyı geri püskürtmek için mücadele etmekten, kendi gücüne dayanmaktan başka bir yolu yok.

Esad Erdoğan'la ne görüşecek?

E. Bahri

AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın tartışmalara, alaycı yorumlara neden olan "U dönüşleri" uzun zamandan beri gündemi meşgul ediyor. Kapitalist devletler arası ilişkilerin "değerlere" değil daha çok "sefil çıkarlara" dayalı olduğu bir gerçek olsa da AKP şefi gibi bir uçtan öbür uca savrulan kişilere sık rastlanmaz. Uluslararası ilişkilerde kaba/saba eleştiriler/suçlamalar yapmakta sınır tanımayan üslup, sefil çıkarlar bu aynı kişilerle iş birliği yapmayı gerektirdiğinde ise yalvarmalara dönüşüyor. Bu ise "dünya lideri" diye pazarlanan biri için tam bir kepezelikdir.

AKP şefi Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ve Suudi Arabistan krallarıyla yalvar/yakar arayışını düzeltti. Uzun uğraşların ardından "baş düşman" ilan ettiği Mısır Devlet Başkanı Adülfettah el Sisi ile de görüşmeye muvaffak oldu. Benzer bir süreç her gün Filistinlileri katleden Siyonist İsrail devletiyle de işletildi. Tayyip Erdoğan Filistin halkının acılarını/davasını istismar etmek için de olsa anmıyor artık. Çünkü Siyonist rejimle yaşadığı birtakım sorunların aşılmasına ihtiyacı var. Bunun için Hamas militanlarını bile sınır dışı etti. İsrail'le yaşanan sorunları aşmak dinci-faşist rejim için acil bir ihtiyaç haline gelmiş görünüyor.

Bir süre yalvarmak zorunda kalsa da "dünya lideri" krallar tarafından küçük düşürülse de sonunda hedefine ulaştı. Zira diğer devletler de çıkarları gereği Türkiye ile işbirliği yapmaktan vazgeçemezler. Buna karşın hiçbirinin zerre kadar AKP şefine güveni yoktur. İçeride sıkıştığını ve rejimini korumak için daha çok tavizler vermeye hazır olduğunu biliyorlar. Bu ise onlar için işbirliğini diğer zamanlara göre daha karlı hale getiriyor.

"Uluslararası ilişkilerde kalıcı küslük olmaz" diyerek U dönüşlerini savunan Tayyip Erdoğan, aynı ifadeleri Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad için de kullandı. "Esad tekrar Esad oluyor, kardeşim Esad dönemine dönüyor" yorumları yapılmaya başlandı. Oysa Suriye söz konusu olduğunda durum çok farklıydı. Zira Suriye'nin yıkılıp yıkılmasına, yüzbinlerce kişinin ölmesine, milyonların göçüne neden olan vahşi savaşın bir numaralı sorumlusu Tayyip Erdoğan ve onun başında bulunduğu Türk devletidir. Emperyalist/

Siyonist planlar çerçevesinde Suriye'ye karşı başlatılan savaşın en hevesli destekçisi bizzat Tayyip Erdoğan'dı, halen de öyledir.

Sadece Esad değil, Suriye halklarının büyük çoğunluğu da ülkelerinin yaşadığı bu trajedide AKP rejimi ve onun başındaki Tayyip Erdoğan'ın oynadığı uğursuz rolü biliyor. Türkiye, dünyanın 80 ülkesinden devşirilen cihatçı teröristlere kapılarını açmasaydı, Suriye'de o büyük yıkım olmazdı. Cihatçı teröristleri eğitmek, silahlandırmak, Suriye'ye geçmeleri için sınırları açmakla yetinmeyen AKP rejimi, sanayinin merkezi olan Halep'ten en az bin farikayı da cihatçılarla birlikte makinelerini söküp yağmaladılar.

AKP-MHP rejimi kurulduktan sonra da Suriye'ye karşı suç işlemeye devam ettiler. Bu süreçte cihatçı terör örgütlerini desteklemekle kalmadılar, adım adım TSK'yi de Suriye topraklarına sürdüler. Birçok Suriye kenti Türk ordusu tarafından işgal edildi. İdlib'de kurulan vahşi şeriatçı "devletçiğin" sponsoru ve hamisi halen saray rejimidir. Suriye yönetimi, gayri meşru işgalci bir güç olan TSK'nin işgal ettiği yerlerden çekilmesini istiyor. Yanı sıra Türk devletinin İdlib ve çevresindeki cihatçılara verdiği desteği kesmesi ve sağladığı korumayı kaldırmasını talep ediyor. Oysa dinci-faşist rejim, Esad'la görüşmekten söz ederken, yeni bir savaş başlattı.

PYD/YPG'yi hedef alan hava bombardımanları devam ederken, AKP şefi kara saldırısı başlatabilmek için hem ABD hem Rusya ile pazarlıklar yapıyor. 27 Kasım'da kara saldırısının başlatılacağı söylendi, ancak beklenen "yeşil ışık" yakılmadığı için şimdilik ertelendi. İçeride iflasın eşğine dayanan saray rejimi "kan dökererek seçime hazırlanma" politikası gereği Suriye topraklarını bombalıyor. Sadece PYD/YPG güçlerini hedef almıyor, Suriye ordusunun bazı mevzilerini de bombalıyor. Hal böyleyken, tam bir pişkinlikle Esad'la görüşmeye hazır olduklarını ilan ediyorlar.

Esad-Erdoğan görüşmesi için Putin'in devrede olduğu sık sık dile getiriliyor. Son haberlere göre Putin "üçlü zirve"de önermiş, ancak Esad reddetmiş. Bu arada Rus yetkililer, tarafların görüşmesi için kolaylaştırıcı olmaya çalıştıklarını ancak bir dayatmada bulunmadıklarını dile getiriyorlar. AKP şefi, Putin'le ilişkilerini de kullanarak Esad'la görüşme fırsatı yakalamak istiyor. Böylece savaşı sürdürürken Esad'la görüşmenin, mültecilerin dönüşü için koşulları hazırlıyor görüntüsü vererek saray rejiminin oylarını arttıracığı var sayılıyor. Lakin işgalci/saldırgan politika ısrarla devam ederken Esad'ın AKP şefiyle görüşmesi için bir neden yok. Nitekim Suriye yönetimi defalarca açıklama yap-

tı; görüşmenin olabilmesi için TSK'nin çekilme garantisi vermesi ve cihatçı terör örgütlerine verilen desteğin kesilmesi gerektiği net bir şekilde ifade edildi. Hal böyleyken sarayın karanlık dehlizlerinde çekilme değil, Suriye'nin başka kentlerini işgal etme planları yapıyor.

Suriye yönetimi elbette Türkiye ile ilişkileri düzeltmek istiyor. Ancak bunun için somut adımlar görmek istiyor. Nitekim bir süre önce gazetecilerin Tayyip Erdoğan'la görüşüp görüşmeyeceği yönündeki soruya yanı veren Esad, mealen şunları söylemişti: "Tayyip Erdoğan'la görüşmek beni onurlandırmayacak. Ancak ülkemin ve halkımın yararına olacaksa görüşürüm."

Şam yönetiminin görüşme için yuvarıda andığımız iki koşulu öne sürmesi, Esad'ın halen aynı çizgide olduğunu gösteriyor. Putin istedi diye Esad'ın Erdoğan'la görüşmeyi kabul etmesi mümkün görünmüyor. Zira böyle bir görüşmenin Suriye'ye getireceği bir şey olmadığı gibi, iç politikada saray rejiminin işine yarayacağını Esad'da biliyor. Dolayısıyla Esad'ın kendisine etmedik hakaret bırakmayan, ülkesinin yıkılıp yıkılmasında birinci derecede rol oynayan bir rejime hizmet etmesi beklenemez.

Suriye yönetiminin görüşme için talepleri açıktır. Zira hem TSK hem devşirme cihatçılar Suriye'de işgalci güç konumundadır. Ancak saray rejiminin bu adımı atması kolay görünmüyor. Çünkü bu adımı atabilmesi için hem yayılmacı/işgalci histerisine gem vurması hem ABD'nin onaylamadığı bir tutum alması gerekecek. Türk devletinin İdlib ve çevresindeki cihatçı teröre destek vermesi ABD'nin Suriye politikasıyla tamamen uyumludur. Fırat'ın doğusunda Amerikan askeri, batısına TSK ve cihatçıların olması, Amerikan'ın emperyalist Suriye politikasının önceliğidir.

Göründüğü kadarıyla dinci-faşist rejim ne işgalci/ilhakçı histeriyi dindirmek istiyor ne cihatçılara verdiği desteği keserek ABD'yi kızdırmayı göze alabiliyor. Bu tutum ise Esad-Erdoğan görüşmesinin gerçekleşmesini engelliyor. Kimi varsayılara göre Putin'in baskısıyla Esad görüşmeyi kabul etse bile, bundan bir şey çıkmaz. Çünkü esas sorun, saray rejiminin histerik derecede saldırgan ve küstah politikasından kaynaklanıyor.

“Kutsal aile”de istismar

G. Umut

Hiranur Vakfı Onursal Başkanı Yusuf Ziya Gümüsel’in kızına, başta tarikat şeyhi babası olmak üzere ailesinin icazetiyle yıllarca uygulanan istismar ve bu olayın hukuk ve devlet eliyle üstünün örtülmesi tarikatlarda yaşananların bir kez daha tartışılmasına vesile oldu.

BirGün’de Timur Soykan’ın kaleme aldığı yazı vesilesiyle konunun gündeme gelmesi üzerine Yusuf Ziya Gümüsel’in adı kurucusu olduğu Hiranur Vakfı’nın sitesinden silindi. Yandaş basın çok farklı alanlarda “faaliyet yürüten” bu vakfın reklamını verdi. Hiranur Vakfı açıklama yaptı ve “konun aile içi” olduğu iddia etti ve hukuk sistemine güvendiklerini ifade etti.

Bu iğrenç olay vesilesiyle din istismarcısı bu gerici zihniyetin bünyesinde yaşadığı kokuşmanın ve çürümenin hangi boyutlara sıçradığını bir kez daha açığa çıkardı. Olay hiçbir biçimde münferit değil. Aile içinde yaşanan bir olay hiç değil. Enes Kara, bu kokuşmuş ve karanlık dünyadan bunaldığı için yaşamına son vermişti. Karaman’da, Adıyaman’da, Çorum’da, Uşak’ta, Antep’te ve birçok yerde tarikat, cemaat ve vakıf yurdunda yaşanan istismarlar açığa çıkmış ancak üstü örtülmüştü. Ensar Vakfı ve Kaim-Der yurtlarında da onlarca çocuk cinsel istismara uğramış ve “bir kereden bir şey olmaz...” denilmişti.

Hiranur Vakfı’nda açığa çıkan bu iğ-

renç istismar olayı medyası, yargısı, gerici vakıfları ile bu kokuşmuş ve çürümüş düzen gerçeğine ayna tutmaktadır. 6 yaşındaki kız çocuğunun ailesinin icazetinde yıllarca ve sistematik olarak bir tarikat mensubu tarafından cinsel istismara uğraması sistemin “kutsal ailesi”nin göstergesidir. Bir tarikat yapılanmasının güvendiği hukuk sistemi ise “adaletin” kimlerin iki dudağı arasında olduğunun ifadesidir.

Hiranur Vakfı valilik, kaymakamlık, belediye her türlü kurumla çok yakın ilişki içindedir. Şanlıurfa Valiliği ile birlikte ortak eğitim çalışmaları yaptığı, Suriye’den öğrenci getirdiği, icazet töreninde AKP’li isimlerin boy gösterdiği ve İstanbul Sancaktepe’de bir okulda ders verdiği bilinenler arasındadır.

Dinci-faşist rejimin açtığı alanda bir salgın gibi yayılan bu karanlık oluşumların sermaye iktidarıyla ilişkisi çok açık bir biçimde orta yerededir. AKP çatısı altında birleşen din istismarcısı gerici, gerici-faşist iktidar bloğuyla ülkeyi yönetmektedir.

Ordu, bürokrasi, polis, yargı, eğitim, diyanet, medya, hükümet ve meclis tümüyle bu gerici-faşist koalisyonun elinde ve denetimindedir. Bu koalisyon iktidarı çıkarları farklı bu güç odakları sayesinde elinde tutmaktadır.

Aşağıdaki değerlendirme bu tabloyu en özlü biçimde tanımlamaktadır:

“Resmi devlet aygıtları gayrı-resmi

paramiliter yapılar, toplumun lümpen tortusu gruplar ve mafya çeteleri ile iç içe geçmiştir. Sistemin kendi işleyişi içinde temel meşruiyet aracı olan seçimler güvenirliğini, parlamento işlevini yitirmiştir. 15 Temmuz darbe girişiminin Fettullahçı çete tarafından önemli ölçüde ele geçirildiğini açığa çıkardığı düzen ordusu, bir zamanların sözde cumhuriyet bekçisi o anlı şanlı kurum, artık tarikatların ve cemaatlerin işgali altındadır. Bu şekliyle dinsel gericiliğin ve tek adam diktasının bekçisidir. İktidarın yasa, ölçü ve kural tanımaz sopası olmaktan öte bir işlevi kalmamış düzen yargısı, itibarsız devlet kurumları içinde denilebilir ki en itibarsız olanıdır. Diyanet kendi yönünden benzer bir çürümüşlüğü bir başka örneğidir.” (TKİP VI. Kongresi toplandı! Sınıfa karşı sınıf! <http://www.tkip.org/parti/yazi/-/tkip-vi-kongresi-toplandi/>)

AKP iktidarı “Aile kanunu” düzenlemesi adı altında din istismarcısı yapıların “Büyük aile mitingleri” yoluyla ahlak üzerine vaazlar vermesinin yolunu dü-

lüyor. Her türlü kirlî ve karanlık yöntemi kullanarak toplumu birbirine düşürmeye çalışan gerici-faşist iktidar, LGBTİ+ ve kadın düşmanı politikalarla kendi gerici tabanını memnun etmeye çalışıyor.

AKP iktidarının tepesine oturduğu din istismarcısı gerici güçler, toplumun çok geniş kesimlerine kendi gerici zihniyetini ve hayat tarzını dayatıyor. Bu çürümüş ve kokuşmuş rejime son vermek, kapitalist düzenin temeli olan bu kurumlara, dinsel gericiliğe, sermaye düzenine ve emperyalizme karşı mücadele ile mümkün olabilir.

Çocukların güvenli geleceği, toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği, inanç ve vicdan özgürlüğü, işçi ve emekçilerin insanca çalışma koşulları için birleşik mücadeleye!

Diyanet dağıtılсын!

Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son!

Tarikatlar, cemaatler, gerici vakıflar dağıtılсын!

Pandemi döneminde okulların yüz yüze eğitime ara verdiği süreç de dahil olmak üzere meslek liselerinde maske-den dezenfektana, izolasyon kıyafetinden siperliğe kadar üretim yaptırılan liselilere yönelik sömürü dayatmalarının sonu gelmiyor. Üstelik bu sömürü, “Öğrencilerimiz hem üretiyor hem iş öğreniyor”, “Tabii ki ceplerine harçlıklarını veriyoruz”, “İş hayatına atılmadan önce tecrübe kazanıyorlar” gibi riyakarca sözlerin ardına saklanarak gerçekleşiyor. Mesleki eğitimden sorumlu olan yöneticiler arada bir yaptıkları konuşma ve açıklamalarda öğrencilerin gelişimlerinden ziyade bu okullarda bulunan atölyeler sayesinde fabrikalarla yarışacak oranda gelir elde ettiklerini övünerek anlatıyorlar. Yıllık ciroları dahi açıklanan meslek liseleri, fabrikalarla benzer teknik donatılarla sömürü çarklarının

Çocuk sömürüsüne hayır!

döndüğü kurumlar arasına dahil ediliyor. Öğrencilerin sırtından ise “iş öğreniyorlar” denerek kar elde ediliyor. Sömürü öyle boyutlara ulaşmış ki, arada bir okul içerisinde bulunan atölyelerde alınmayan önlemler sonucu iş ‘kazası’ yaşandığına dair haberler de duyuluyor.

Zonguldak İl Millî Eğitim Müdürü, yaptığı bir açıklamada il genelinde 18 bin öğrenciye ücretsiz yemek hizmeti vermekle övündü. Aynı konuşmasında 18 bin öğrenciye verilen yemeği, meslek liselilere hazırlattıklarını da söyledi. Toplamda 4 Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi mutfağının da dahil edildiği projede

meslek liseliler ayrı bir yerde duruyor. Yerel gazeteler de “Meslek liseliler de bu kampanyaya destek veriyor” şeklinde yayınlanan haberlerin ardında emek sömürüsü ve sahtekarlık yatıyor. Öyle ki meslek liseli öğrenciler bu proje kapsamında vardiyalı bir şekilde çalıştırılıyor.

PARASIZ, NİTELİKLİ, ULAŞILABİLİR BESLENME HAKTIR!

Lüks ve şatafatından asla ödün vermeyen sermaye devleti, çocukların yetersiz beslenememesi sorunu karşısında üç maymunu oynuyor. Ancak bazı illerde lokal projeler geliştirerek, sorunu çözdüklerine dair imaj yaratmaya çalışıyorlar. Yani işleri güçleri sahtekarlık.

Tüm eğitim kademelerinde hiçbir ayırım gözetilmeksizin parasız, nitelikli, ulaşılabilir beslenme hakkının sağlanması şarttır. Özellikle açlığın ve sefaletin daha da yakıcı hale geldiği, her geçen gün daha geniş kesimlerde hissedildiği, öğretmenlerin “çocuklar açlıktan derste bayılıyorlar, başları ağrıyor, dersi algılamakta zorluk çekiyorlar” dedikleri bir dönemde ivedilikle karşılanması gereken bir hak. Ancak sorun, Zonguldak örneğinde görüldüğü gibi 18 bin öğrenciye parasız bir öğünün karşılanması değil. Yemeklerin, kendileri de ücretsiz bir öğüne muhtaç olan öğrencilere hazırlanıyor olmasıdır. Çocuklarımızın yeterli şekilde beslenme haklarını savunalım, emeklerinin sömürülmesine geçit vermeyelim!

M. NEVRA

Taban inisiyatifi, fiili-meşru direniş, birleşik mücadele!

E. Eren Yılmaz

Sınıf hareketi bir süredir kısmen de olsa canlı bir seyir izliyor. 2022'nin ocak ayından itibaren ücret artışı talepli eylemler birbirini tetikleyerek yaygınlık kazandı. Yanı sıra, sendikalaşma çabalarında da belirgin bir artış oldu. Bu gelişmeler, 1990'lı yıllardan bu yana sınıf hareketinde yaşanan geriye gidişin durdurulabilmesi, durağanlığın aşılması ve yeni bir dönemin başlamasına vesile olup olmayacağı sorularını da gündeme getirdi.

12 Eylül askeri-faşist darbesi başta işçi sınıfı olmak üzere toplum yaşamının bütününe hedefleyen bir saldırı olarak gerçekleştirildi. Emperyalist dünya ile uyumlu içerisinde, Türkiye kapitalizminin gelişimi için ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal yaşam dizayn edildi. Bu kapsamlı saldırı dalgasının en önemli hedeflerinden birisi işçi sınıf hareketini örgütsel olarak dağıtıp, parçalamak ve gerici ideolojik kuşatma ile boğmaktı. 60'lı yıllarda başlayan ve 80'lere kadar kitleselleşen sınıf hareketi, bilinç ve örgütlülük açısından önemli bir birikim yaratmıştı. Bu birikimi hedef alan darbe ve sonrasında kurulan koyu gerici düzeni toplumsal muhalefeti belli bir dönem için tahrip etti.

Ekonomik/sosyal yıkım saldırılarına eşlik eden çalışma düzeni ve istihdam biçimlerindeki değişimler, sınıf hareketinde önemli tahribatlar yarattı. Bunu işçi sınıfının örgütlerinin dağıtılması, parçalanması ve öncü-ilerici işçi birikiminin tasfiyesi tamamladı. İşçi sınıfının kendisini, hareketini, mücadelesini, kazanımlarını koruyabileceği zeminler zayıflatıldı.

Bu saldırıların yanı sıra, bütün bir toplum sistematik burjuva ideolojik kuşatmanın içine hapsedilmek istendi...

Toplum yaşamının bir dizi alanını kesen bu saldırının sonuçları, sendikalar ve sendikal mücadele alanında da belirgin şekilde görüldü. Sendikalar sermaye düzeni tarafından hem fiili hem düşünsel olarak teslim alındı. Sendika yönetimleri burjuvazinin uşaklığını yapan sendika kahyalarına teslim edildi, mevcut sendikal yapının yönetim kademeleri işgal edilerek sendikal mücadele kötürümlleştirildi. Sınıf mücadelesinin temel araçları olmaktan ziyade, tepeden tırnağa kurumsallaşmış bürokratik, uzlaşmacı, pasif anlayışlar sendikalara egemen oldu. Sermaye düzeni adına işçi sınıfını denetim altında tutan kurumlar haline getirildi.

İşçi sınıfının kitlesel mücadele araçları olan sendikaların büyük oranda sermayenin denetimine girip yozlaşması,

sınıf hareketinin zayıflamasında önemli bir rol oynadı. Buna rağmen işçi sınıfı 12 Eylül faşist darbesinin karanlığını dağıtan 1989 Bahar eylemlerini geliştirdi ve bazı haklarını söke söke kazandı. Ancak, Zonguldak madencilerinin direnişinin doruğu olan Ankara yürüyüşünün Mengen'de ordu-polis kuvvetleri tarafından kuşatılması ve sendika ağalarının oynadığı uğursuz rol sınıf hareketinde yeni bir kırılma yarattı ve gerilemesine yol açtı. Yine de 90'lı yıllarda işçi sınıfı birçok grev ve direniş geliştirdi ancak bunlar genel bir sınıf hareketine dönüşemedi.

30 yıldır inişli-çıkışlı bir seyir izleyen, ancak temel özellikleriyle mevcut cenderenin dışına çıkamayan sınıf hareketinde yeni bir dönemin başlayabilmesi için belli koşulların oluşması gerekiyor. Bunun için işçi sınıfının saldırılara karşı fiili direnişi geliştirmesi, saray rejiminin dayattığı dinci-ırkçı ideolojik kuşatmayı parçalaması, taban örgütlülüğünü oluşturması

ve bunlara dayanarak sendikalara egemen olan sermaye uzantısı bürokratik kast sistemini yıkması gerekiyor.

Ekonomik, sosyal, siyasal krizlerin çalışma ve yaşam koşullarında yarattığı çok yönlü yıkım, sınıfın yıllardan beri biriktirdiği öfke ve tepkinin daha görünür olmasını sağlıyor. 2022 yılının ocak ayında başlayan ve birbirini etkileyerek yaygınlaşan eylemler, belli yönleriyle 89 bahar eylemleriyle kıyaslanan fabrika eylemleri kuşkusuz kendine has özellikler de taşıyor. Daha çok kendiliğinden ve büyük bölümüyle sendikal bürokrasiden bağımsız, taban inisiyatifine dayanan, fiili eylemler şeklinde gerçekleşmesi önemli özellikler olarak öne çıkıyor. Bu bağlamda işçi sınıfı hareketinde yeni bir döneminin başlayabilmesinin şifrelerini içerdiğini söylemek mümkün.

Önümüzdeki dönemde sınıf hareketinin gelişimi, tabanın iradesinin güçlendirilmesine, söz ve karar hakkının sökülüp alınmasına, taban inisiyatifinin açığa çıkartılıp örgütlenmesine sıkı sıkıya bağlı. İşçi sınıfı eylemlerinin güçlenmesi ise sürekliliği sağlanmış fabrika merkezli taban komitelerinin oluşması ve fiili-meşru mücadele hattının güçlendirilmesi ile mümkün olacaktır. Zira, tabandan örgütlü bir sınıf hareketinin, mücadelenin ihtiyaçlarını temel alan bir bakışın yön verdiği pratikle birleştirilmesiyle var olan kuşatma kırılabilir, yeni dönemin gelişim dinamiklerini açığa çıkartıp sendikaları sınıfın mücadele örgütleri haline getirebilir. O halde sınıf hareketinin yeni dönem parolası; taban iradesi, fiili eylem çizgisi ve birleşik mücadele olmalıdır.

TOMİS: Söz sırası işçi ve emekçilerde!

İşsizlik tehditleri altında kapitalistlere kredi teşvikleri sözleri veriliyor.

20 yılda Türkiye'yi asgari ücretliler ülkesine çeviren iktidar, kepçeyle aldığı kaşıkla sunarak seçimi kazanmaya çalışıyor.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, tam anlamıyla işçi, emekçi düşmanı bir komisyon olarak hareket ediyor.

SÖZ SIRASI İŞÇİ VE EMEKÇİLERDE!

Açlığın, sefaletin arttığı bir dönemde, komisyon yine sermayenin çıkarlarına göre bir sonuç çıkaracaktır. Büyük laflarla masaya oturan sözde işçi temsilcisi sendika ağalarının içler acısı hali, işçi ve emekçilerin geleceğinin kimlere emanet edilemeyeceğini bir kez daha gösterdi.

İnsanca bir yaşam için gücümüze gü-

veneceğiz, birliğimizi güçlendireceğiz, zincirlerimizi kıracağız. Başka yolu yok!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'ndan beklentimiz olmadı, olmayacak. Bize ücretli kölelik düzenini reva görenlerden hesap sormak için başta üretimden gelen gücümüz olmak üzere her türlü haklı ve onurlu mücadeleyi büyütelim! İnsanca bir yaşam için örgütlenelim!

TÜM OTOMOTİV VE METAL İŞÇİLERİ SENDİKASI (TOMİS)

TOMİS, yayınladığı yazılı açıklamayla "Haklı ve onurlu mücadeleyi büyütelim!" çağrısı yaptı.

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası'nın yaptığı açıklama şöyle:

2023 yılında geçerli olacak asgari ücret için görüşmeler başladı. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda yer alan taraflar adına yapılan açıklamaların tamamı işçi ve emekçilerin yaşadığı sefaletin derinleşeceğine işaret ediyor.

Yoksulluk sınırının 25 bin TL'yi aştığı bir ülkede, 8 bin TL'ye yaklaşan açlık sınırını "kırmızı çizgi" olarak ilan ediyor.

İşçi sınıfı grev silahını kuşanırsa saldırıları püskürtebilir!

N. Kaya

Türkiye işçi sınıfı, tarihinde hiç görmediği kadar sömürü ve sefaletin pençesinde. '70'li yılların sınıf mücadelesinin kazanımlarını 12 Eylül askeri faşist darbesi yok etti ve o günden itibaren işçi sınıfının köleliği daha da katmerlenerek bugüne geldi.

Günümüzde ise faşist askeri darbeyi fersah fersah geride bırakan AKP iktidarı, uyguladığı esnek çalışma rejimiyle işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskı politikalarını derinleştirdi. Adeta kapitalistlere dikensiz gül bahçesi sunan gerici-faşist iktidar, bir yanda işçi sınıfının elinde-avucunda kalan kırıntı düzeyinde ne hakları varsa birer birer gasp ederken öte yandan da mücadele silahlarını tek tek elinden aldı. Böylelikle dağınık ve örgütsüz bir sınıf yaratarak vahşi kapitalist sömürü düzenin önünü tümenden açtı. Kapitalistlerin "demir yumruğu" AKP, böylece asalak sermaye sınıfının vazgeçilmez silahı oldu ve 20 yıldır iktidarını işçi sınıfına kan kusturarak sürdürdü.

Bugün sendikalı işçi sayısı 2 milyon 280 bin. Ancak son yıllarda sınıftaki sendikalaşma eğiliminin arttığını görüyoruz. Yaşanan sefalet ve ağır çalışma koşulları işçileri sendikal örgütlemeye itiyor. Ancak 2012 yılında yürürlüğe giren 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu sendikalaşmanın önünde temel bir engele dönüşmüş durumda. Son yıllarda sermaye sınıfı, işçilerin en meşru ve yasal hakkı olan sendikalaşma hakkını tanımıyor. İşçiler, sendika hakkına sahip çıktıklarında ise asalak patronlar ve sermayenin kolluk güçleri hemen devreye sokularak işçilerin örgütlenme hakkı zor yoluyla ezilmeye çalışılıyor. Böylelikle milyonlarca işçi sendikalı olmaktan doğan toplu iş sözleşme ve grev haklarından mahrum kalıyor.

İŞÇİ SINIFININ GÜCÜ GREVLE ÖLÇÜLÜR!

Grev, işçi sınıfı ile sermaye sınıfının karşı karşıya geldiği bir mücadele alanıdır. İşçi sınıfı grevle, üretimden gelen gücünü kullanarak, sermaye sınıfından taleplerini söke söke alır. İşçi sınıfı bu silahından mahrum kalması her türlü saldırının hedefi olması demektir. AKP iktidarı tam da bunu yaparak işçi sınıfının

elindeki grev silahını etkisizleştirerek, işçileri sermaye sınıfının saldırısına açık hale getirdi.

Resmi rakamlar göre, AKP'li yıllar cumhuriyet tarihinin greve çıkan işçi sayısının en düşük olduğu yıllardır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yayımlanan Çalışma Hayatı İstatistikleri'ne göre 2021 yılında greve katılan işçi sayısı sadece 519'dur. AKP'nin 20 yıllık döneminde greve çıkan işçi sayısı 87 binde kalırken, 194 bin işçinin grevi yasaklandı. Bu da Türkiye'de Kavel işçilerinin fiili grevle kazandığı ve grev hakkının yasal olarak kullanılabilirdiği 1963 yılından bu yana en düşük sayıdır ve tarihi bir rekordur.

Aziz Çelik, BirGün gazetesindeki yazısında, AKP'li yıllarda yaşanan grev sayısının azlığını anlayabilmek için dönemin işçi sayısı ile greve çıkan işçi sayısını karşılaştırmak gerektiğini belirtti. Çelik yazısında şu ifadelerle yer verdi: "İlk grev yasasının yürürlüğe girdiği 1963 yılında 710 bin sigortalı işçinin 1514'ü greve katıldı. Yani 1963'te 100 bin işçinin 213'ü greve katılmıştı. 12 Eylül sonrası ilk grevlerin yapılabildiği 1984 yılında sigortalı işçi sayısı 2 milyon 600 bine yükselmişti. 1984'te her 100 bin işçinin 22'si greve katılmıştı. 2021 yılına geldiğimizde ise sigortalı işçi sayısı 16 milyon 700 bine yükseldi. Her 100 bin işçi başına grevci işçi sayısı sadece 3 oldu. Greve katılma eğilimi 100 binde 3'e geriledi. Türkiye'de grevler AKP döneminde dibe vurdu. Tarihin en düşük

düzeyini gördü. AKP döneminde (2003-2021) greve katılan toplam işçi sayısı 87 bin oldu, yıllık ortalama grevci işçi sayısı 4 bin 585'e geriledi. Bunun sebebi işçilerin çalışma koşullarından memnun olması ve bundan kaynaklı bir 'çalışma barışı' değil. Türkiye'de 20 yılda otoriter bir çalışma rejimi inşa edildi. Sendikal hakların kullanımı önünde ciddi kurumsal ve uygulama engellerinin olduğu bu rejim iş mücadelesi alanında da bir Pax Romana (Roma Barışı) yarattı. Kısaca gönüllü değil zora dayalı, antidemokratik mevzuata dayalı bir sözde 'barış' bu! Grev hakkının köküne kibrit suyu ekildiği için yaşanan sahte bir 'çalışma barışı' yaşanıyor."

SORUMLU SENDİKAL DÜZEN VE SENDİKA BÜROKRATLARIDIR!

Sendika bürokratları da tıpkı kapitalistler gibi fabrikalarda "iş barışı"ni koruma adına işçilerin kendi hakları için mücadele etmelerinin önüne geçecek biçimde hareket ediyor ve "huzurlarının kaçmasını" istemiyor. İşçileri kazanmak için greve hazırlamak yerine, grevin zorluklarından bahsederek "greve çıkmak istemediklerini ama gerekirse grevden kaçamayacakları" yalanıyla işçileri aldatmaya devam ediyor. Böylece toplu iş sözleşmelerinde "Roma barışı" yaparak, sermayedarların istedikleri tavizleri kopardığını sağlayan bir rol üstleniyor.

Sınıfın bu durumda olmasının en büyük sorumlularından biri mevcut bürokratik sendikal düzen ve onun tepesine

çöreklenen sendika ağalarıdır. Sendika ağaları işçilerin hakları için mücadele etmeleri bir yana var olan kırıntı düzeyindeki hakların korunması için dahi kollarını kıpırdatmıyor. Saray rejiminin grev yasaklarına fiili grevle karşı koymak yerine, bu yasakları bir nimet olarak görüyor. Artık bir yerden sonra grev kararlarını "ne de olsa yasaklanacak" bakışı ile ele alıyor. "Biz greve çıkacaktık ama onlar yasakladı, yapacak bir şey yok" söylemiyle işçileri yasaklar karşısında boyun eğmeye mecbur bırakıyor. Ne de olsa onların meşgul oldukları tek konu, grevde ısrar eden işçilerin iradesini kırmak ve susturmaktır.

KAZANMAK İÇİN FİİLİ GREV!

İşçi sınıfı haklarına ve geleceğine sahip çıkmak istiyorsa ilk önce önündeki bütün engelleri aşma iradesi göstermelidir. Bunun için de fiili-meşru mücadele hattı tek çıkıştır. Dönem dönem kendi gücüne yaslanarak gerçekleştirdiği fiili grevlerindeki artış da bu gerçeğe işaret ediyor. 2015'teki Metal Fırtnası bunun en ileri örneği olurken, 2022 yılının ilk aylarında sendikasız işçilerin sefalet ücretine karşı gerçekleştirdiği yaygın iş durdurma eylemleri de bunun yeni bir örneğini olmuştur. Bu tür fiili grevlerin çoğalması işçi sınıfına moral verirken, daha önemli baskıların ve yasakların önüne geçilecek yegâne yol da göstermektedir.

Asgari değil insanca yaşam!

Yine bir aralık ayında milyonlarca işçi-yi ilgilendiren asgari ücret görüşmelerine tanık oluyoruz. Evet, tanık oluyoruz, çünkü o masalarda görüşenler bizler değil, kapitalistler, sermaye iktidarı ve sözde bizi temsil eden ama on binlerce liralık maaşlarıyla ve bizim yarattığımız olanaklarla şatafat içinde geçinen sözde sendika temsilcileri.

Ekonomik kriz ve asalak patronların pandemi fırsatçılığı ve mevcut durumdaki sessiz çirpinişlarımız yaşamımızı bu denli nefes alamayacak duruma getirirken Türk-İş Başkanı'nın açıkladığı acınası asgari ücret rakamı zaten bataklıkta olan sendikaların durumunu bir kez daha ortaya koydu. AKP-MHP iktidarı seçim hazırlığının bir parçası olarak aylar önceden asgari ücretle ilgili kimi oyalama politikaları izlerken diğer düzen partileri ise rakam söyleme yarışlarına başladılar.

Birçok işçinin gündeminde olan bu durum elbette ki kadın işçilerin de şu sıralar temel gündemlerinden biri. Kadın işçilerin çoğu ücretin ancak asgarisini alabiliyorken kayıtdışı çalışan milyonlarca kadın ise sigortasız, fazla mesaisiz uzun çalışma saatleri ve ağır baskılarla çalışmak zorunda kalıyor. Bununla birlikte yapılan araştırmalar 10 milyon civarı kadının yoksullaştığını, bu sayının son bir yıl içinde daha da arttığını gösteriyor.

Bu durumda asalak patronlar ve emrindeki AKP iktidarının kadınları her fırsatta toplum dışına itme çabalarına rağmen kadınlar bu gündemin de doğal bir parçası elbette.

Ama milyonlarca kadın-erkek işçinin öznesi olamadıkları ama gündeminde olan bu süreçte asıl tartışılması gereken şey gerçekten ekonomik kriz derinleştikçe pula dönüşecek olan rakamlar mıdır, yoksa asgarisine mecbur olmadan kelimenin tam anlamıyla insanca yaşanacak bir ücret mi?

%200 varan enflasyon verileri ortada. Ne kadar gizlemeye çalışılsa da işçi ve emekçinin sofrasında tepeden tır-

nağa hissedilen yoksulluk ortada. Bu yıl içinde iki defa yapılan asgari ücret zammına rağmen hayat pahalılığının nefes aldırılmayacak boyuta ulaştığı ortada. Ve elbette ki bütün bunların işçi-emekçi kadınların payına daha fazla sömürü, yoksulluk ve şiddet demek olduğu ortada.

Bir yandan krizi fırsata çevirip kârlarını katlarken bize yaşamın asgarisini reva gören asalak patronlar, bir yanda her türlü olanağı asalak patronların emrine amade eden AKP-MHP iktidarı... Tabii ki bir de sahtekarlıkları sayısız kez açığa çıkmış sendika ağaları. Kadını-erkeğiyle milyonlarca işçi ve emekçinin zincirini sıkmak için şimdi hepsi bir araya gelmiş.

İşçi ve emekçi kadınlar bu acınacak ücretlere karşı "İnsanca bir yaşam ve insanca bir ücret!" demediği müddetçe de bu sömürü ve talan düzenin böyle gideceği bir gerçek. Zamlar ve hayat pahalılığına karşı ortaya saçılan rakamlara işçiler olarak karşı konulmadığı, asgari ücret görüşmeleri oyununda kendi gücünü göstermediği sürece bir yere varılmasının ne kadar imkanı vardır? Elbette, o masaya başta kadın işçiler olmak üzere işçi yumruğu vurulmadığı sürece insanca yaşam ücreti sonucu çıkmayacak. Kadın-erkek tüm işçiler olarak "asgari değil, insanca yaşam istiyoruz" deme zamanı artık!

Tespit komisyonu neyi tespit edecek?

yonun tutmuş tescilli bir sendika bürokratıdır. Yani bu üçlünün hiçbirinin işçi sınıfıyla uzaktan-yakından bir alakası yoktur. Üçü de sermaye dünyasına aittir.

Üçlü, "çalışma takvimini" belirlemek için 1 Aralık Perşembe günü bir araya geldi. Toplantı Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı binasında yapıldı. HAS Parti Başkanı iken Tayyip Erdoğan tarafından devşirilen ve halen AKP Genel Başkanvekili olan Numan Kurtulmuş'un da bakanlık binasını ziyaret ettiği bildirildi. Toplantının ardından açıklama yapan figüran Atalay şunları dedi:

"Asgari ücret tespit komisyonunun takvimi belli oldu. İlk toplantı 7 Aralık saat 14.00'da ikinci toplantı 14 Aralık saat 14.00'da yapılacak."

Saray rejiminin bazı görevlileri asgari ücrete büyük bir zam yapılacağını iddia ederek, işçilerde temelsiz beklentiler oluşturmaya çalıştılar. Bu riyakâr açıklamaların elbette ciddiye alınabilecek yönü yoktur. İşçi sınıfının sefaletinden zenginlik devşiren bu sahtekâr takımının insanca yaşamaya yeten bir asgari ücret belirlemesini beklemek abesle iştiğaldir. Seçimlere hazırlık kapsamında olsa bile, işçi sınıfının mücadelesi yükselmediği sürece insanca yaşamaya yeten bir asgari ücretin belirlenmesi mümkün değil.

İşçi sınıfının önemli bir kısmı, yazık ki halen bu sahtekarların belirleyeceği asgari ücretten medet umabiliyor. En azından süreci sessizce izliyor. Bu ise üçlü komisyonun elini rahatlatıyor. Bö-

lesine önemli bir konuda, kayda değer bir basınç altında kalmadan karar alabilmeleri, onlara işçi sınıfını dikkate alma imkanı sağlıyor. Zira işçi sınıfı örgütlü mücadeleyi yükseltmediği dönemlerde ne sermaye ne düzen siyasetçileri tarafından ciddiye alınır. Özellikle asgari ücret belirlenirken sınıfın sessizliği bir tür hiçe sayılmasına yol açıyor. Dolayısıyla işçi sınıfının seyirci konumdan aktif konuma geçmesinin tam zamanıdır.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplanacak ve yeni bir sefalet ücreti belirlenecek. Çünkü bu komisyonun işi budur. Tam bu noktada saray rejimi, işçi sınıfına "sefaletin en koyusuna hazır ol" diyecektir. Elbette bu, işçi sınıfı için bir kader değildir. Bunun alternatifi, insanca yaşamaya yeten asgari ücreti kazanmak için örgütlü mücadeleyi yükseltmek...

Milyonlarca işçinin aldığı asgari ücreti tespit etmek için her yılın Aralık bir "mizansenler dizisi" çekilir. Dizinin baş oyuncularını Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Bilgin ile Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Başkanı Özgür Burak Akkol, figüranı ise TÜRK-İŞ Genel Başkanı Ergün Atalay'dır.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu (AÜTK) diye adlandırılan bu üçlü, aralık ayında iki veya üç defa bir araya gelecek. Sonunda komisyona düşen iş, sarayın belirleyeceği asgari ücreti ilan etmek olacak. Böyle bir bileşenin asgari ücreti ilan etmesi, işçi sınıfına hakarettir. Zira "başrol" oyuncularından biri kapitalistlerin örgütünün şefi, diğeri ise saray rejiminin, yani sermaye iktidarının temsilcisidir. Figüran olan üçüncü kişi ise, yönetici koltuğunda oturmaktan arkası

Saray rejiminin grev yasağına karşı grev!

Bekaert işçilerinin grevi “milli güvenliğe tehdit” olduğu gerekçesiyle yasaklandı. Bekaert kapitalistin yoksulluk dayatmasına karşı alınan grev kararının uygulanmasına saatler kala, varlığını sermayeye hizmette sınır tanımamasına borçlu olan AKP-MHP rejimi, uğursuz rolünü oynayarak birkez daha işçi düşmanlığını ortaya koydu. Bu yazının hazırlandığı saatlerde Bekaert işçileri işçi sınıfına deli gömleği giydirmek anlamına gelen grev yasaklarına karşı, tek yapılması gerekeni yaptı ve “yasağı tanımıyoruz” diyerek greve çıktı.

AKP iktidara geldiği andan itibaren sayısız kez grev yasaklarına imza attı. Kölece çalışma ve sefalet içinde yaşam koşullarını adım adım hayata geçiren bu iktidar, 20 yıldır işbaşında kalmasını her şeyden önce işçi sınıfını hareket edemez hale getirmesine borçludur. Baskı, tehdit ve her türlü manipülasyonla toplumu karanlık tünellere hapsedmeye çalışan, imal ettiği yapay ayrımlarla işçi ve emekçilerin önyargılarını kışkırtan AKP rejimi 20 yıldır bu uğursuz rolünü oynuyor. Mafyatik rejimin şefi Tayyip Erdoğan hem ‘yerli’ hem ‘yabancı’ sermayenin temsilcilerine hitap ederken, defalarca işçi sınıfının grev hakkını gasp etmekle övündü. Onlara dikensiz sömürü bahçesi hazırladığını vaaz etti. Bu pervasızlık işçi düşmanlığının itirafı olduğu kadar, sermayeye hizmette sınır tanımamanın da ilanı olmuştur.

Evet, sermayenin ‘demir yumruğu’ olan AKP, iktidara geldiği andan itibaren

ren yüzbinlerce işçinin grevini yasakladı. Sendikal bürokrasinin aktif desteği ile sendikal örgütlülükleri zayıflattı, TİS süreçleri işlevsiz hale getirildi. Sermayenin sınırsızca sömürebildiği ucuz, güvencesiz ve siyasal gericiğin çitleri arasına hapsedilen işçiler toplumu yaratıldı.

Grev, işçi sınıfının sermaye karşısında yaptırım gücü olan en etkili silahıdır. Bu ülkede işçi sınıfı hareketinin gelişip serpilmesi ve kendini toplum ölçeğinde bir güç olarak ortaya koyabilmesi, grev silahını dışarıya bir mücadele sonucu kazanabilmesiyle olanaklı oldu. Grev hakkı olmayan, grev silahını kullanamayan işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarını geliştirmesi bir yana elinde kalan hakları koruyabilmesinin bile mümkün olmadığını görüyoruz. Dahası grev hakkı saray rejimi tarafından fiilen ortadan kaldırılır, grevler sahte gerekçelerle yasaklanırken örgütlü tepkisini ortaya koyamayan sınıf kitlelerinin hakları parça parça gasp edil-

di. Böyle devam ederse sendikal örgütlülüğün tabeladan, sözleşme görüşmelerinin ise mizansenden öteye bir anlamı kalmayacaktır.

Sınıf mücadelesi kapitalistlerle işçilerin örgütlü gücü üzerinden hayat bulur. Tepeden tırnağa örgütlü sermaye sınıfı ve bu sınıfın tek adam diktatörlüğüne dayalı saray rejimi, işçi sınıfı mücadelesinin zayıf olmasından güç alıyor. Tayyip Erdoğan, bu zaaftan aldığı güçle işçi sınıfının en önemli silahı olan grev hakkını hoyratça ortadan kaldırarak, siyasal bir saldırı gerçekleştiriyor. Ekonomik ve sosyal yıkımı sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde sistematik olarak devreye sokmak, sınıf hareketini ise baskı ve zorbalıkla engellemek ekonomik ve sosyal sorunların çok ötesinde bir mahiyet kazanmıştır. Grev yasakları, işçi sınıfını çatıştığı kapitalistler karşısında silahsızlandırmaktır. Dolayısıyla işçi sınıfının bütününe hedefleyen bir saldırı olarak görülmeli ve topyekün

bir karşı koyuşla yanıtlanmalıdır.

Sorun, ne TİS süreçlerinde kimi maddelerin kabul edilmesi ne sendikal bürokrasinin anayasal meşruiyet gerekçesi üretme çabasından ibarettir. Birleşik Metal-İş’in “grev yasağını tanımıyoruz” tutumu ve Bekaert işçilerinin yasağa rağmen ortaya koydukları grev iradesi kuşkusuz anlamlı ve bu irade her imkan kullanılarak desteklenmeli, güçlendirilmelidir. Ancak bunu tek bir fabrika ölçeğinde yaşanan bir sürece hapsetmek baştan kaybetmek anlamına gelecek. Somutta bugün saray rejiminin Bekaert işçilerine salladığı sopa dün metal işçilerinin toplamına, Şişecam vb. işçilerine sallanıyordu. Yarın da o ya da bu nedenle mücadeleye girişecek, greve çıkacak tüm işçilere sallanacaktır. Zira AKP-MHP zihniyetinde temsil edilen din istismarcısı, ırkçı-şoven zihniyete göre işçiler kölece çalışma ve sefil yaşam koşullarına katlanmak zorundadır. Bu zihniyet, işçi sınıfının hak arama mücadelesinden nefret eder.

Ekonomik ve sosyal yıkımın derinleştiği böylesi bir süreçte, yaşanan siyasal keşmekeş karşısında 20 yıllık AKP pervasızlığının önüne bir set çekebilmek, temel demokratik hak ve örgütlülükler vurulmak istenen zincirleri parçalayıp atabilmek, işçi sınıfının fiili-meşru mücadelesini geliştirmeye, yasakları tanımama iradesini güçlendirmeye, birleştirmeye ve örgütlü bir zeminde açığa çıkartmaya bağlıdır.

E. EREN YILMAZ

Gemi Söküm’de Ocak zamları yaklaşırken

Ege İşçi Birliği yayınladığı yazılı açıklamayla Gemi Söküm işçilerine seslenerek, Ocak zamları için “ortak bir irade ve kararlar taleplerimizi şimdiden belirleyelim, yoksa bize sunulan ücret şubat ayında istediğimiz ücretler sınırı olacak”tır...

Ege İşçi Birliği’nin Gemi Söküm işçilere yaptığı çağrı şöyle:

Gemi Söküm işçisi dostlar, kardeşler!

Ocak zamları yaklaşırken hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz, “ücretlerimiz ne olacak?”

22 firmada farklı senaryolar var. Çünkü firmalar arası ücret farkları esas sorun olan düşük ücrete karşı toplamda mücadelemizi etkilemekte. Gemi sökümde Metaş ve Ersay gibi firmalarda

kesimci yevmiyeleri 410 ve 430 TL arasında, Reyal’de 460 TL iken Kalkavan’da 500 TL civarında... çırakların haliyse daha kötü açlık sınırında ücretler... haliyle bu durum her firmada bu ücretler üzerinden ocak zamlarının önemini ortaya koyuyor. Bu durum en çok da Gemi Söküm patronlarına yarıyor, çünkü her firma da kendi içinde bağımsız hareket etmek patronların istediği ortamı da sağlıyor. Bir yanda hurdalar gitmiyor diye işsizlik tehditti üzerimizde, diğer yanda Gemi Söküm kapanacak gibi içi boş söylemlerin yayılması ve bunların üstüne Gemi

Söküm asalak patronlarının işçileri kendi içinde bölen argümanları... örnek olarak zamlar yapılırken herkesle bireysel konuşup bu az çalışıyor bu çok çalışıyor diyerek ücretler üzerinde yarattıkları farklarla bizi bölmeye çalışmaları. Bu durumu eylem zamanı da yapmışlardı “herkese aynı zammı veremeyiz, az çalışan var diye” o dönem bir gemi söküm işçisi arkadaşımız “hurda fiyatları artıyor, kârınız yükseliyor bunda sorun yok ama alt sınır ücreti vermemek için bahaneler üretiyorsunuz” diyerek cevap vermişti. İşte esas mesele bu, sermaye

sürekli kazanmak istiyor bunu da ancak işçileri bölerek yapabilir.

Gemi Söküm işçisi dostlar, kardeşler!

Hesap ortada, alım gücümüz son 2 senede hiç oldu! Asgari ücrete gelen zamdan sonra aldığımız ücretin bir anlamı kalmıyor, bunu hepimiz biliyoruz. Gelin farklı firmalarda farklı ücretleri tartışıp patronlara istediği ortamı sağlamayalım. Gelin ortak bir irade ve karar ortaya çıkarıp ocak zamlarına hazırlıklı olup taleplerimizi şimdiden belirleyelim! Yoksa bize sunulan şey şubat ayında istediğimiz ücretler sınırı olacak...

EĞE İŞÇİ BİRLİĞİ (EİB)

13 ARALIK 2022

Üniversite gençliği, so

Türkiye kapitalizmini belirleyen çok yönlü krizler, toplumsal yaşamın bir dizi alanında yıkıcı sonuçlar üretmeye devam ediyor. Özellikle son birkaç yılda kontrolden çıkan ekonomik-mali kriz, geniş emekçi yığınların yaşamını derinden etkiliyor. Bunun kaçınılmaz sonucu yoksulluğun görülmemiş boyutlarda kitleleşmesi oldu. Bugün geniş emekçi yığınlar gündelik yaşamını sürdürmekte ve en temel insani ihtiyaçlarını karşılamakta dahi alabildiğine zorlanmaktadır.

Toplumun büyük bir kesimini etkileyen ekonomik-mali kriz ve onun yıkıcı sonuçlarının bir toplumsal kategori olarak gençlik kitlelerini etkilememesi elbette düşünülemez. Tersine, gerek öğrenci gençlik gerekse erken yaşlarda emek sömürsüne maruz bırakılan yada işsizliğin derin çukuruna itilen gençlik kitleleri krizin etkilerini derinden yaşıyorlar. Bu durum gençlik içerisinde ekonomik-sosyal sorunları derinleştirirken, yanı sıra ideolojik-kültürel yıkım da alabildiğine kapsamlı bir sorun haline gelmiş bulunuyor.

NEO-LİBERAL SALDIRILARIN YIKICI ETKİSİ

Bugün sayısı milyonlarla ifade edilen üniversite gençliğinin tablosunu anlamak ve yerli yerine oturtmak, burjuva gericiğinin neo-liberal saldırı dönemini dikkatle incelemeyi gerektirmektedir. Zira, günümüz gençlik kitlelerinin ekonomik-sosyal durumu ve beraberinde şekillenen ideolojik-kültürel “kimliği” bu dönemin dolaysız bir sonucudur.

Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de kapitalizmin son 40 yılını belirleyen en temel olgu neo-liberal saldırı süreci olmuştur. ‘70’li yıllarda küresel ölçekte bunalıma giren kapitalist dünya düzeyini, sermaye birikimi ve transferini yeni bir düzeyde sürdürebilmek için neo-liberal saldırı programını devreye soktu. Bir yandan esnek ve kuralsız çalışma rejimleri ile işçi sınıfı üzerindeki sömürü katmerleştirildi, öte yandan kamusal hizmetler ve üretim birimleri piyasanın yağmasına açıldı. Eğitim, sağlık, ulaşım vb. bir dizi kamusal hizmet piyasalaştırılarak, bu yolla sermaye birikiminin devamı sağlandı.

Türkiye’de bu sürecin önü 12 Eylül askeri faşist darbesi ile açıldı. 12 Eylül’le birlikte emekçiler bir yandan çok yönlü

ekonomik-sosyal saldırılara maruz bırakılırken, öte yandan her türden gerici burjuva ideolojisi sistemli olarak topluma enjekte edildi. Dinci-gerici, ırkçı-faşist kurum ve ilişkilere toplumsal ve kamusal yaşam içerisinde alabildiğine geniş alan açıldı. YÖK gibi faşist kurumlar kalıcı hale getirildi. Bu sürece paralel olarak, başta sınıf hareketi olmak üzere toplumsal mücadele dinamiklerine dönük saldırılar sistemli olarak sürdürüldü. Devrimci hareketi hedef alan ve yıllara yayılan tasfiye saldırıları aralıksız devam etti. Özetle, neo-liberalizmle belirlenen dönem içerisinde bir yandan ekonomik-sosyal ve ideolojik-kültürel saldırılara maruz kalan işçi ve emekçiler, öte yandan faşist baskı ve zorbalıkla örgütsüz ve öncüsüz bırakılarak edilgenliğe ve çürümeye mahkum edilmek istendi.

Sermayenin bu kapsamlı saldırıları AKP’li 20 yıllık dönemde daha da hız kazandı. Elbette bu sürecin tüm sonuçlarının toplum yaşamında, özellikle de gençlik içerisinde yarattığı yıkım da öyle. Bugün gençlik mücadelesinin önüne açabilmek için, gençlik kitlelerinin verili durumunu, hem ekonomik-sosyal hem de ideolojik-kültürel açıdan bu kapsam üzerinden değerlendirmek gerekiyor.

EĞİTİMDE GERİCİ DÖNÜŞÜM

Eğitim sisteminin niteliğinin bir toplumun sosyal-kültürel dönüşümünde oynadığı rol yadsınamaz. Bu gerçek, 12 Eylül’le birlikte ortaöğretimden üniversitelere değin, eğitim alanında hayata geçirilen uygulamaların ve neo-liberal “dönüşüm programları”nın sonuçları üzerinden açıkça görülebilir.

40 yıla yayılan neo-liberal saldırılarla eğitim alanının adım adım piyasalaştırılması ve içeriğinin alabildiğine gericileştirilmesi, eğitimi başlı başına sosyal bir sorun haline getirdi. Eğitim hakkına erişimi güçleştirdi. Kendi hayatını idame ettirmekte zorlanan emekçiler için çocuklarını okutmak büyük bir külfete dönüştü. Özel okullar, kolejler ve dershaneler eğitimde fırsat eşitsizliğinin derinleşmesinde belirgin bir rol oynadı.

Paralı eğitim uygulamalarına paralel olarak devreye sokulan gerici-faşist müfredatlar, baskıcı uygulamalar, piyasa mantığına uygun olarak üretilen “gelecek hayalleri” ise gençliğin sosyal-kül-

türel gelişimi üzerinde belirgin tahribatlar yarattı. YÖK tarafından akademinin özgürlük alanları sistemli olarak kuşatılırken, üniversitelerde her türden gerici-faşist örgütlenmenin önü açıldı. Üniversitelerde akademik-demokratik özerklik adına kısıntı düzeyinde kalan ne varsa ortadan kaldırıldı.

Öte yandan, genel olarak 12 Eylül’den bugüne, özelden ise AKP eliyle son on yıldır ortaöğretimde verilen anti bilimsel, gerici, ırkçı, ayrımcı, cinsiyetçi ve liberalizme endekli eğitim gençliği hedef alan ideolojik-kültürel saldırının özel bir boyutunu oluşturmaktadır. Özellikle AKP’li yıllarda “kültürel iktidar” olmak adına ortaöğretime dönük sistemli-gerici saldırıların hayata geçirilmesi, “dindar nesiller” yetiştirmek hedefiyle tarikat ve cemaatlerin eğitim alanlarına taşınması, sorunu derinleştiren temel etkenler oldular.

İlk ve ortaöğretimde 4+4+4 sistemine geçilmesi, yerleşik okulların imam hatiplere çevrilmesi, yeni imam hatiplerin açılması, mesleki eğitim kurumlarının yaygınlaştırılması ve bu okullarda temel eğitimin dahi verilmemesi, binlerce çocuğun henüz ilk ve ortaöğretim çağında tarikat-cemaat yurtlarına-kurslarına ya da dershanelerine doldurulması göz önüne alındığında, sorunun vahameti daha iyi anlaşılacaktır. Zira bugün üniversitelerde okuyan öğrencilerin büyük bir kesimi rejiminin kurduğu bu gerici tezgahın geçmişte bulunuyor. Günümüz üniversite gençliğinin tablosu bu ortaöğretim süreci atlanarak kavranamaz.

AĞIRLAŞAN SORUNLAR VE SALDIRILAR

Derinleşen ekonomik kriz eğitim masraflarını alabildiğine boyutlandırdı. Barınma, beslenme ve ulaşım gibi gençliğin en temel insani ihtiyaçları artan hayat pahalılığı ve arkası gelmeyen zamlarla adeta lüks haline geldi. Çoğu merdiven altı işletmeleri andıran özel-devlet üniversiteleri pıtrak gibi çoğalmaktadır. Ortaöğretimde temel eğitimden dahi yoksun bırakılan, hemen hepsi emekçi çocuğu olan yüzbinlerce genç, üniversite sınavlarında elde ettiği “başarı” ile işte bu “apartman” üniversitelere doldurulmuş durumdadır. Bu gençlerin çoğunun geleceğin diplomalı işsizi ya da asgari üç-

retlisi olacağı ise açıktır. Genel akademik yapı ve gençlik hareketi içerisinde ayrı bir yerde duran, mevcut üniversiteler içerisinde (öğrenci-öğretim görevlisi profili de dahil) belli açılardan ayrışan ODTÜ, Boğaziçi gibi üniversiteler ise rejimin halihazırda hedefi durumundadır.

Öte yandan, bugün rektörler gerici-faşist rejimin şefi tarafından atanmakta, AKP’li yandaşlar üniversite yönetimlerine getirilmekte, yani üniversiteler kayıym rejimi tarafından yönetilmektedir. Öğrencisi ve öğretim görevlisiyle birlikte akademinin tüm bileşenleri üzerinde baskı dizginlerinden boşalmış durumdadır. Özellikle 15 Temmuz darbe girişimi ile birlikte akademideki ilerici birikim önemli ölçüde tasfiye edilirken, mücadeleciler öğrenci gençlik kesimleri başta siyaset yasakları, soruşturmalar, gözaltı ve tutuklamalarla kapsamlı bir kuşatma altına alınmıştır. Yeni eğitim öğretim yılının öngünlerinde çıkarılan faşist genelge ise bu türden saldırıların arkasının geleceğini ortaya koymaktadır. Bütünlüğü içerisinde bu saldırıları sadece baskıcı uygulamalar olarak ele almak ise sorunun mahiyetini yeterince kavrayamamak anlamına gelir. Zira akademik yapıyı altüst eden bu uygulamalar eğitimin niteliğini de alabildiğine düşürmektedir.

Bu kapsamlı saldırılar gelinen yerde tüm sonuçlarını üretmiştir. Eğitim sistemi tam bir çürüme ve çöküş içerisindedir. Ekonomik, sosyal, kültürel ve ideolojik olarak yaşamın her alanında ve üniversitelerde yaklaşık 40 yıldır hayata geçirilen neo-liberal saldırı furiasının tortuları katı gerçekler olarak önümüzde durmaktadır.

BİRİKEN ÖFKE VE TEPKİ

Günümüzde geniş gençlik kesimleri kapitalizmin derinleşen krizinin ekonomik-sosyal sonuçlarını dolaysız bir şekilde yaşıyor. Bu gerçeğin sistemle bağını bilince çıkardığını söylemek ise geneli açısından henüz mümkün değil. Fakat gençlik, eğitim sistemindeki çürüme ve çöküşü, gündelik yaşamını sürdürmek için gereksinim duyduğu temel ihtiyaçlardan, sosyal-kültürel gelişimi için gerekli olan altyapı ve kurumlaşmalardan yoksunluğu bizzat yaşıyor ve sonuçlarını derinden hissediyor. Tüm bunlar gençlik kitleleri içerisinde alttan alta öfke ve tepkinin

sorunlar ve sorumluluklar

mayalanmasına yol açıyor.

Özellikle son yıllarda gençlik içerisinde yaşanan kıpırdanmalar, yer yer kitlesel boyutlara ulaşan eylemler bu olgunun görünür yanları oldu. Sadece ODTÜ ve Boğaziçi gibi mücadele deneyimi, birikimi ve potansiyeli olan üniversitelerde yaşanan eylemler değil, geçtiğimiz yıl “taşra” olarak tanımlanan kentlerde, özellikle yurt ve yemekhane sorunları üzerinden ortaya konan tepkiler de bu gerçeği doğruluyor.

Yeni öğrenim döneminde de, üniversite gençliğinin önemli bir kesimi içerisinde barınma ve beslenme gibi en temel ihtiyaçlarını karşılayamamak ve hayat pahalılığı gibi yaşamını doğrudan etkileyen bir dizi sorun karşısında duyarlılığın arttığı, ciddi bir öfkenin biriktiği görülmüyor.

Bu öfke gençliği hedef alan çok yönlü baskı, yasaklama ve faşist kuşatma karşısında da gelişmektedir. Gençliğin yaşam tarzını hedef alan saldırılar, konser yasakları, okullarda uygulanan faşist genelgeler vb. gençliğin özgürlük alanlarını ortadan kaldırmakta, buna karşı alttan alta biriken tepki farklı eylem ve etkinliklerle kendisini ortaya koymaktadır. Bunun en güçlü örneklerinden biri ODTÜ’de yasaklanan mezuniyet töreni olmuştur. Binlerce ODTÜ öğrencisi ve velileri yaşadığı tanımayarak Devrim Stadyumu’nda fiilen mezuniyet töreni örgütlemiştir.

Ancak, hem ekonomik-sosyal sorunlara hem de faşist baskı ve saldırılara karşı gençlik içerisinde biriken öfke ve tepki, olgunun sadece görünen yüzüdür. Bunu tamamlayan diğer etmenler, gençlik hareketini ileri taşıma noktasında yaşanan zorlanma alanlarını ve engelleri kavramak için döne döne irdelenmelidir.

Bu etkenlerden ilki, geniş gençlik kitlelerinin (gençlik örgütlerine daralan kesimler ya da öne çıkan kimi mücadele dinamikleri dışta tutulursa) kriz koşullarında artan sorunlar yumağı ile kapitalist sistemin bağını kuramamasıdır. Dolayısıyla öne çıkan etken ağır yaşam koşullarına, baskılara ve eğitim vb. temel hakların gaspına karşı büyüyen tepki ve öfkedir. Bilinç ve sosyal-kültürel gelişim bağlamında dikkatle irdelenmesi gereken diğer olgu ise şudur: Günümüz üniversite gençliği ortaöğrenim sisteminin hepten çöktüğü-çürüdüğü, niteliksizleş-

tiği ve içeriğinin gericileştirildiği AKP’li yıllarda yetişmiştir. Bunun kendisi ilkin ırkçı-gerici ideolojiye muazzam ölçülerde maruz kalmak anlamına gelmektedir. İkincisi ise, mevcut üniversite gençliği ihtiyaç duyduğu sosyal-kültürel gelişimden yoksun bırakılmış bir kuşaktır. Bu olgu, çelişik gibi görünse de, bugün üniversite gençliği içerisinde giderek belirginleşen AKP karşıtlığının da arka planını oluşturmaktadır. Zira, gençliğin önemli bir kesimi halihazırda yaşadığı geleceksizlik, işsizlik, eğitim hakkından mahrum bırakılma vb. sorunların nedeni olarak AKP’yi görmektedir.

Bir üçüncü nokta ise internet çağında, emperyalist kültür ve ideolojinin dejenere edici etkisinin görülmemiş bir hızla gençlik içerisinde sonuçlar üretmesi gerçeğidir. Kimilerinin “Z Kuşağı” olarak tanımladığı “yeni nesil”, gerek sosyal medya araçları ile gerekse emperyalist merkezlerin denetimindeki internet platformları ile en içli-dışlı toplumsal kesimdir. Dolayısıyla, her türden gerici-çürütücü burjuva kültür ve ideolojiye en çok maruz kalan kesimler de bu gençler olmuştur. Her ne kadar verili koşullar karşısında “öfkeli ve tepkili” büyüse de, geleceksiz bırakılan ve ağır yaşam koşulları karşısında çıkış yolu bulamayan gençlik yığınları içerisinde değerler sisteminin büyük bir yıkıma uğraması, “değersizleşmenin” belirgin bir hal alması, intiharların artması, madde kullanımı ve fuhuşun yaygınlaşması vb. bu gerçeğin en belirgin sonuçları olarak öne çıkmaktadır.

Tüm bunlar bir arada, kapitalist sistemin kuşatması altında koyu bir geleceksizlik dayatılan ve buna karşı tepkisi alttan alta büyüyen gençlik kitlelerinin tablosunu ortaya koymaktadır. Gençliğin büyüyen öfkesinin akacağı devrimci kanallar yaratılmadığı koşullarda sosyal bunalımın yaratacağı sonuçlar çok tehlikeli boyutlara varabilecektir. Zira, gerici-faşist ideolojinin ve çürütücü burjuva kültürün etkisine maruz kalan gençlik kitleleri biriken öfkesini bir yandan kendi içine yöneltecek ve sosyal tahribat görülmemiş boyutlara ulaşacak; öte yandan her türden dinci-faşist kurum ve sapkın tarikatlar toplumsal tabanını genişletmek için bu zemini düzenli olarak istismar etmeye-çürütmeye devam edecektir.

İMKANLAR VE GÜÇLÜKLER

Genç komünistlerin önünde bu nesnel tablo üzerinden gençlik mücadelesini ileri taşımak, bu çaba içerisinde saflarını güçlendirmek ve çalışmasını yaygınlaştırmak sorumluluğu durmaktadır. Üniversite gençliğinin mevcut tablosu hem büyük imkanlar sunmakta ama aynı zamanda ciddi güçlükler barındırmaktadır.

Bu noktada altı çizilmesi gereken ilk sorun alanı şudur. Üniversite gençliğinin nesnel gerçekliği ile genç komünistlerin ideolojik, politik ve kültürel konumu arasındaki belirgin mesafedir. Bu mesafenin kapatılmasının yolu, gençlik içerisinde öne çıkan mücadele potansiyelleri ile somut bağlar kurmak, bilinçli ve iradi bir müdahale süreci işletmek ve bunu devrimci konum üzerinden başarabilmekten geçmektedir. Bugün için her ne kadar “öfkeli ve tepkili” de olsa gençlik kitlelerinin özellikle en edilgen ve geri kesimleri üzerinden bunun başarılacağı açıktır. Dolayısıyla mücadeleye en yakın, duyarlı ve dinamik kesimlerine ulaşmak genç komünistler için bugün için yakalanması gereken en kritik halkayı oluşturmaktadır.

Bu vurgudan geniş gençlik kitlelerine seslenmekten, onların bilincine sistemli olarak müdahale etme sorumluluğundan geri durmak sonucu çıkarılmamalıdır elbette. Bu uzun soluklu sürdürülmesi gereken vazgeçilmez devrimci bir görevdir. Sorun, öne çıkan güçleri kazanma, onlara dayanarak gençlik hareketini ileri sıçratma ve tam da bu nesnel-devrimci imkanlar üzerinden gençliğin geneline kucaklama sorunudur.

DİL, ARAÇ VE YÖNTEMLERİN ÖNEMİ

Son olarak, hem gençlik içerisindeki dinamiklerle buluşmak hem de gençliğin geneline seslenmek kapsamında, gündelik siyasal faaliyette kullanılacak dil, araç ve yöntemlerin önemine vurgu yaparak noktalayacağız.

40 yıldır aralıksız uygulanan neo-liberal saldırıların, AKP iktidarı altında ise 20 yıllık sürecin şekillendirdiği üniversiteler ve üniversite gençliği gerçekliği ile karşı karşıyayız. Gündelik faaliyette kullanılacak dil, devrimci konum ve iddia üzerinden bu nesnellığe müdahale etme sorumluluğu önümüzde duruyor. Bu noktada gençlik kitlelerine seslenirken kullanılacak dil,

söylem ve mücadele çağrıları büyük bir önem taşıyor. İlki devrimci içeriği, ikincisi hedef kitlenin nesnel durumu üzerinden... Bu açıdan, gençlik içerisinde sürdürülen siyasal faaliyet kapsamında, üniversite gençliğinin verili “profil”inin basıncı ile devrimci muhtevayı zayıflatmak, “onların anlayacağı bir dille” seslenmek; tersinden de hedef kitlenin bilinç düzeyini gözetmeyerek kalıplarla yaklaşmak da devrimci sonuçlar üretmeyecektir. İlki, nesnel güçlükler karşısında devrimci konum ve iddianın zayıflatılması anlamına gelirken, ikincisi ise gerçek bir devrimci kitle çalışmasının sorumluluklarının atlanması olacaktır. Siyasal faaliyette kullanılacak dil sorunu, ele alınan her türden konunun devrimci bir içerikle ve hedef kitlenin bilincine ulaşabilecek açıklıkta ifade edilebilmesi; anlaşılır, eğitici, değiştirici, örgütleyici ve harekete geçirici bir muhtevaya sahip olması sorunudur.

Gençliği mücadeleye çekme genel hedefinin yanı sıra, bu çaba içerisinde en dinamik ve devrimciliğe en yakın kesimlerini kazanma sorumluluğu açısından gençlik çalışmasında kullanılacak dil kadar araç ve yöntemler de büyük bir önem taşımaktadır. Görse ve yazınsal boyutları ile gençlik yayınlarının günümüz koşullarına uygun niteliğe kavuşturulması, devrimci içeriğinin güçlendirilmesi gerekmektedir. Zira mücadelenin-hareketin örgütlenmesinde, saptanan politika kadar bu politikaların hedef kitleye ulaştırılmasında kullanılan araçlar da büyük önem taşımaktadır. Devrimci bir konum ve ideoloji üzerinden belirlenen politikalar, çağrılar ve fikirler hedef kitleye başarılı bir şekilde ulaştırıldığında ancak gerçek sonuçlar yaratabilir.

Bu eğitim-öğretim yılında, üniversite gençliği içerisinde gelişen mücadele potansiyellerini örgütlemek ve harekete geçirmek iddiasını taşıyan genç komünistler, bütün bir dönemi kapsayacak tarzda ve yukarıda altı çizilen olanak ve güçlükleri hesaba katarak hareket etmeli, olanaklara yaslanarak güçlüklerin üstesinden yaratıcı ve devrimci bir tarzda gelmeyi başarabilmelidir.

ABD, Rusya ile gerilimi tırmandırıyor

Ukrayna savaşı uzadıkça yarattığı gerilimler de tırmanıyor. Zira ABD-İngiltere-NATO cephesi olası barış görüşmelerini baltalamakla kalmadı, savaşa benzin dökme politikasını adım adım zirveye taşıdı. Bu uğursuz politika savaşı uzattığı gibi daha yıkıcı boyutlar kazanmasına da vesile oldu.

Hem Washington hem Brüksel'den yapılan açıklamalar, savaşı daha da tırmandırmak için hazırlıklar yapıldığına işaret ediyor. Bu aralar Romanya'nın başkenti Bükreş'te devam eden emperyalist savaş aygıtı NATO'nun Dışişleri Bakanları Toplantısı'ndan yansıyanlar da aynı uğursuz mesajları veriyor.

Birkaç gün önce Ukrayna'daki savaşla ilgili açıklama yapan ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Jace Sullivan, büyük bir "yardım paketi" hazırladıklarını ilan etti. Yardımların tutarı hakkında bilgi veremeyen danışman, paketin içeriğinde HAWK hava savunma sistemleri için füzelerle ABD Avenger Hava Savunma Sistemi'nin de olacağını belirtti. Biden yönetimi daha önce bu kadar ağır silahlar vermekten kaçınmıştı. Bu adımı atmaya hazırlanması, histerik bir savaş hırsının Beyaz Saray'a hakim olduğunu gösteriyor.

NATO şefi Jens Stoltenberg'in vaatleri de Ukrayna'yı kullanarak Rusya'ya karşı yürüttükleri savaşı tırmandırma eğiliminde olduklarını teyit ediyor. Ukrayna'nın savunma sistemini NATO'nun savunma sistemine uygun hale getireceklerini söyleyen Stoltenberg, "NATO, savaş ne kadar sürerse sürsün Ukrayna'yı desteklemeye devam edecek. Geri adım atmayacağız" dedi.

Bu arada NATO, Ukrayna'ya daha fazla "silah yardımı" yapmanın yanı sıra, Rusya'nın saldırılarıyla büyük hasar alan enerji altyapısını tamir etme taahhüdünde de bulundu. Bükreş toplantısından da benzer yönde kararlar alınacak. Yani ABD ile suç ortakları, Rusya'yı zayıflatmak adına Ukrayna'yı yakan savaş ateşini harlamaya devam edecekler.

Kiev'deki kukla Zelenski yönetimi Washington ile Brüksel'den aldığı emirlere göre hareket ederek, ülkesini savaş ateşine atmakta tereddüt etmiyor. Zelenski'nin Bükreş'e gönderdiği Dışişleri Bakanı Dimitro Kuleba'nın yaptığı açıklamalar, Kiev'deki kukla yönetimin iyice zıvanadan çıktığına işaret ediyor.

lamalar, Kiev'deki kukla yönetimin iyice zıvanadan çıktığına işaret ediyor.

Son olarak üst düzey NATO yetkilileri görüşmesinde söylediği üç kelimenin "silah, silah, silah" olduğunu belirten Kuleba, "Bugün başka üç kelime var, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı" diye konuştu. NATO şeflerinden acilen silah talebinde bulunan Kuleba, amiri Zelenski gibi Ukrayna'nın daha da tahrip olması için sabırsızlandığını gösteren laflar ediyor. Efendilerinden aldıkları talimatlara göre açıklama yaptıkları görülen Zelenski ve çevresindeki kişiler, Ukrayna'nın ABD-NATO savaşı için tahrip edilmesi planına utanç verici bir şekilde destek veriyorlar.

Cephenin karşı tarafında bulunan Rusya, savaşın uzamasından rahatsız olsa da ABD-NATO'nun dayatmaları karşısında geri adım atmıyor. Buna karşın savaşın daha da uzayıp şiddetlenmesinden de rahatsız görünüyor. Moskova'dan yapılan son açıklamalar, kaygının Ukrayna sınırlarının ötesine taşıdığına işaret ediyor. Bu ise, Rusya ile ABD-NATO cephesinin doğrudan karşı karşıya gelme riskinin arttığını gösteriyor.

Rusya Dışişleri Bakanı Yardımcısı Sergey Ryabkov'un ABD'yi açıkça uyarması, durumun giderek ciddileştiğinin işaretidir.

"Amerikalılara, gerginliği artırma yöntemlerinin ve bu çatışmaya her zamankinden daha derin katılımlarının korkunç sonuçlarla dolu olduğuna dair sinyaller gönderiyoruz. Riskler büyüyor" uyarısı yapan Ryabkov, ABD ile Rusya arasında herhangi bir diyalog olmadığını da belirtti.

Öte yandan Telegram kanalından bir mesaj yayınlayan Rusya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Maria Zakharova da ABD'nin Rusya ile yüksek düzeyde "zehirli ilişkiler" kurduğuna işaret ederken şu ifadeleri kullandı:

"...Bize karşı yürütülen kapsamlı hibrit savaşın bir parçası olarak, ABD'nin Rusya ile ilgili attığı hemen her adım ülkemize her yerde zarar verme patolojik arzusunun göstergesidir."

Rusya Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı Yardımcısı Dimitri Medvedev ise, NATO'yu Ukrayna'ya Patriot sistemleri sağlamaması konusunda uyardı ve bu sistemleri sağlamanın Ukrayna'yı Rus ordusunun meşru hedefi haline getireceğini söyledi.

Putin yönetiminin savaşın yayılma olasılığını hesaba kattığını gösteren bir diğer gelişme ise, Rusya Savunma Bakanı Sergey Şoygu'nun yaptığı açıklamadır. Şoygu son iki ayda yedek kuvvetlerden 300 bin askerin eğitildiğini ifade etti. Bu ise Rusya'nın savaşın yayılabileceğini hesaba katan bir hazırlık içinde olduğunu gösteriyor. ABD ile orta yol bulma çabaları devam etse de bu çabalardan sonuç alınmanın zorlaştığını Putin yönetimi de fark etmiş durumda.

Gelişmeler, Ukrayna savaşının yayılma riskinin, yani halkların geleceğini tehdit edecek bir çatışma ihtimalinin giderek yükseldiğini gösteriyor. Bu noktada kritik olan, emekçilerin farklı ülkelerde savaşa ve yoksullaşmaya karşı gösterdikleri tepkilerin yayılması ve geniş kitlelerin bu gidişatı meşru mücadeleyle engellemesidir. Hareketin verili durumu yazık ki savaşı engelleme gücünden uzak. Ancak bu mücadele işçi sınıfını da kapsayacak şekilde geniş kitleleri harekete geçirebilirse emperyalist savaş tehdidini geriletmek de mümkün olabilir.

Almanya'da darbe planı yapanlara operasyon

A. Vedat Ceylan

Almanya 7 Aralık gününe “darbe girişimi” haberleriyle uyandı. Kendilerini “Reichbürger” (İmparatorluk Vatandaşları) olarak tanımlayan aşırı sağcı Nazi artığı gruba yönelik olarak 3 bin polisin katıldığı “kontrollü” bir operasyon düzenlendi.

Ülkenin 11 eyaletinde ağır silahlı özel timlerin de katıldığı operasyonda 130'u akşın mekana baskın düzenlenerek arama yapıldı ve gözaltılar gerçekleştirildi.

Aralarında üst düzey rütbeli askerlerin yanı sıra aşırı sağcı faşist, Almanya için Alternatif Partisi'nden (AfD) eski bir milletvekilinin de bulunduğu 25 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan birinin Avusturya'da bir diğerinin de İtalya'da gözaltına alındıkları, birinin de Rus vatandaşı olduğu açıklandı. Ancak 21 bin üyesi olduğu söylenen bu gruptan sadece 25 kişi gözaltına alındı. Onların da kısa bir süre sonra serbest bırakılmaları muhtemeldir.

Almanya İstihbarat Teşkilatı Bundesamt für Verfassungsschutz-BfV'nin 2022 yılı raporuna göre, bu grubun Almanya çapında yaklaşık 21 bin destekçisinin bulunduğu belirtiliyor.

Federal savcılıktan yapılan açıklamada “darbe girişimi hazırlıkları Kasım 2021 itibarıyla silah temin etme, atış talimleri yapma ve örgütlenme çalışmalarıyla başlatıldığının tespit edildiği” belirtildi.

Açıklamanın devamında sözü geçen grubun “Federal Meclis'e silahlı baskın düzenlemeye hazırlandığı, demokratik hukuk devletini devirmeyi hedeflediği” açıklandı.

Darbenin başarılı olması durumunda, yönetimde kimlerin hangi bakanlıkları üstleneceğinin yer aldığı bir isim listesi

de ele geçirildi.

Tutuklananlar arasında bulunan grubun elebaşlarından olduğu belirtilen eski AfD Milletvekili Birgit Malsack-Winkemann'ın plana göre darbe sonrasında adalet bakanlığı görevini üstleneceği öngörülmüştü.

Avrupa'da sermayenin gölgesinde yükselen ırkçılık

Reichbürger ve benzeri faşist gruplar Ukrayna'da Alman devletinin desteği ve gözetimi altında savaşın içindeler.

Hal böyle iken “kontrollü operasyon” bir görüntüden öte bir gerçeğe işaret ediyor.

Avrupa'da ırkçılık ve ırkçı söylemler “yasak” olmasına rağmen, ırkçı ve faşist partiler bu ülkelerin parlamentolarında cirit atıyorlar.

İtalya'da Mussolini artığı, İtalya'nın Kardeşleri Partisi'nin başkanı Georgia Meloni başbakan oldu.

Merkel'in başbakanlığı döneminde Almanya'da AfD 94 milletvekili ile ana

muhalefet konumuna yükselmişti. Şu anda 79 milletvekili ile muhalefetteki ikinci parti konumunu koruyor.

Fransa, Avusturya, Hollanda, Macaristan, Polonya ve diğer Avrupa ülkelerinde legal ırkçı-faşist partiler ya iktidardalar ya da parlamentolarda önemli bir güce sahipler.

Bu faşist partiler devletlerin bütçelerinden aldıkları paralarla daha da palazlanmaktadır. Sermaye ve onun siyasi temsilcileri, gerekli gördüklerinde sahaya sürmek için bu ırkçı ve faşist partileri beslemektedirler. Kontrollden çıkmaları ya da erken hareket geçmeleri durumunda ise, Almanya'daki gibi “darbe girişimi”nde buldukları gerekçesiyle kendilerine çizilen sınırlar hatırlatılmaktadır. Darbe yapmakla itham ettikleri bu gruba operasyon yapılmadan önce önemli medya merkezlerinin bilgilendirilmesi, baskınla eşzamanlı haber ve yorumların art arda çıkması, her şeyin “kontrollü” olduğunu göstermektedir.

Parlamentodaki aşırı sağcı faşist AfD

ve benzerlerinin yeraltı örgütü olan Reichbürger grubuna yönelik bu operasyonla iki şey amaçlanmaktadır.

Birincisi, palazlanmasına göz yumulan ve “darbe yapacaklardı” denilen bu gruba yapılan bu operasyonla “fazla ileri gitmeyin, size biçilen sınırları aşmayın” denilmektedir.

İkincisi hem iktidardakiler ve hem de muhalefette olan düzen partileri adeta “biz olmazsak bizden daha kötüler gelir” denilmektedir.

Ekonomik, sosyal ve siyasal hakların budana budana kuşa çevrildiği bu toplumlarda muhtemel toplumsal hareketlerin önünü almak ve mümkünse gelişmeden önlemek için Reichbürger gibi “sivil” faşist guruhlara sermaye her zaman ihtiyaç duyar.

Bazen işçilere, emekçilere ve toplumun farklı kesimlerine gözdağı vermek için Reichbürger örneğinde görüldüğü gibi görünür kılınp geri çekilir. Bazen de işçi ve emekçilerin hak arayışlarını bastırarak ve toplumsal muhalefete gözdağı vermek için sahaya sürülür.

Sermaye, bir taraftan tahakkümü altına aldığı işçi ve emekçileri sömürürken, diğer taraftan bu sömürünün sonucunda doğması muhtemel sosyal patlamaları kontrol altına almak ve önlemek için bu guruhlara ihtiyaç duymaktadır.

Reichbürger ve benzeri faşist gruplar Ukrayna'da ihtiyaç duyulduğu için sahaya sürülmektedirler. Almanya'da ise şimdilik sahada ihtiyaç duyulmadığı için inlerine dönmeleri buyurulmaktadır.

Alman devletinin bu kontrollü operasyon da bu çerçevede değerlendirilmelidir.

12 Aralık günü, 23 yaşındaki Majidreza Rahnavard ülkenin kuzeydoğusundaki Meşhed kentinde açık alanda ve herkesin gözü önünde idam edildi...

Mahsa Amini'nin Eylül ayında gözaltında gördüğü işkence sonunda yaşamını yitirmesi İran'da şeriat düzenine karşı biriken öfkenin kitlesel patlamasına yol açtı. Başlangıçta ağırlıklı olarak kadın hakları temelinde başlayan sokak eylemleri şeriat rejimine karşı bir halk hareketine dönüştü. Manevralar, yalan ve ‘dış güçler’ demagojik suçlamalarıyla

Molla rejimi kana doymuyor

halk hareketinin önünü alamayan molla rejimi estirdiği devlet terörüyle ülkeyi tam bir cehenneme çevirdi. İran ilerici güçleri ve insan hakları kuruluşları son üç ayda 470'den fazla insanın katledildiğini, gözaltına alınarak işkence tezgahlarından geçirilerek zindanlara tıkılan insanların sayısının ise tam olarak bilinmediğini belirtiyorlar.

Paramiliter çete ‘Devrim Muhafızları’, ordu ve polisin estirdiği beyaz teröre rağmen halk hareketini dizginleyemeyen, rüşvet ve yolsuzluk girdabında boğulan molla rejimi hızla idam sehpalarını kurarak terörü yayınlattı.

8 Aralık günü idam edilen Rap müzisyeni Mohsen Shekari'den sonra, Devlet Haber Ajansı İRNA 12 Aralık günü, 23 yaşındaki Majidreza Rahnavard'ın ülke-

nin kuzeydoğusundaki Meşhed şehrinde açık alanda ve herkesin gözü önünde idam edildiğini duyurdu.

Basına yansıyan haberlere göre, mollaların yargısının ölüm listesinde en az 25 gösterici daha var.

Kapitalist sömürüyü orta çağ kalıntısı şeriat rejimiyle ayak tutmaya çalışan molla rejiminin sınırsız kin, şiddet ve terörüne karşı İran emekçi halk hareketiyle dayanışmayı yükselterek İran halkının sesini duyurmak günün en acil enternasyonel görevidir.

Avrupa Parlamentosu'nda rüşvet skandalı

K. Ali

"Bir banka kurmanın yanında, bir banka soymak nedir ki" - Bertolt Brecht

"Ahlak, Avrupa Parlamentosu'nun en güçlü silahıdır. Katar'dan gelen paranın, parlamento başkan yardımcısının siyasi davranışını belirlediği iddia ediliyor ve onun sosyal demokrat fraksiyonu da kusura. En güçlü silahı ahlak olan Avrupa Parlamentosu için bundan daha kötüsü olamazdı."

Aldıkları rüşvetlerle Katar'ı aklayan AP başkan yardımcısı ve üyelerinin ev ve ofislerinde yapılan aramalarda bavullar dolusu paraların ortaya çıkmasıyla patlak veren rüşvet skandalları zincirinden sonra Avrupa burjuva medyası yukarıda bir örneğine yer verdiğimiz türden haber/yorumlarla rüşvetin sosyal zeminini gizlemek için timsah gözyaşları döküyor. Onlar, kapitalist sistemi ve onun kurumlarını aklama telaşında. Oysa daha Dünya Kupası'nın Katar'a verilmesi sürecinde de politik karar organlarından spor camiasına kadar uzanan benzer rüşvet skandalları patlak vermesine rağmen, üzeri bugün "En güçlü silahı ahlak olan Avrupa Parlamentosu için bundan daha kötüsü olamazdı" diyenlerin marifetiyle kapatılmıştı.

Rüşvet skandalı AP başkan yardımcısından eski ve yeni parlamenterlere, Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) Genel Sekreteri Luca Visenti'ye kadar uzanıyor.

Katar'ın, ekonomik ve siyasi kararları etkilemek amacıyla Avrupa Parlamentosu (AP) üyelerine rüşvet verdiği söylentilerinin ayyuka çıkması üzerine Belçika federal polisi, 9 Aralık Dünya Yolsuzlukla Mücadele Günü'nde "yolsuzluk, suç örgütü üyeliği ve kara para aklama" gerekçesiyle Avrupa Parlamentosu üyeleri ve danışmanlarına yönelik bir operasyon başlattı.

Avrupa Parlamentosu'nun Belçikalı üyeleri Marie Arena ve Marc Tarabella'nın yardımcılarının ofislerinde de arama yapıldı. Savcılık "soruşturma devam ediyor" gerekçesiyle ayrıntılı açıklama yapmasa da Belçika'nın Valon bölgesindeki Sosyalist Parti (Parti Socialiste) üyesi olan Marie Arena'nın yardımcısının ofisi mühürlendi.

Avrupa Parlamentosu'nun 14 başkan yardımcısından biri olan Yunan parlamenter Eva Kaili'nin de aralarında bulun-

"Lobi" faaliyetleri etiketi altında rüşvetçiliğe yasal kılıf hazırlanmasına rağmen bizler, işçi sınıfının artı değerini, 'lobi' faaliyetleri etiketi altında rüşvetin yasal olarak parazitlere dağıtılması da dahil haksızlık ve soygunculuğun son bulmasının yolunun ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasından geçtiğini biliyoruz.

duğu 5 kişi gözaltına alındı.

Gözaltına alınan diğer kişiler arasında eski İtalyan parlamenter Panzeri, Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) Genel Sekreteri olan İtalyan sendikacı Luca Visenti ve bir lobi şirketi yöneticisi de bulunuyor.

Belçika polisininin 16 yere düzenlediği baskınlar sırasında, eski Avrupa Parlamentosu Milletvekili Panzeri'nin evinde yapılan aramada 500 bin Euro'dan fazla nakit para ele geçirildiği açıklandı. AP üyeleri ve danışmanları Katar'dan, Avrupa Parlamentosu kararlarını etkilemek için yüklü miktarda rüşvet ve değerli hediyeler almakla suçlanıyor.

Avrupa Parlamentosu'nun Ortadoğu ile ilişkilerden sorumlu başkan yardımcısı Kaili, Katar'dan aldığı rüşvetin karşılığını fazlasıyla yerine getirdi. Katar hakkında sürekli olumlu açıklamalar yapan Kaili, en son 21 Kasım'da Avrupa Parlamentosu'nda yapılan bir tartışmada, Katar'ın birçok konuda olduğu gibi iş hukuku alanında da öncü olduğunu utandırmadan öne sürmüştü. Tartışma sırasında Kaili, AP üyelerine hitaben şunları ifade

etmişti: "Katar'daki Dünya Kupası, spor diplomasisinin, Arap dünyasına ilham veren reformlarla bir ülkede nasıl tarihi bir dönüşüm sağlayabileceğinin kanıtıdır. Ben tek başıma Katar'ın işçi hakları konusunda öncü olduğunu, söyledim."

AP başkan yardımcısı, eski ve yeni üyelerinin açığa çıkan zincirleme rüşvet skandalını, "En güçlü silahı ahlak olan Avrupa Parlamentosu için bundan daha kötüsü olamazdı" diye hayıflanan burjuva medya, bu utancın üzerini "Avrupa halkı tarafından doğrudan seçilen tek AB kurumu olma rolünden gurur duyan Meclis geçtiğimiz günlerde 70. yaş gününü kutladı. Parlamento, gerçek Avrupa değerlerinin koruyucusu rolüne giderek daha fazla güveniyor" böbürlenmesiyle kapatmaya çalışıyor. Oysa rüşvet kapitalist sistemin olmazsındandır. Öyle ki, yasa koyucular rüşveti 'lobi' faaliyeti adı altında yasallaştırarak ona yasal bir zırh sağladılar.

AP üyesi Giorgos Kyrtos'un Contra TV'ye yaptığı açıklamada, "Katarlıların ve diğer Orta Doğu ülkelerinin Avrupa Parlamentosu'nda lobi yaptıklarını biliyor-

duk. Ancak lobiler böylesine tartışmasız bir kamuoyu desteği talep etmezler. Genellikle oylamalar sırasında olduğu gibi, çıkarlarını desteklemek için daha ince yollar ararlar. Kaili'nin konuşması olağanüstüydü" ifadelerine yer verdi.

"Lobi" faaliyetleri etiketi altında rüşvetçiliğe yasal kılıf hazırlanmasına rağmen kimi aç gözlülerin bununla yetinmeyip aldıkları paranın büyüklüğü karşısında gerekli "inceliği" unutup terazini ölçüsünü kaçırarak olaylara bodoslama dalış yapmaları burjuva kurumların ve medyanın rahatsızlık duyarak uğraştıkları alan olurken, bizler, işçi sınıfının üretim sürecinde sömürülmesinden elde edilen artı değerini, 'lobi' faaliyetleri etiketi altında rüşvetin yasal olarak parazitlere dağıtılması da dahil haksızlık ve soygunculuğun son bulmasının yolunun ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasından geçtiğini biliyoruz.

Bertolt Brecht'in "Bir banka kurmanın yanında, bir banka soymak nedir ki?" veciz sözünü, "lobi faaliyetleri yanında rüşvet nedir ki" diye tercüme edebiliriz...

Peru'da Amerikancılar devlet başkanını hapsedi

E. Bahri

Latin Amerika ülkelerinden Peru'da yaşanan gelişmeler, ABD emperyalizmine biat etmeyen devlet başkanlarına karşı uyguladığı senaryoya yeni bir halka ekledi. Vahşi neoliberal politikaları yumuşatmaya çalışan, emekçilerin bazı taleplerini dikkate alan yönetimler, ABD ile kıtadaki oligarşik kapitalistler ve sağcı-faşist güçler tarafından 'sivil' darbelerle görevden alınıyor.

'Yeni dönem darbeler zinciri' Venezuela'da başlamıştı. Klasik askeri darbelerin devamı olarak Hugo Chavez'e karşı girişilen 11 Nisan 2002 darbesi, kitlelerin direnişiyle üç günde püskürtülmüştü. ABD ile suç ortakları ondan sonra taktik değiştirdiler. Artık askeri değil 'sivil' darbeler yapmaya başladılar. 2009'da Honduras'ta Manuel Zelaya'ya, 2012'de Paraguay'da Fernando Lugo'ya, 2016'da Brezilya'da Dilma Rousseff'e, 2019'da Bolivya'da Evo Morales'e karşı gerçekleştirilen darbeler halkasına Peru'da Pedro Castillo'ya karşı gerçekleştirilen darbe de eklendi.

Pedro Castillo Peru'da ilk yerli ve solcu devlet başkanıydı. Washington'daki küstah emperyalistlerle Lima'daki vahşi sömürücü sınıflar, sosyal demokrat çizgide durmaya çalışan bir devlet başkanına bile tahammül edemediler. Kongre'de çoğunluğu oluşturan sağcılar ABD'nin desteği ve yol göstermesiyle iki defa Castillo'yu görevden alma girişiminde bulunmuştu. Üçüncü girişimi önlemeye çalışan Castillo'nun Kongre'yi dağıtma hamlesi başarısız oldu. Zira devletin militarist aygıtları da kongredeki sağcılarla birlikte hareket etti. Karşı darbeyi engelleyemeyen Castillo Meksika'ya gitmeye çalışırken, tutuklanıp hapse atıldı.

Amerika destekli sağcılar Castillo'nun yerine birini seçerek neoliberal politikaları yine o vahşi şiddetiyle uygulamaya çalışacaklar. Peru'da emekçiler ve yerliler uzun yıllar kontra rejimin faşist baskıları ile vahşi neoliberal politikalar arasında ezildiler. Aydınlik Yol gerilla hareketine karşı yürüttüğü kirli savaş sürecinde kontra bir yapıya dönüşen Peru devleti, ABD'nin kıtadaki en sadık uşaklarından biri oldu. 2021 yılında Amerikancı adayı seçimlerde yenilgiye uğratan Castillo'ya karşı ilk günden itibaren komplo hazırlamaya başladı. Kongre'yi feshetme gi-

Castillo, Temmuz 2021'de Özgür Peru (Peru Libre-PL) partisinin öncülüğünde oluşturulan sol ittifakın adayı olarak girdiği seçimleri kazanmıştı. Eski bir sendika lideri ve öğretmen olan Pedro Castillo, ilk günden itibaren ABD ile işbirlikçilerinin hedefinde oldu. Bu süreçte sol ittifakın dağılması ve Castillo'nun partisinden ayrılması, sağcılarının hedeflerine ulaşmasını kolaylaştırmış görünüyor.

rişimini 'darbe' olarak propaganda eden sağcılar, ABD, ordu ve polis şeflerinin desteği ile Castillo'yu devirip hapse attılar.

Devlet başkanlığı koltuğunu ele geçiren sermayenin sağcı temsilcilerinin hedeflerine ulaşamayacakları emekçilerin göstereceği direnişe bağlı olacak. Sol/sosyalist güçlerle işçiler ve emekçiler Castillo'yu deviren 'sivil' darbeye karşı sokaklara çıktı. Ancak yansıyan haberler, katılımın kitlesel bir boyut kazanmadığına işaret ediyor. Buna karşın emekçi kitlelerin vahşi neoliberal politikalar uygulamak isteyen Amerikancı yönetime destek vermeleri olası görünmüyor. Kıtanın diğer ülkelerinde ABD ile işbirlikçilerinin komplolarıyla görevden uzaklaştırılan sol eğilimli devlet başkanlarının çoğu yine seçimleri kazanarak yeniden göreve gelmişti. Castillo'nun da yeniden göreve döneceğini savunanlar var. Sistem devam ettikçe, Castillo yeniden gelse bile bu, emekçilerin sorunlarının çözüleceği anlamına gelmeyecek.

Castillo ne anti-kapitalist ne de anti-emperyalist bir lider. Buna karşın sol ittifakın, emekçilerin ve asırlardır ayır-

cılığa maruz kalan yerlilerin desteği ile göreve gelen, kendini soldan ifade eden bir liderdi. Emekçiler lehine bazı icraatlara imza atsa da düzen sınırlarını aşan ne fiili bir çabası ne iddiası vardı. Buna rağmen ABD emperyalizmi, küstah kapitalistler, devletin şiddet aygıtlarının şefleri ile sağcı siyasetçiler Castillo'ya tahammül etmediler. Zira sembolik de olsa emekçiler lehine bir şey yapılması bu gericilik güruhlarını histerik bir saldırganlığa itti.

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete dokunmayan, ücretli emek sömürüsüne dayalı kapitalist üretim ilişkilerinin devam etmesine itirazı olmayan Castillo, ABD destekli bir 'sivil' darbe ile görevden alınıp hapse atıldı. Zira egemenlere göre, "artı-değerin bir bölümünü emekçiler için harcamak ve yoksulların sayısını azaltmaya çalışmak" gibi büyük bir 'suçu' vardı. Düzen içinde birtakım reformlar yapma isteğini dile getiren Castillo'nun hapse atılması, kapitalistlerin emekçilerin insan yerine konması, yoksulluktan kurtulmaları için bazı kaynakların kullanılmasından nasıl da rahatsız olduklarını bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Peru'da işçi ve emekçiler gıda kıtlığı dahil ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunuyor. Sistemin dayattığı sefalet zincirlerini kırabilmeleri örgütlü mücadelenin geliştirilmesine bağlı olacak. Zira sağcı/faşist oligarkların temsilcileri Castillo'yu hapse attıktan sonra esas işlerine, yani neoliberal politikaları vahşi bir şekilde uygulamaya çalışacaklar. Bu ise sınıflar arası çatışmayı sertleştirecek.

Castillo, Temmuz 2021'de Özgür Peru (Peru Libre-PL) partisinin öncülüğünde oluşturulan sol ittifakın adayı olarak girdiği seçimleri kazanmıştı. Eski bir sendika lideri ve öğretmen olan Pedro Castillo, ilk günden itibaren ABD ile işbirlikçilerinin hedefinde oldu. Bu süreçte sol ittifakın dağılması ve Castillo'nun partisinden ayrılması, sağcılarının hedeflerine ulaşmasını kolaylaştırmış görünüyor. Bu saldırının püskürtülmesi Castillo'nun yeniden seçilmesiyle olacak bir şey değil. Zira azgın oligarşik kapitalistlere ve onların siyasi temsilcilerine karşı ancak işçi ve emekçilerle ilerici-devrimci güçlerin geliştireceği birleşik direnişle durulabilir. Tabii bunun olması için seçim ittifaklarına giren solun, fiili/meşru mücadele refleksini yitirmemiş olması gerekiyor.

Uluslararası kapitalist silah tekelleri vurgun vuruyor

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI) tarafından, dünya çapında silah üreten en büyük 100 tekelin cirolarına ilişkin verileri yayınlandı. Ekonomik kriz ve pandemiye rağmen uluslararası kapitalist silah tekelleri 2021 yılı içerisinde de vurgun vurmaya devam ediyor.

SIPRI'ye göre, 2021 yılında 100 şirket 592 milyar dolar karşılığında silah ve askeri teçhizat satarak geçen yıla oranla cirolarını yüzde 1,9 oranında arttırdı. 100 şirket arasında 299 milyar dolarlık ciroya sahip olan ABD tüm silah satışlarının yüzde 51'ini oluşturuyor. AB'de silah satışları yüzde 4,3 artarak 123 milyar dolara yükseldi. Alman silah tekellerinden Rheinmetall, Thyssen-Krupp, Hensoldt ve Diehl satışlarını toplam yüzde 5,6 artarak 9,3 milyar dolara çıkardı.

2021 küresel SIPRI raporuna göre, cirosunu yükselten bölgelerin başında ise yüzde 4,2'lik artışla Avrupa geliyor. Üstelik bu veriler, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırdığı 24 Şubat 2022 öncesine ait. Bugün itibarıyla Avrupa'da, siparişlerin büyük oranda artacağı öngörüsünde bulunan Almanya merkezli Rheinmetall isimli silah tekeli, Ukrayna'ya zırhlı araç gönderecek ülkelerin, bu açıklarını kapatmak için siparişlerini 2023'te yüzde 30 ila 40 oranında artıracaklarını tahmin ediyor. Asya'da ise Çin'in silah sanayi alanındaki yükselişi de hız kesmeden devam ediyor. Çin son yıllardaki atılımlarıyla,

ABD'nin ardından dünyada en fazla silah üreten ikinci ülke konumuna yükseldi. Silah satışlarındaki artış, aynı zamanda Çin ordusu donanımının modernizasyon çabını ve Pekin'in tüm silah kategorilerinde dış dünyadan bağımsız olma hedefini gözler önüne seriyor.

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün yayımladığı rapora göre, dünyadaki en büyük 100 silah şirketi arasında iki Türk şirketi de yer alıyor. Rapora göre, ASELSAN ile Aerospace'in toplam silah satışları 2021 yılında 3 milyar 400 milyon dolara ulaştı. Listenin 56'ncı sırasında bulunan ASELSAN, bir önceki seneye kıyasla silah satışlarını yüzde 6 oranında artırarak toplam 2 milyar 200 milyon dolarlık ciro elde etti. 2020 yılında dünyanın en büyük 100 silah şirketi listesinin dışında kalan Aerospace ise silah satışlarını yüzde 62 oranında artırarak yeniden listeye girmeye

başardı. Rapora göre, listenin 84'üncü sırasında yer alan şirketin silah satışlarını bir yıl içerisinde bu denli artırabilmesinde Anka-S İnsansız Hava Aracı'nın (İHA) Türk ordusuna teslimatı etkili oldu.

SIPRI raporunu kaleme alan isimlerden Şiao Liang, süregelen Ukrayna Savaşı'nın küresel silah piyasasını nasıl etkileyeceğinin şu an için belirsiz olduğunu dikkat çekiyor. Ciro verilerini iyi takip etmek gerektiğini belirten Şiao Liang, söz konusu savaşın silah endüstrisinin dinamizmini gelecek yıllarda da etkilemeye devam edeceğini ifade ediyor. Ukrayna Savaşı uzadıkça, Batı ülkelerinin Ukrayna'ya daha ne kadar silah desteği sağlayacağı sorusu da önem kazanıyor. Liang'ın bu konudaki düşünceleri şöyle: "Bazı ülkelerin şimdiden dengeyi sağlamaya çalıştığını görüyoruz. Kendi ihtiyaçları ile Ukrayna'ya destek arasında bulunması gereken bir denge bu. Ancak şunu da

biliyoruz ki, stoklar azalmaya başladı ve bunların yeniden doldurulması lazım".

Buna en iyi örnek ABD'de üretilen Javelin tanksavar füzeleri ile ilgili siparişler. Washington yönetimi 2022'nin Ekim ayına dek Ukrayna'ya 8 bin 500 adet Javelin füzesi gönderdi. Bu da üç ila dört yıllık bir üretim süresine denk geliyor. Şiao Liang, bu durumun silah üreticileri için önemli bir sorun olduğunu belirterek, "Daha fazla sipariş aldıkları doğru ama bunun altından kalkıp, ürünleri zamanında teslim edebilecekler mi?" sorusunu dile getiriyor.

Emperyalist güç dengelerinde yaşanan hızlı değişimler, dünya pazarlarına hakimiyet kavgası ve ABD'nin hegemonyasındaki tek kutuplu düzenin devamı uğruna yeryüzü hızla bir emperyalist dünya savaşına doğru sürüklenmektedir. Emperyalist devletler arasındaki rekabet ve çatışmaların geldiği boyutlara bağlı olarak da yeryüzü tepeden tırnağa kadar silah deposunu çevrilmiştir. Bugün gözümüzün önünde cereyan eden çılgınlık boyutlarındaki silahlanma ve emperyalist savaşların gerisinde yatan asıl gerçekler bunlardır. Tüm bu sorunların kaynağı olan kapitalizm var olduğu sürece insanlık bu tehlikelerle yaşamak zorundadır. Bu anlamıyla gerçek ve kalıcı çözüm ancak sorunların kaynağı olan kapitalist sisteminin ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacaktır.

16 Aralık Cuma günü Belçika'da en büyük üç sendikanın çağrısıyla grev gerçekleştirildi. Hıristiyan Sendikalar Konfederasyonu (CSC), Belçika Genel Emek Federasyonu (FGTB), Belçika Liberal Sendikaları Genel Merkezi (CGSLB) tarafından alınan ortak grev kararı ulusal düzeyde ulaşım sektörü başta olmak üzere farklı alanlarda etkili oldu. Havalimanı çalışanları da greve katılırken eğitim ve sağlık sektörlerinde de sınırlı katılımlar oldu. Belçika'nın başkenti Brüksel'de ise bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Dünya genelinde olduğu gibi Belçika'da da hayat pahalılığı artıyor. Kapitalistler, buna rağmen işçilere enflasyonun çok altında ücret artışları dayatıyor. Bu pervasızlığa karşı işçiler ücretlerin artırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi

Belçika'da ulusal grev

rilmesi başta olmak üzere birçok taleple öfkelerini sokaklara taşıdılar.

21 Haziran'da yapılan ilk eylem 80 bin civarında kitlesel bir katılım gerçekleşmişti. 9 Kasım'da yapılan meslekler arası ulusal grev ise Belçika'da hayatı kısmen felç etmiş, hareket birçok sektör veya bölgeye yayılmıştı.

Bu defaki grevde toplu ulaşım Brüksel başta olmak üzere, Charleroi, Liège, Verviers kentlerini büyük oranda etkilenirken Hainaut, Namur, Brabant Wallon illerinde de aksaklıklar oluştu. Uçuşlar, ülkenin en büyük iki havalimanından

birinde %30, birinde %60 oranında iptal edildi. Namur ve Brabant-Wallon kentlerinde öğretmenlerin greve gitme isteğini dile getirmesine rağmen, tekil iş durdurular dışında toplu grev yapılmadı. Sağlık sektöründe de grev ve eylem isteği bir süredir gündemdedi ancak son süreçte artan Covid-19, grip ve bronşit vakaları ve personel eksikliğinden kaynaklı greve gidilemedi. Fakat sendikalar 19 Aralık'ta birçok hastanede eylemler düzenleneceği ve 31 Ocak'ta ulusal düzeyde bir yürüyüş gerçekleştirileceğini duyurdular.

Sendikaların belirlediği talepler

arasında brüt maaşların yükseltilmesi, 1996'da çıkarılan ve maaşların %0,4'ten daha fazla yükselmesini engelleyen yasanın kaldırılması da yer alıyor. Yanı sıra enerji fiyat artışlarının engellenmesi, sermayedarlardan daha fazla vergi alınması istenirken, maaşların otomatik olarak enflasyona endekslenme hakkının korunması, cinsiyet ayrımı gözetmeyen emeklilik hakkı, çocuk bakımı için verilen "zaman kredisi"nin düşürülmemesi ve esnek çalışmanın durdurulması gibi talepler de dile getirildi.

Tüm bu talepler karşısında sermaye hükümeti, karda olan şirketlerin işçilerine 750 Euro'luk bir kereye mahsus bir çek verilmesini talep etti. Emekçilerin 750 Euro karşılığında bu taleplerinden vaz geçmesi beklenmiyor.

Rus ruleti mi “Vahşi Batı” mı?

A. Vedat Ceylan

G7 ülkeleri, AB ve Avustralya, Rusya'nın petrol ihracatı için tavan fiyat zorunluluğu getirdi.

Bu 'cüretkar' adımla Rus ekonomisinin çöküşü hedefleniyor.

Piyasalarda bir varil petrol 90 dolar olmasına rağmen Rusya petrolünün dünya pazarında satabileceği maksimum fiyat 60 dolar olarak belirlendi.

Rusya, dünyanın en büyük doğal gaz üreticisi olmakla birlikte, zengin petrol kaynaklarına da sahip.

Rusya bunların ihracatından milyarlarca dolar elde ediyor. Bu nedenle şimdiye kadar Batı'nın yaptırımları Rusya ekonomisinde “umulan” sonucu yaratamadı.

Hacim açısından, Rusya'nın batı ülkelerine yaptığı enerji ihracatı elbette ki geriledi. Ancak aynı zamanda, dünya piyasalarında enerji fiyatları büyük artış gösterdi. Bu da Batı'nın öngördüğü “Rusya ekonomisini çökertme” planını tersyüz etti. Rusya hala enerji ihracatında büyük ölçekte girdiler elde ediyor.

Bir yandan Batı ve ortakları, Rusya petrolüne tavan fiyat sınırlaması getirerek Rusya'nın savaş bütçesini küçülterek Ukrayna'da yenilgi almasını sağlamak istiyorlar. Öte yandan, Rusya'nın petrolü ve doğal gazından da de feragat edemiyorlar. Rusya satmaya devam etsin istiyorlar.

yorlar. Ama ucuza. Rusya'dan petrol akışının durması demek, dünya pazarında arz-talep dengesinin daha da açılmasına neden olacak ve Batı'da fiyatlar tavan yapacak. Batı bunu halihazırda göze alacak durumda değil.

Rusya ise bu yaptırımı kabul etmeyecektir.

Ki, kabul etmeyeceğini ve geliştireceği sistemle Batı'nın yaptırımlarını boşa çıkaracağını da açıkladı. Batı ve ortakları ise, “Rusya'nın kabul etmekten başka çaresinin olmadığını” düşünüyorlar.

Kaldı ki Rusya bu yaptırımı kabul etse bile, Batı ve ortakları ve elbette ki ABD bekledikleri sonucu elde edemeyeceklerdir.

Almanya'nın Bohum'daki Ruhr Üniversitesi ekonomisti Andreas Loescher, “Bu adım Rusya'ya elbette zarar verecek ama bu kesinlikle beklediği gibi sert olmayacaktır” tespiti yabana atılmamalı.

Uzmanlar, Rus petrolünün üretim

maliyetinin varil başına 20 dolar olduğunu tahmin etmektedirler. Bu da varil başına hala 40 dolarlık bir kâr marjı demektir. Yaptırımlar, benzin, dizel ve kalorifer yakıtı fiyatları için ne anlama geliyor? Bunu bu aşamada kestirmek zor ve büyük ölçüde Rusya'nın tavan fiyat tepkisi sonrası yapacağı hamlelere bağlı. Rusya, bu koşullar altında petrol ihracatını azaltır veya tamamen durdurmaya karar verirse, dünya piyasalarında bir fiyat patlaması yaşanabilir. Ancak bu pek olası görülmemektedir. Uzmanlar, Rusya'nın yeni ihracat kapılarına yönelerek tavan fiyat sınırını aşmasını öngörüyorlar. Ya da Çinli şirketler üzerinde petrolün Rusya kaynaklı olmadığı “belgelenecek” yaptırımlar boşa çıkarılabilir. Başka çaresi olmayan Batı da bile isteye buna göz yumabilir.

OPEC NE YAPACAK BEKLENTİSİ...

Batı umudunu biraz da Petrol İhraç

Eden Ülkeler Teşkilatı'nın (OPEC) 4 Aralık'ta Avusturya'nın başkenti Viyana'da yapacağı toplantıya bağlamıştı. OPEC, 5 Ekim 2022'de yaptığı toplantıda günde 2 milyon varil üretimi azaltma kararı almıştı.

OPEC, ABD ve Batı'nın tepkisine yol açmakla birlikte Rusya'ya da adeta nefes aldirmişti. Dolayısıyla tüm gözler OPEC'in Viyana'da yapacağı toplantıda çıkacak sonuca çevrilmişti. Üretim artışına giderlerse, bir nebze olsun dünya piyasalarında petrol fiyatlarında patlamanın “şimdilik” önü alınabilirdi. Ancak OPEC beklentilerin aksine 5 Ekim'de aldığı kararın devamına karar verdi.

Analistler OPEC'in üretimi artırması durumunda bile, uluslararası petrol ticaretindeki mevcut değişikliklerin tüketiciyi en geç 2023'ün başlarında olumsuz etkileyeceğini varsayıyorlar.

OPEC'in üretimi aynı oranda tutma kararı ve Rus petrolüne uygulanan ambargo piyasalarda fiyat patlamasına yol açacağı benziyor.

Sonuç olarak, Rus ruleti mi “Vahşi Batı”nın hokkabazlığı mı, hangisi kazanacak tartışıla dursun, fatura işçi ve emekçilere kesilecek, kaybeden yine tüketici olacak...

Dilbent Türker'le enternasyonal dayanışma

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Gününde protesto gösterisi yapmak isteyenler arasında olan ve polisler tarafından bacağı kırılan Dilbent Türker'e dayanışma mesajları sürüyor. Almanya'da Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu (PIA) ve Revolutionärer Jugendbund (RJ) ayrı ayrı açıklamalarla, Türker'in yanında olduklarını vurguladılar. Dünya Kadın Konferansı örgütleyicileri ise 19 Kasım'da yayınlamış oldukları röportaj videosunu ekleyerek, Dilbent Türker'le dayanışmaya çağırıldılar.

“Dilbent yalnız değilsin! Mücadelen mücadelemizdir!” başlıklı RJ açıklamasında, olayla ilgili bilgilendirmeler yapılarak, kadına yönelik şiddetin bireysel değil, toplumsal ve sisteme içkin bir sorun olduğu belirtildi. Egemenlerin çıkarlarını korumak için gerektiğinde her türlü şiddete başvurulduğu hatırlatılarak, “Kadınların ezilmesi ve sömürülme-

si ancak tüm cinsiyetlerin sisteme karşı kararlı mücadelesiyle ortadan kaldırılabilir! Uluslararası dayanışmayı yükseltelim!” çağırısı yapıldı.

PIA açıklamasında ise “Dilbent Türker'in çağırısını büyütme için uluslararası dayanışma içinde olduğumuzu, Dilbent'e ve alanda bulunan kadınlara yönelik polis şiddetinin takipçisi olacağımızı ilan ediyor, başta kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri Dilbent'in davasına sahip çıkmaya, bu mücadeleye destek olmaya çağırıyoruz.” denildi. PIA açıklamasının tamamı şöyle:

25 Kasım'da Dilbent Türker'e yönelik polis şiddetini protesto ediyoruz!

İstanbul'da polis, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü eylemine katılmak isteyen-

lere vahşice saldırdı. Taksim Tünel Meydanı'na çıkan sokaklarda ve Karaköy'de birçok noktada gerçekleşen polis saldırısında, 200'e yakın kadın darp edilerek, gözaltına aldı.

Gözaltına alınan kadınlardan biri de 3-9 Eylül tarihleri arasında Tunus'ta gerçekleştirilen 3. Dünya Kadın Konferansı'na delege olarak katılan TOMİS üyesi Dilbent Türker idi. Polis, iradesini kıramadığı Dilbent'in bacağına iki yerinden kırdı.

Dünyadaki bütün kadınların 25 Kasım'da erkek şiddeti ve sömürüsüne karşı alanlara çıkıp itirazlarını büyüttüğünü belirten Dilbent, alanların iktidar tarafından yasaklanmasını eleştirdi.

Devletin yasak kararının başından itibaren kendileri için bir karşılığının ol-

madığını dile getiren Dilbent, “Ne olursa olsun itirazlarımızı yükseltmek için o akşam o alanda olacaktık” dedi. Dilbent Türker, “Bizler örgütlü mücadelemizle faşizmi püskürtmek için sokaklarda, meydanlarda olmaya devam edeceğiz. İşçilerin, kadınların, çocukların sesini haykırmaya devam edeceğiz.” sözleriyle, kararlılığını bir kez daha ifade etti.

PIA olarak Dilbent Türker'in çağırısını büyütme için uluslararası dayanışma içinde olduğumuzu, Dilbent'e ve alanda bulunan kadınlara yönelik polis şiddetinin takipçisi olacağımızı ilan ediyor, başta kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri Dilbent'in davasına sahip çıkmaya, bu mücadeleye destek olmaya çağırıyoruz.

Dayanışma yaşatır!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

PIA (ENTERNASYONAL EMEKÇİ KADIN KOMİSYONU)

Çin Devlet Başkanı'nın Suudi Arabistan ziyareti

Çin Devlet Başkanı, korona pandemisinden sonraki ilk seyahatlerinden biri için Körfez'deki petrol zengini ülke olan Suudi Arabistan'ı seçti. Xi Jinping'in 7-9 Aralık tarihleri arasında sürecek üç günlük ziyaretini, Çin Dışişleri Bakanlığı "Çin-Arap ilişkilerinin gelişme tarihinde çığır açan bir kilometre taşı" olarak nitelendirdi. Çin Devlet Başkanı'nın Riyad Havaalanı'nda görkemli bir şekilde karşılaması da buna uygundu. Xi, Riyad'a indiğinde kırmızı halı ile karşılandı, Suudi Kraliyet Hava Kuvvetleri'nden 7 jet gökyüzünü Çin ulusal bayrağının renklerine boyadı. Gözlemciler, "ABD Başkanı Joe Biden'ın temmuz ayında aldığı ölçülü karşılama" ile taban tabana zıt olan görüntüler sunulduğu iddiasında.

Çin Devlet Başkanı Xi Jinping, Suudi Arabistan'a yaptığı ziyaretin ikinci gününde veliaht prens ve fiili hükümdar Muhammed bin Selman ile bir araya geldi. Suudi Devlet Haber Ajansı'na göre (SPA), her iki lider de Riyad'daki Kraliyet Sarayı'nda hidrojenle ilgili bir enerji anlaşmasının imzalanmasına katıldı. Görüşmede Suudi Arabistan'ın iddialı, "Vizyon 2030" ekonomik reform gündemini Çin'in multi-trilyon dolarlık Yeni İpek Yolu altyapı girişimiyle "uyumlu hale getirme" planı da kabul edildi. Suudi Arabistan ve Çinli şirketler 7 Aralık günü itibariyle yeşil hidrojen, bilgi teknolojisi, ulaşım, inşaat ve lojistik alanlarında 34 yatırım anlaşması imzaladı.

PEKİN, RİYAD'LA HAM PETROL TİCARETİNİ GENİŞLETMEK İSTİYOR

Çin, Suudi Arabistan'ın en büyük ham petrol alıcısı ve ülkenin petrol ihracatının yaklaşık dörtte birini satın alıyor. Dünyadaki en büyük enerji tüketicisi ve gelecekteki enerji tedarikini Körfez böl-

gesinden sağlamak isteyen Çin, korona salgını nedeniyle zayıflayan ekonomisini de canlandırmaya çalışıyor. Suudi Arabistan ise diğer ülkelerle ekonomik ve siyasi bağlarını derinleştirme çabasında. Son zamanlarda Riyad ile Washington arasında enerji politikası ve "insan hakları" konularında artan gerilimler yaşanıyor. Çin'in devlet yayın kuruluşu CCTV'ye göre Xi, Çin'in Suudi Arabistan'ı "çok kutuplu bir dünyada büyük bir güç olarak gördüğünü ve kapsamlı bir stratejik ortaklık geliştirmeye büyük önem verdiğini" söyledi. Pekin, Riyad ile ham petrol ticaretini genişletmeye büyük önem veriyor. Zira Körfez bölgesi, Çin'in enerji güvenliği için çok önemli. Seyahatin en büyük önceliği de petrol. Çünkü Çin Halk Cumhuriyeti dünyanın en büyük enerji tüketicisi ve Riyad için önemli bir ticaret ortağı. Suudi Arabistan geçen yıl Çin'e yaklaşık 50 milyar dolar değerinde petrol

ihrac etti.

Gözlemciler, görüşmenin tek başına ekonomik çıkarlar, petrol ve enerji anlaşmasıyla sınırlı olmadığı fikrindedirler. Dünyaya, ama özellikle de ABD'ye "yeni jeopolitik ortakların harekete geçtiğine" dair bir mesaj vermenin de görüşmenin nedeni olarak görülüyor. Çin'in, ABD ile Suudi Arabistan arasındaki "gerilimli" ilişkiden yararlanmak istediği de yapılan yorumlar arasında. Bu arada Suudi medyası da Çin'in ABD'den daha uygun bir ortak olduğunu, Pekin'in ortaklarına talepler veya siyasi beklentiler yüklediğini ve onların içişlerine karışmadığını propaganda etmesi de dikkat çekiyor.

İRAN VE RUSYA İLE İLİŞKİLER

Gözlemciler, Çin Halk Cumhuriyeti ile ilişkilerde Suudiler için tek olumsuz noktanın, Çin'nin Suudi baş düşmanı

İran'la da yakın bir ittifak sürdürüyor ve Tahran'ın da enerjiye çok ihtiyacı olan Çin Halk Cumhuriyeti'ne petrol sağlıyor olması konusunda ortaklaşıyor. Çin'in Rusya ile yakın ilişkileri ise Çin-Suudi dostluğuna engel değil. ABD ile ortaklıklarına rağmen, Suudiler Moskova ile yakın ekonomik bağları sürdürüyor ve yaz aylarında kendi petrollerini dünya pazarında kârlı bir şekilde satmak için Rusya'dan büyük miktarlarda ucuz petrol satın alıyor.

Muhammed bin Selman, bu hafta sadece Çin Devlet Başkanı Xi Jinping'i ağırlamakla kalmayacak, 9 Aralık'ta Riyad'da en az 14 devlet başkanının katılımı beklenen bir Çin-Arap zirvesine ev sahipliği yapacak. Çin-Arap zirvesi, Çin'in on yıllardır ABD'nin münhasır hegemonik bölgesi olarak kabul edilen bir bölgede etkisini genişletme çabasının da bir sonucu olarak görülmelidir.

25 Kasım'da İstanbul/Türkiye'de kadına yönelik şiddete karşı gösteri yapmak isteyen kadınlar ağır bir saldırıya uğradı.

25 Kasım'da İstanbul'da miting düzenlemeyi planlayan Kadın Platformu'na yasak getirildi. Kadınlar gösteri haklarını savununca polis kadınlara sert müdahalede bulundu. Türkiye'den sendikacı meslektaşlarımız bize 200'e yakın ka-

ver.di: Bunu kabul etmiyoruz!

dının tutuklandığını söylediler! Gözaltı sırasında kadınlar dövüldü, yerlerde sürüklendi ve elleri arkadan kelepçelendi. Polisin şiddetli saldırılarına maruz kalan kadınlar arasında metal işçisi ve sendikacı Dilbent de vardı. Arkadaşımızın ayağı iki yerden kırıldı. Polis kırık bacağına

tekrar tekme attı ve bacağı kırık olmasına rağmen saatlerce sorguya çekildi. Bundan dolayı hastanede birkaç saat süren bir ameliyat geçirdi.

Neredeyse her gün bir kadın öldürülür ve bilinmeyen sayıda kadın erkek şiddetine maruz kalırken, bunu önlemek

için hiçbir önlem alınmıyor. Buna karşı direnen kadınların gösteri yapma hakkı ise yasaklandı ve kadınlar acımasız polis şiddetiyle karşı karşıya kaldılar.

Bunu kabul etmiyoruz!

Kadına yönelik şiddet sona erdirene kadar dünyanın her yerindeki kadınlarla birlikte mücadele edeceğiz!

**VER.Dİ EYALET BÖLGE
KADIN MECLİSİ BAŞKANLIĞI**

Amerika-Afrika zirvesi

54 ülkesi ve bir milyardan fazla nüfusuyla dünyanın en yüksek nüfusa sahip ikinci kıtası olan Afrika, giderek artan bir küresel rekabete sahne oluyor. Zira Afrika kıtası altın, elmas, uranyum, koltan, bakır, fosfat, demir, alüminyum, titanyum, kömür gibi maden ve mineraller barındırıyor. Yanı sıra kıtanın çok sayıda ülkesi petrol ve doğal gaz ihracatçısı haline geldi. Dolayısıyla ExxonMobil, Shell, Total, Elf, Chevron, Petronas, Rosneft, Sinopec, Gazprom gibi küresel enerji devleri Afrika'ya üşüştüler. Afrika kıtasının emperyalist ve bölgesel güçler için önem taşıyan bir diğer yönü de zengin tarım potansiyeline sahip olmasıdır. Kitada kakao, vanilya, kahve, çay, muz, ananas, mango, pamuk, kauçuk gibi endüstriyel tarım ürünleri de üretilmektedir.

Afrika'nın taşıdığı bu potansiyellerden pay kapma yarışına giren ABD, Çin, Rusya, Avrupa Birliği (AB) gibi küresel emperyalist güçlerin kıtadaki rekabeti sertleştiriyor. Bu güçlerin yanı sıra Hindistan, Brezilya, İsrail, İran, Türkiye, Japonya, Güney Kore, Tayvan, Malezya, Endonezya ve Körfezde'deki Arap ülkeleri de kitada nüfuz alanları elde etmeye çalışıyor. Çin, bölgede yükselen temel güç konumundadır. Rusya'nın da önemli bir nüfuz alanı olduğu kabul ediliyor. Amerika'nın ise bölgede gerilediği iddia ediliyor. New York Times gazetesi geçen pazartesi günü, Çin'in Afrika ile ticaret hacminin geçen yıl 261 milyar dolara yükseldiğini, ABD'nin ticaret hacminin

ise 64 milyar dolara gerilediğini yazdı.

Çin ile Rusya'nın Afrika kıtasında artan etkisi ABD'yi rahatsız ediyor. Bu etkiyi kırmaya heveslenen Joe Biden yönetimi, Amerika-Afrika zirvesini organize etti. ABD Başkanı Biden'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan toplantıdan önce "Zirve, Afrika'nın kilit bir jeopolitik oyuncu olduğunun kabulüne dayanıyor. Kıta, yalnızca Afrika halkının değil dünyanın da geleceğini şekillendirecek" açıklaması yaptı. Biden ise toplantıda yaptığı konuşmada, "Afrika başarılı olursa, ABD de başarılı olur. O zaman tüm dünya başarılı olur...Afrika olmadan hiçbir uluslararası mücadelenin üstesinden gelinemez...Kibar olmaya çalışmıyorum. Bu bir gerçek" dedi. ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken de Afrika'nın "önemli bir jeopolitik güç" olduğunu belirterek "Kıta

geleceğimizi şekillendirecek" iddiasını ortaya attı. Kıtaya dair yapılan bu açıklamalar, ABD'nin bölgeye biçtiği 'önem' hakkında fikir veriyor.

Salı günü başlayan ve 49 Afrika devlet veya hükümet başkanının katıldığı üç günlük ABD-Afrika zirvesi perşembe günü Washington'da sona erdi. Toplantının gündeminde yatırım, ticaret, sağlık ve iklim konuları yer aldı. 300 Amerikan ve Afrikalı şirketin temsilcilerinin katıldığı bir iş forumunda, yolların, internetin ve yenilenebilir enerjilerin genişletilmesi hakkında konuşan Biden, ticari ilişkilerin önemli ölçüde güçlendirileceğini söyledi. Biden ayrıca, Afrika Birliği (AU) üyesi devletlerle yapılacak serbest ticaret bölgesi anlaşması ile Amerikan şirketlerine 1,3 milyar kişiye erişim ve devasa bir pazar sağlayacağını iddia etti. Biden

49 Afrika ülkesinin devlet ve hükümet başkanlarına kapsamlı 'ekonomik yardım' sözü de verdi. Söylendiğine göre üç yıl içinde ABD hükümeti Afrika'ya 55 milyar dolar yatırım yapacak. Paranın, Afrika altyapısına, şirketlerine, teknolojisine ve sağlık hizmetlerine harcanacağı vaat ediliyor.

Dünya jandarmalığı zayıflayan ABD'nin bu hamlesinin ne kadar etkili olacağı belli değil. Zira kitada etkili olan diğer güçlerin de karşı hamleler geliştirmesi kaçınılmaz görünüyor. Bu bağlamda Afrika'nın kaynaklarının paylaşımı üzerine devam eden emperyalist rekabetin sertleşmesi, önümüzdeki yıllarda ise kıtanın daha büyük hesaplaşmalara sahne olması kaçınılmaz görünüyor.

MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi) Başkanı Gabi Fechtner 25 Kasım günü polis şiddeti ile bacağı kırılan TOMİS MYK üyesi Dilbent Türker için mesaj yayınladı.

Gabi Fechtner'in mesajı şu şekilde: "Sevgili Dilbent, sevgili kadın arkadaşlar ve yoldaşlar

İstanbul'da kadına yönelik şiddetle mücadele gününde siz mücadeleciler kadınlara yapılan vahşi saldırıyı duydum. Kadınlar yasaklara ve tehditlere rağmen yığıtçe mücadele etti. 200 kadın dövüldü, yaralandı, çoğu ise tutuklandı.

Bu saldırı, kadına yönelik şiddetin, bu şiddeti kurumsallaştıran gerici, faşist ve emperyalist devletlerden kaynak-

MLPD Başkanı'ndan Türker ile dayanışma

landığının kanıtıdır. Bu şiddeti özellikle vahşice uygulayanlardan biri faşist Erdoğan'dır. Bu kadar saldırgan olan rejim, bununla nasıl tedirgin olduğunu da gösteriyor. Belli ki işçilerin örgütlü mücadelesinden ve grevlerden, toplumdaki diğer hareketlerle bağlantılı olan militan bir kadın hareketinden ve direnişçilerin baş eğmemesinden korkuyor.

Belki faşist yöntemleriyle bazılarını yıldırabilirler; ancak uzun vadede işçi sınıfının ve geniş kitlelerin irade ve çıkar-

larına karşı olan hiçbir sistem işlemeyecektir. Bir parmağı, bir bacağı kırabilirler ama beşi bir arada bir yumruğa, binlercesi örgütlü bir güce dönüşür!

Sevgili Dilbent, Tunus'ta seninle tanışabildiğim için mutluyum. Seni üzmemlerine izin vermeme söylememe gerek yok. Çünkü seninle tanıştım ve bunun senin için bir seçenek olmadığını biliyorum!

Sevgili yoldaşlar,

Son aylarda emperyalist dünya siste-

mi, daha önce hiçbirimizin yaşamadığı, hızlı bir istikrarsızlaştırma ve yıkıcı bir güç sergiliyor. Bu, bizim daha iyi örgütlenip birliğimizi sağlamamızı, her zamankinden daha derin ideolojik birleşmemizi ve enternasyonal sosyalist devrimin hazırlanması için açık bir strateji ve taktiği gerekli kılıyor. Dünya sosyalizm için haykırıyor!

Bu konuda sizlerle birlikte çalışmaktan mutluluk duyuyorum.

Devrimci ve candan selamlar!

Düşüncelerimde sizlerle!

GABI FECHTNER, MLPD (ALMANYA MARKSİST LENİNİST PARTİSİ) BAŞKANI"

2022 yılında...

Kadınlar sömürüye baskılara, gericiliğe boyun eğmedi!

2022 yılının son günlerinde İsmailağa cemaatine bağlı Hiranur Vakfı kurucusunun kızı H.K.G'nin 6 yaşında imam nikahı ile evlendirilmesi ve yıllarca cinsel istismara maruz bırakılması haberleriyle sarsıldık. Toplumun geniş kesimlerinin tepki gösterdiği bu olay "münferit" olmadığı gibi, her türlü gerici cemaat, tarikat ve vakıflarla koalisyon kuran AKP iktidarının izlediği politikaların kaçınılmaz sonuçlarından biriydi. Sermaye sınıfının vurucu gücü AKP, 20 yıl boyunca izlediği neo-liberal politikalarla kadın emeği sömürsünü daha da derinleştirdi, pandemi sürecinde ise kadınlar için kurlsız ve güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırdı. Öbür yandan dinsel referanslara dayanarak kadınların toplumdaki ikincil konumunu pekiştirerek kazanılmış haklarına göz dikti. 4+4 ile kız çocukları örgün eğitimden uzaklaştırıldı, müftülere nikah yetkisi verildi, İstanbul Sözleşmesi'nden bizzat gerici cemaat ve tarikatların talebiyle çıkıldı, diyanet fetvalarıyla kadınların kimliği yok sayılmaya devam etti, kadına yönelik şiddete karşı önlem almak yerine, yargı kararlarıyla şiddet adeta teşvik edildi.

Altı yaşındaki H.K.G ve onun gibilerin kurbanı olduğu bu kokuşmuş rejim 2022 yılı boyunca da kadın düşmanı icraatlarına devam etti.

Ayakta kalabilmek için baskı, şiddet, sömürü dışında elinde bir araç kalmayan AKP-MHP iktidarı 2022 yılında da işçilere, emekçilere, kadınlara çok yönlü yıkımı dayattı. İktidarın politikaları sonucu yılın başından itibaren enflasyonun durdurulamaz yükselişi ve artan hayat pahalılığı emekçilerin yoksulluğunu daha da derinleştirdi. İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesinin ardından kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerinin arttığı kayıtlara geçti. Sarayın aparatı haline getirilen düzenin yargının da şiddete kol kanat gerdiği, aldığı birçok kararla tekrar tekrar ispatlandı. Vahşi bir şekilde yakılarak katledilen Pınar Gültekin'in katiline ödül gibi ceza verilmesi, yargı denen kurumunda koyu bir gerici yuva olduğunu gösterdi. Burjuva yargının, AKP iktidarının kalkını olduğunun en bariz göstergesi ise Danıştay'ın İstanbul Sözleşmesi'nin feshi konusundaki kararı oldu. Danıştay, çok sayıda kadın örgütü, parti, meslek örgütünün İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesine dönük itirazlarını pervasızca

reddederek saraya biat ettiğini gösterdi.

İktidarın bu icraatları seçim sathı mahalline girdiğimiz 2022 yılında, toplumsal muhalefetin sindirilmek istenmesi ve kutuplaştırma siyasetinin derinleştirilmesi ile devam ettirildi. Kitle eylemi yasaklarını konser yasakları izledi, Sezen Aksu'ya saldırganlığı Gülşen gibi popüler bir sanatçının linç edilmesi girişimi takip etti. "Aileyi koruma" adı altında nefret politikası izlenerek, her türlü gerici cemaatle birlikte LGBT karşıtı yürüyüşler düzenlendi. Son olarak ise Kemal Kılıçdaroğlu'nun iktidarın ekmeğine yağ süren başörtüsü çıkışının ardından, kadınları başörtülü-başörtüsüz olarak ayırtırmayı içeren ve LGBT bireyleri hedefleyen anayasa düzenlemesi, AKP-MHP tarafından meclis gündemine getirildi.

İktidarın baskı politikaları tüm toplumsal mücadele dinamiklerini olduğu gibi, kadın hareketini de hedef aldı. Halihazırda toplumsal muhalefetin en diri kesimini oluşturan kadınlar, yıl boyunca iktidarın saldırılarına maruz kaldı. Son 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde başta İstanbul olmak üzere pek çok kentte kadınların eylemlerine dönük şiddet vahşet boyutuna ulaştı. Tüm bunlar AKP-MHP rejiminin, mücadele eden kadınlara nasıl bir düşmanlık beslediğini gözler önüne sermiştir.

AKP-MHP iktidarının izlediği 'dışarıda savaş ve saldırganlık, içerde baskı ve terör' politikasına rağmen kadınlar 2022 yılında toplumsal yaşamın tüm alanların-

da direnmeye devam ettiler. Ocak ayında, düşük zam dayatmasına karşı farklı sektörlerde insanca yaşamaya yetecek ücret için eyleme geçen işçilerin içinde çorap işçisi kadınlar ön saflarda yer aldı. Sonraki aylarda sendikal hakları için direnen Asen Metal, Sinbo, Amazon, Lezita, Pas South, Acarsoy Tekstil, Xiaomi, Barutçu Tekstil, Koç Üniversitesi direnişlerinde de kadın işçiler belirgin bir rol oynadılar. Sömürüye karşı çıkmanın yanı sıra cinsel baskıya, tacize, mobbinge karşı da seslerini yükselttiler. Kürt hareketinin temel bileşeni olan Kürt kadınları da imha ve inkar siyasetine, baskılara, yasağlara, devlet terörüne rağmen boyun eğmediler. Sermaye iktidarının rant ve kar uğruna doğayı talan etmesine karşı İkizdere'den Akbelen'e süren çevre mücadelelerinde de kadınlar ön saflarda yer alarak yaşam alanlarına, geleceklerine sahip çıktılar.

Ülkenin dört bir yanında kadınlar şiddete, baskılara, eşitsizliklere karşı da yıl boyunca seslerini yükselttiler.

Coğrafyamızda bunlar yaşanırken, dünyanın dört bir yanında ekonomik krizin derinleşmesi, ırkçılığın ve gericiğin tırmanması sonucu kadınlar üzerindeki baskı, şiddet ve eşitsizlik de artmaya devam etti. Buna rağmen kadınlar Latin Amerika'da kadın yönelik şiddete, Amerika'da kürtaj yasağına, Macaristan'da gerici Anayasaya, Afganistan'da vahşi Taliban rejimine, İsviçre'de kadın erkek

eşitsizliğine ve daha pek çok ülkede haklarının gasp edilmesine karşı mücadeleyi yükselttiler.

Bu toplamda 2022 yılına damga vuran, tüm dünya emekçilerine, kadınlara ilham veren olay ise 3 ayı aşkındır İran'da devam eden direniş oldu. Başörtüsü kurallarına uymadığı gerekçesiyle Mahsa (Jina) Amini isimli genç bir kürt kadının uğradığı şiddet sonucu yaşamını yitirmesinin ardından kadınlar tarafından başlatılan eylemler, tüm İran'a yayıldı. Eylemler on yıllardır molla rejimine karşı biriken toplumsal hoşnutsuzları tetikledi. 350'yi aşkın insanın yaşamını yitirmesine, 2 kişinin idam edilmesine, on binlerce kişinin gözaltına alınmasına rağmen İran'da kadınların ve emekçi halkın mücadelesi sürüyor.

Emperyalist kapitalist devletler 2023 yılında da dünya halklarına dönük savaş ve saldırganlık politikalarını sürdürecektir. AKP-MHP iktidarı ise tepeden tırnağa çürümüş saray rejimini ayakta tutabilmek için baskı ve zorbalığı daha da tırmanmaya hazırlanıyor. Emperyalist kapitalizmin döne döne yarattığı karanlığa rağmen, başta İran olmak üzere dünyanın dört bir yanında direnen, mücadele eden, boyun eğmeyen kadınlar da eşit ve özgür bir dünya kurma umudunu büyötmeye devam edecekler.

Gerçekler gün gibi ortadayken yalanlarınız nafile!

Gençlik ve Spor Bakanı Mehmet Muhtarrem Kasapoğlu, geçtiğimiz günlerde 1 milyon 392 bin 629 öğrencinin 27 milyar liralık borcunun silindiğini açıkladı. Bakan bir banka reklamı metni okuyormuş gibi sarf ettiği sözlerine şunları da ekledi: “Cumhurbaşkanı, kredi geri ödemelerine ilave edilen endeks tutarlarının kaldırılacağı müjdesini vermişti. Artık öğrenim kredisi borcu, öğrenim kredisi olarak verilen miktar kadar olacak. Gençlerimiz geri ödemelerde bu tutarın üzerine ekstra bir fark ücreti ödemeyecekler.”

Ekonomik kriz tüm toplumu etkisi altına almış durumda. Gençler, işsizler ve yeni mezun üniversite gençliği bu krizden en çok etkilenenlerin başında geliyor. Hal böyle olunca milyonlarca genç, mezun olduktan sonra yeni bir hayat kurma hayali yerine eğitim hayatı boyunca biriktirdiği borçları nasıl ödeyeceğinin derdine düşüyor. Zira ödenmedikçe bu borcun faizi işliyor ve haciz tehditleri başlıyor. Bakan Kasapoğlu'nun ‘müjde’ olarak lanse ettiği “faizi kaldırdık” açıklaması ise gerçekleri yansıtmıyor. Nitekim daha önce de benzer açıklamalar yapıldığında sosyal medya üzerinden binlerce kişi borçların faizinin silinmediğini paylaşmıştı.

Milyonlarca öğrenci olarak, üniversitede eğitime devam edebilmek için yapacağımız masrafları karşılayabilmek için hem devletten kredi almak zorunda bırakıyoruz hem de verilen bu kredi ihtiyaçlarımızı karşılamadığı için çalışmak zorunda kalıyoruz. Normal şartlarda öğrenciye sağlanacak devlet bursları (“kredi” diye bir şeyin zaten olmaması gerekir) öğrencinin yalnızca kültür-sanat faaliyetleri, spor aktiviteleri gibi durumlarda kullanması içindir. Çünkü öğrencilerin barınma, beslenme, ulaşım ve eğitim materyal masrafları zaten devlet tarafından karşılanması gerekir. Ancak öğrenciler, aldıkları burs veya krediler üzerinden yalnızca bütün bir ay boyunca nasıl geçineceklerinin hesabını yapmak zorunda kalıyor ve bunun derdine düşüyor. Öğrencilerin bir başka sorunu ise öğrenci kredi veya burslarının 1 yıl boyunca aynı kalmasıdır. Bu durum öğrencilerin geçinememe yüküne daha da ağırlaştırılmaktadır.

Ankara'daki Cebeci Site Yurdu'nda düzenlediği basın toplantısında konuşan

bakanın açıklamaları bununla da sınırlı değil. Bakan şu iki konuyu da açıklamalarına ekliyor: “Yurtlara başvuruda 2022 yılında cumhuriyet tarihi rekoru kırıldı ve tüm zamanların en yüksek yerleştirme oranı yakalandı. Başvuran herkesin yerleştiği gibi yeni başvurulara da açık durumdayız artık. Bu 20 yıllık süreçte genç odaklı siyasetin en güzel sonucudur” ve “Fiyat artışı söz konusu olmadı. Fiyatlarımız 270 ila 450 lira arasında değişiyor. Aynı fiyatlarla devam ediyoruz. Gençlerimize elektrik, su, güvenlik, temizlik, çamaşır ve internet gibi imkanların tamamen ücretsiz bir ortam sunuluyor. Kültür, sanat, spor faaliyetlerinde de yeni alanlar açtık. Beslenme desteğimiz 2,5 kat artarak aylık 1800 liralık desteğe dönüştü. Gençlerimiz sabah kahvaltısı ve akşam yemeğine ücret ödemediği için erişebiliyor.”

Cumhuriyet tarihindeki en yüksek yurt başvuru artışının yaşanma nedeni KYK yurtlarının harikulade yaşam ortamlarına sahip olmasından değil, konut krizi ile birlikte artan fahiş ev-özel yurt vb. kiralardan dolayıdır. Ayrıca “başvuran kimse açıkta kalmadı” sözleri ise yalandır. Binlerce öğrenci yedek sırada beklediği için eğitimine ya sonradan devam etti ya da hiç başlamadı. Nitekim KYK yurt yatak kapasitesi ile üniversite öğrencisi sayısını karşılaştırdığımızda yurt yatak kapasitesinin öğrenci sayısını karşılama-

dığı açıktır. “Bu yıl barınma sorunu kalmadı” diye sunulsa da bizler gerçeklerin ne olduğunu biliyoruz. Bunu yurttaki revir odalarının öğrenci odalarına çevrilmesinden çoktan terk edilmiş olması gereken ranza sistemi ile 3 kişilik odaların 6 kişilik odalara dönüştürülmesine, yeni eklenen yatak sayısı kadar odalara çalışma masası ve kıyafet dolaplarının sığdırılmamasından biliyoruz.

Bakanın yurtların niteliği ve fiyatları hakkında yaptığı açıklamalar var olan gerçeğe tümüyle aykırıdır. Kaldığı Esenyurt KYK Yurdu'nun 1 aylık ücretini ödeyemediği için yurttan atılan Burak Başer atıldığı yurt önünde başlattığı eyleme devam ediyor.

Yurtlarda çeşitli böcekler odalarda geziyor. Çemberlitaş Kız Öğrenci KYK yurdunda olağan hale gelen farelerin artık öğrenciler tarafından konulmuş bir adı bile var! Edirne Selimiye KYK Yurdu'nda tanımlanamayan böcek türleri odalarda geziyor. Ya da Sakarya Üniversitesi'ndeki yurtların yılın başından beri bitmek bilmeyen sıcak su sorunu var. 5. katlardaki yurt odalarında su dahi yok.

Yakın zamanda gerçekleşen depremin ardından Düzce, Sakarya ve Bolu taraflarındaki tüm KYK yurtlarının duvarlarda çatlak ve dökülmeler olduğuna ilişkin görüntü ve videolar medyaya yansıdı. Sadece eğitim döneminin açılma-

sıyla ilk aylarda KYK yurtlarında kalan 250 öğrenci yemeklerden dolayı zehirlenerek hastaneye kaldırıldı. Birkaç gün önce İstanbul Sancaktepe İyimeyaz Kız KYK Yurdu'nda kalan öğrenciler yediği yemeklerden zehirlenerek hastaneye kaldırıldı. Her gün farklı farklı yurtlardan böcekli, taşlı, kurtlu yemeklerin görüntüleri basına yansıyor. Büyük bir övgü ile bahsettikleri beslenme desteği ise tamamen mağduriyet yaratıyor. Sabit menü uygulamasına geçilmesiyle tek tip menü çıkan KYK yurtlarında çeşitli nedenlerle her gıda ürününü yiyemeyen ya da vegan-vegetaryan öğrenciler aç bırakılıyor.

Tüm bunların özü şudur: Öğrenciler insani olmayan koşullarda ‘barınmak’ zorunda bırakılıyor. Ancak biz öğrenciler insanca yaşayabileceğimiz, arkadaşlarımızla daha sağlıklı ilişkiler kurabileceğimiz, zehirlenmeden beslenebileceğimiz, sıcak suların aktığı, kaloriferlerin patlamadığı, depremlerde can güvenliğimizden emin olabildiğimiz güvenli yurtlarda kalmak istiyoruz.

Devlet istediği kadar sınırsız medya imkanlarıyla topluma “barınma sorunu yok” deyip bambaşka bir tablo çizmeye çalışsın. Gerçekler gün gibi ortadadır!

Nitelikli, parasız ve ulaşılabilir bir şekilde barınma hakkı!

EYT... EYT mi?

Sarayın soytarısı bakanlardan Nuretin Nebati, bir gazetecinin Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT) hakkında "Hazine'ye mi takıldı" diye sorduğu soruyu, çevresine anlamamış gibi bakınarak "EYT...EYT mi?" diye yanıtladı. Bakan Nebati'nin 'tiye' aldığı EYT, milyonlarca emekçinin gasp edilmiş hakkıdır ve Saray takımı tarafından sık sık istismar edilen bir sorundur. Seçim malzemesi edilen EYT sorunu bir kez daha ertelenerek önce Ocak'a bırakıldı. Ardından AKP Şefi Erdoğan 15 günde halledeceklerini iddia etti. Açık ki, sefaletle mahkum ettiği insanlardan oy alabilmek için bu sahtekarlığı yapıyor.

EYT sorunu 1999 yılında, işçiler 17 Ağustos depreminin acılarını sarmaya çalışırken, sessiz sedasız çıkarılan yasa ile gündeme gelmiş bir hak gaspıdır. 8 Eylül 1999'dan önce çalışmaya başlayan kadınlar 20, erkeklerse 25 yılda emekli olabiliyordu. Dönemin hükümeti tarafından çıkarılan 4447 sayılı yasa ile sigortalılık süresi ve prim gün sayısının yanı sıra yaş şartının da getirilmesi ile emeklilikte 17 yıla varan gecikmeler yaşanmaya başladı. 4447 sayılı yasayı daha da ağırlaştıran AKP iktidarı emeklilik yaşını 65'e yükseltti. Böylece milyonlarca işçi EYT diye anılan hak gasplarına maruz bırakıldılar

Emeklilikte yaşa takılanların ana talebi, bu yasaların geçmişe dönük uygulanmasına son verilmesi ve insanca yaşama yetecek emeklilik maaşlarıdır.

SGK verilerine göre halen 6.3 milyon kişi EYT sorunu yaşıyor. Ülkenin dört

bir yanında ortak talepler etrafında bir araya gelen EYT'liler, dernekleşerek ve sokak mücadelesi yürüterek düzen muhalefetinin ve Saray rejiminin sorunu görmesini sağlayabildiler. Ancak EYT'lilerin mücadelesinin kimi zayıflıkları bir yana bırakılırsa, Saray rejiminin histerik emekçi düşmanlığı bu sorun üzerinden de gözler önüne serildi.

AKP şefi Erdoğan EYT düzenlemesine yönelik taleplere ilk elden karşı çıkmış, "Seçim kaybetsek de yokum" demişti. Kendisi erken emekli olurken tam bir pişkinlikle EYT'lileri "ekonomiyi çökertmek için manipülasyon yapmakla" suçlayıp hedef göstermişti. Kendisi ile dalkavuk-

ları saraylarda sefahat sürerken, EYT'lilerin taleplerinin "devlet bütçesine külfet" olacağını iddia etmişti. AKP'li bakanlar ise EYT'lileri "erken yaşta emeklilik istiyorlar" diye suçlamıştı. EYT'lileri 'çift dikiş yapmak'la da suçlayan Erdoğan, bu sözleriyle emeklilere reva görülen sefaleti itiraf etmişti. Zira emeklilik maaşı, açlık sınırının çok çok altındadır ve emekçiler emekli olduktan sonra da çalışmak zorunda kalmaktadır.

Tabandaki desteğini yitiren ve oy taleşine düşen Saray rejiminin bir kez daha "çözeceğiz" diyerek duyurduğu EYT düzenlemesi, sahte vaatlerin ötesine geçemiyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Ba-

kanlığı ile Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın ortak çalıştığı konuyla ilgili patronlar muhatap alınırken milyonlarca EYT'linin tek çatı altında toplandığı EYT Derneği'nin görüşme talepleri reddedildi. Son olarak patronların talebi üzerine, 2 milyon kişinin emekli edilmesinin kapitalistler ve bütçe üzerinde ağır bir yük oluşturacağı gerekçesiyle yaş şartı düzenlemesi tartışmaya açıldı. Eğer düzenleme bu şekilde yapılırsa, EYT'lilerin önüne başka engeller çıkarılmış olacak. Öne sürülen düzenleme kriterleri altı milyondan fazla EYT'linin "Amasız fakatsız ayrımsız emeklilik" talebinden çok uzaktır.

Saray rejimi, işçi-emekçileri sefaletle sürüklerken, EYT'lileri de "külfet" görmeye devam ediyor. Ancak belli bir çalışma süresini tamamladıktan sonra emekli olmak ve emekli olduktan sonra da insanca yaşayacak bir ücret ve başta sağlık hakkı olmak üzere sosyal haklara sahip olmak, işçilerin hakkıdır.

Beka sorunu yaşayan Saray rejimi, EYT'lilerin taleplerini karşılamadan, oylarını almanın yollarını arıyor. Yani sahtekarca oyun çevirme derdinde. Oysa 20 yıldır iktidar olanlar bu sorunu çözecek olsalardı bunu çoktan yaparlardı. Hal böyleyken boş vaatlerle milyonlarca EYT'linin umutları ile küstahça oynayan Saray rejimine oy verilmesi değil hesap sorulması gerekiyor. Emeklilik hakkının iyileştirilmesi ve insanca yaşama yetecek emeklilik maaşı için bu rejimden medet ummak değil, ona karşı mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

K. DÜŞGÖR

Küçükçekmece'de asgari ücret ve Emegün Kurtuluşu Gazetesi gündemli toplantı

Küçükçekmece'de asgari ücret ve Emegün Kurtuluşu Gazetesi gündemli işçi toplantısı gerçekleştirildi.

Toplantıda yapılan açılış konuşmasında işçi ve emekçiler için çalışma ve yaşam koşullarının giderek kötüleştiği, ekonomik krizin tamamen işçi ve emekçilerin omuzlarına yüklendiği bir dönemde asgari ücret görüşmelerinin başladığı ifade edildi. Yakın dönemdeki asgari ücret görüşmelerinden örnekler verilerek Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun işçi düşmanı tutumları teşhir edildi. Komis-

yonda sendikal bürokrasinin oynadığı uğursuz rol üzerinde duruldu.

Asgari ücretin genel ücret haline geldiği, ücretli çalışanların çoğunun asgari ücretli olduğu ya da asgari ücretin biraz üzerinde bir ücretle çalıştıkları ifade edildi. Bu nedenle asgari ücretin tüm ücretli çalışanları ilgilendirdiği ifade edildi. İnsanca yaşamaya yetecek ücret talebi ile birlikte eğitim, sağlık, barınma gibi temel insani hakların ücretsiz olması, elektrik, su, doğalgaz harcamalarının insani ihtiyaç oranında ücretsiz karşılan-

ması taleplerinin birlikte ele alınması gerektiği söylendi. İnsanca yaşamaya yetecek ücret ve insanca çalışma koşulları için taban örgütlülükleri ve işçi inisiyatifinin önemi üzerinde duruldu.

Açılış konuşmasının asgari ücret süreci üzerine sohbet edildi. Toplantıya katılanlar kendi işyerleri üzerinden örnekler verdiler. Ayrıca 17 Aralık'ta İşçi-Emekçi Birliği'nin gerçekleştireceği asgari ücret eylemine çağrı yapıldı.

Örgütlenme deneyimlerini aktardılar.

Toplantının ikinci bölümünde ise 1 Ocak'ta çıkacak Emegün Kurtuluşu Gazetesi üzerine konuşuldu. Emegün Kurtuluşu Gazetesi'nin misyonu anlatıldı. Bir örgütlenme aracı olarak önemi üzerinde duruldu. Emegün Kurtuluşu'nun kampanya süreci, gazetenin dağıtımı ve katkı üzerine planlamalar yapıldı. Emegün Kurtuluşu için hazırlanan takvimlerin yaygın bir satışının gerçekleştirilmesi üzerine planlama yapıldı.

KIZIL BAYRAK / KÜÇÜKÇEKMECE

İnsanca yaşanacak bir ücret ve promosyon hakkı için mücadeleye!

Yılın son aylarına yaklaştığımız şu günlerde, her yıl olduğu gibi asgari ücret tartışmaları alevlendi. Asgari ücret maalesef ülkemizde milyonlarca işçi ve emekçinin ücreti olmuş durumda.

Bugünlerde çok farklı kesimler tarafından telaffuz edilen asgari ücret rakamları havada uçuyor. Asalak patronlar ve iktidar cephesi "işçilerimizi enflasyon yükü altında ezdirmeyeceğiz, sevinecekleri, müjde niteliğinde bir ücret" vereceğiz diyorlar. İşçi konfederasyonlarından DİSK 13,200 TL, Türk-İş ise "kırmızı çizgimiz" 7785 TL diyor.

Açıklanan bu rakamların hiçbirisi işçi ve emekçiler için müjde değil. Hayat şartlarının bu kadar zor olduğu bu dönemde, her geçen gün zamların olduğu

bu ortamda, dillendirilen bu rakamlar, köleliğimizin ve sefaletimizin devam etmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Yoksulluk sınırının 26 bin TL, açlık sınırının 8 binlere dayandığı bu koşullarda, telaffuz edilen bu rakamlar adeta işçilerle dalga geçmek demektir. Geçim ve hayat sıkıntısı yaşamadan, zihnimizde fatura derdi olmadan insanca yaşayabileceğimiz ücret kesinlikle konuşulmamaktadır.

Diğer bir sorun ise hakkımız olan banka promosyonlarımızın gasp edilmesidir. Yargıtay kararı olmasına ve yargı "işçinin hakkıdır" demesine rağmen, bu paralar sermayedarlar tarafından gasp edilmektedir. Belli başlı fabrikalarda, sendikali işletmelerde bu paralar

ödenirken çoğu işletmede bu hakkımız gasp edilmektedir.

İnsanca yaşayacağımız bir ücret ve promosyon hakkımızın gasp edilmemesi için bir arada olmalı ve örgütlenmeliyiz. Bir arada olur ve birbirimize güvenirse, "burada bir şey olmaz" mantığından sıyrılıp emeğimize ve mücadelemize sahip çıkarsak, fabrikalarımızda, işyerlerimizde komitelerimizi kurarak birlikte mücadele edersek alamayacağımız hiçbir hakkımız kalmaz.

Hak verilmez alınır!

Haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye edelim!

İKİTELLİ OSB'DEN PETROKİMYA İŞÇİSİ

TİB: İnsanca yaşamaya yeten bir ücret için mücadeleye!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu her yıl olduğu gibi bu yıl da sefalet ücretimizi belirlemek için bir araya geliyor. Bir orta oyunundan ibaret olan komisyonun oyuncuları ise sermaye iktidarının temsilcisi Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Bilgin, kapitalistler örgütü Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Başkanı Özgür Burak Akkol, figüranı ise sermaye uşağı TÜRK-İŞ şefi Ergün Atalay'dır.

Komisyon birleşenleri sermaye dünyasına aittir ve bizlerle uzaktan yakından alakaları yoktur. Onlar için varsa yoksa kapitalistlerin çıkarları ve karlarıdır. Bu yüzden komisyona düşen iş, sermaye iktidarının belirleyeceği asgari ücreti ilan etmek olacaktır. Bizler tribünlerde seyirci kaldığımız sürece, yazık ki bu rezil oyun tekrarlanmaya devam edecektir.

Toplumun ezici çoğunluğu için kanyan yara haline gelen ekonomik, siyasal, sosyal sorunları derinleştiren Saray rejimini, yaklaşan seçimleri kaybetme korkusunun sardığını görmekteyiz. Ge-

linen aşamada 'ortalama ücret' haline getirilen asgari ücrete 'yüksek zam' beklentisi yaratan AKP-MHP koalisyonu, emekçileri aldatmanın yollarını arıyor. Estirilen bu zehirli havada sefalet zammını lütufmuş gibi bize yutturmaya hazırlanıyorlar.

Sermaye rejiminin körüklediği krizi ve TL'nin döviz karşısında değer kaybetmesiyle tırmanışa geçen enflasyondan dolayı alım gücümüz iyice düştü. Açlığın, yoksulluğun dibini gördük ve adeta nefes alamaz duruma düşürüldük. Geçtiğimiz yıl büyük şatafatla yapılan yüzde 50'lik asgari ücret zammı daha cebimize girmeden erimişti. Temmuz ayında yapılan ara zam ise hiçbir yaraya merhem olmadı. Şimdi ise, görülmemiş bir şekilde asgari ücret açlık sınırının en az 2 bin TL altındadır.

Durumun vahameti ortadayken, güya komisyonda işçi sınıfını temsil eden sendika ağası Ergün Atalay'ın "kırmızı çizgisi" kasım ayının açlık sınırı oldu. Böylelikle utanmadan bizlere sefa-

leti reva gördüğünü ilan etmiş oldu. İşçi aidatları ile ayrıcalıklı bir yaşam süren 'sendikacı bozuntusu' Atalay'ın bizlere hakaret niteliği taşıyan konuşmanın gerisinde, saray rejimine ve asalak kapitalistlere düşkünçe hizmet etme misyonu var. Diğer yanda ise, bizler bu sendika ağası ve onun gibi tiplerin yakasına yapışıp hesap soramayınca, onlar cesaretleniyor, abuk sabuk laflar edebiliyorlar.

Bizi bir kenara iterek sergilenen bu kirli oyunu bozmanın vakti geldi de geçiyor. İnsanca yaşayacak bir ücret istiyorsak ilkin pasif bekleyişimizden bir an önce sıyrılmalıyız. Saray rejimi ve sermayenin temsilcilerinden oluşan Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun masasına yumruğumuzu indirip bu 'şeytan üçlüsü'nün tezgahını dağıtmak için mücadelenin öznesi olalım. Bunun için fabrikalarda bölüm bölüm örgütlenelim. İşyeri komitelerinde birleşelim. Yükselteceğimiz fiili-meşru mücadele ile bize dayatılan sefalet koşullarını tarumar edelim.

TEKSTİL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Sefalet ücretine hayır!

DEV TEKSTİL yaptığı yazılı açıklamayla işçileri kölelik koşullarını ve sefalet ücretini dayatanlara karşı "İnsanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret!" talebiyle mücadeleyi yükseltmeye çağırırdı.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın yaptığı yazılı açıklama şöyle:

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2023 yılı için geçerli olacak asgari ücreti belirlemek üzere 7 Aralık tarihinde ilk toplantısını gerçekleştirecek.

Yoksulluğun arttığı, alım gücünün azaldığı bir dönemde asgari ücret milyonlarca emekçiyi doğrudan ilgilendiriyor. Buna rağmen Asgari Ücret Tespit Komisyonu masasında işçi sınıfı temsil edilmiyor. Masada, sermaye sınıfının ve sermaye hükümetinin temsilcileri ve sendika ağaları oturuyor. 3'lü şer odağı sadece kendi çıkarlarını düşünüyor. Sermayedarlar, elde ettikleri devasa kârlardan taviz vermemek derdinde. Hükümet temsilcileri yaklaşan seçimlerde gün geçtikçe eriyen oylarını kurtarma telaşında. Sendika ağaları yağlı maaşlarını ve koltuklarını koruma hesabındalar.

3'lü şer odağı, işçi ve emekçilerin alım gücündeki gerilemeyi ve yoksullaşmayı yok sayarak, hesap oyunlarıyla, işçi sınıfını açlık sınırına mahkum

etme derdinde. Her yıl olduğu gibi bu yıl da bir tiyatronun ilk perdesini sergilemeye hazırlanıyorlar. Sonu baştan belli olan bu tiyatroyu bir kez daha izleyecek miyiz? Kendi kaderimize kendimiz mi karar vereceğiz?

Tekstil işçisi kardeşlerimiz...

Zamlarla belimizin daha da büküldüğü, en temel yaşamsal ihtiyaçlarımızı bile karşılayamaz hale geldiğimiz bu dönemde bizlere kısıntı düzeyinde dayatılan zammı kabul etmeyelim. Bu oyunu bozmak bizlerin ellerinde.

Geçtiğimiz yıl ocak ayında İstanbul'dan Antep'e başta tekstil işçileri olmak üzere farklı sektörlerden işçi kardeşlerimizin, insanca yaşanacak bir ücret için verdikleri mücadelenin yolundan gidelim.

Bunun için ilk adım da fabrika ve atölyelerimizden birliklerimizi kurulum ve taleplerimizi belirleyelim. Bize kölelik koşulları ve sefalet ücretini dayatanlara karşı "İnsanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret!" talebiyle mücadelemizi yükseltelim.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

6 ARALIK 2022

2023 yılında; sömürüye, gericiğe,
savaşa, faşist baskı ve zorbalığa karşı...

Mücadeleyi

büyütelim!